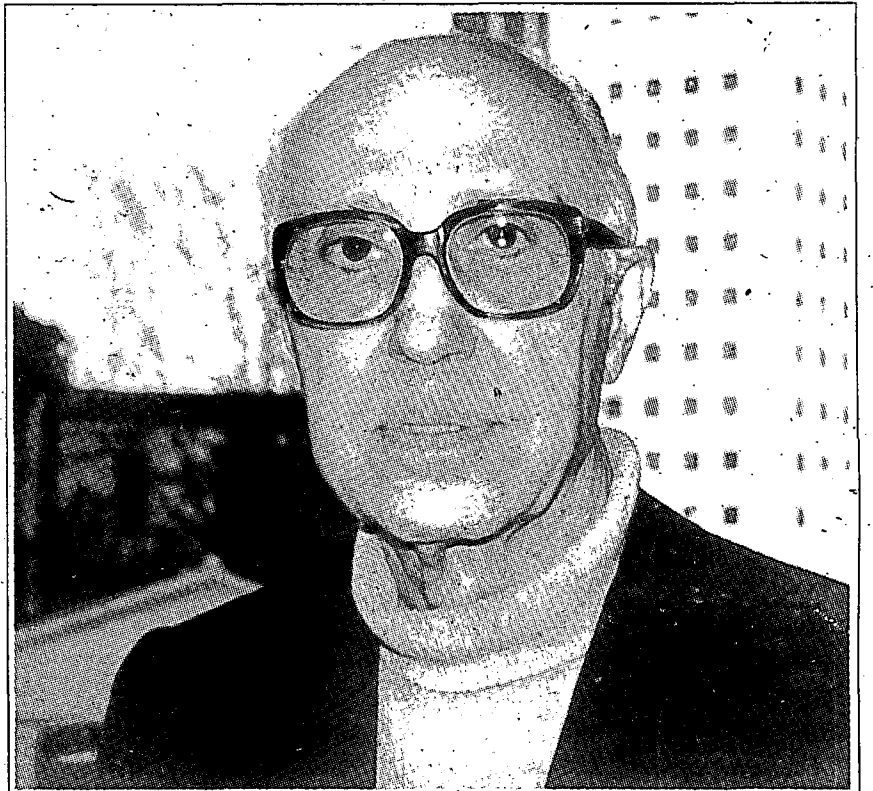

Amb els cursos *Créixer amb els Anys*

El P. Sobreroeca impulsa una maduresa activa

Aquest jesuïta, un dels fundadors d'ESADE, fa deu anys que treballa al servei de la gent gran. Conegut sobretot com a consiliari del moviment Vida Creixent, fa set anys va impulsar els cursos *Saber Envellir*. Ara ha completat la seva gran experiència en aquest camp amb la programació d'uns nous cursos anomenats *Créixer amb els Anys*.

—Una entrevista de Gemma Aragall a pàgines centrals.

100.000 joves europeus de Taizé a París

Taizé aprova amb excel·lent el retorn a París

La Trobada Europea de Joves de la comunitat ecumènica-contemplativa de Taizé ha tornat a París, sis anys després que la ciutat de les llums acollís per tercera vegada un dels esdeveniments més multitudinaris de caire religiós adreçat als joves.

La sessió d'enguany ha aplegat uns 100.000 joves europeus del 28 de desembre a l'1 de gener, superant l'assistència dels darrers quatre anys. El 50 per cent eren cristians de l'Est d'Europa, i els parisencs s'han lluit en l'acollida, aconseguint, en els quinze dies abans de la trobada, que 40.000 famílies acollissin els pelegrins de la confiança.

Aquesta complexa organització, que ha estat notícia a *Le Monde*, *Le Figaro* o el *Herald Tribune*, té el seu cor en la profunda espiritualitat que viu la comunitat fundada per Roger Louis Schutz-Marsauche fa més de 50 anys. Les línies que impulsen aquest corrent, afloren en la carta del germà Roger, *Sorpresa d'amor*, que ha servit de meditació en la trobada i que reproduïrem en el proper número.

Més informació la setmana que ve a *Veus Joves*.

SUMARI

- 3** La congregació general dels jesuïtes
- 6** L'Església continuarà a Algèria
- I** ¿Un Papa inactual? *Afinant*
- 13** La sentència del Tribunal Constitucional sobre el català
- 14** Dictamen governamental sobre la classe de religió

SUPLEMENT JOVES-2,

a pàgines interiors

Full de la Delegació de la Pastoral de Joventut a Barcelona.

Editorial

Els drets dels pobles:
del Bàltic al Caucas

Criden l'atenció, en el panorama internacional dels nostres dies, dos fets contradictoris: la facilitat amb què alguns estats substitueixen la negociació per la violència, i la dificultat enorme que els altres estats i les Nacions Unides experimenten per a contrarestar aquells abusos. D'una banda, recurs injustificat a la força. De l'altra, neutralitat hipòcrita que deixa indefenses les víctimes.

Ho hem vist a les nacions del Bàltic. Desaparegut l'estat comunista, arribà l'hora de la transició a un nou disseny que respongués a les aspiracions de cada un dels seus pobles, abans subjugats. «Una vegada més.—digué Joan Pau II als croats, el 18 d'agost de 1991— us asseguro que estic al costat de les vostres legítimes aspiracions i renovo la meua crida a la comunitat internacional perquè us ajudi en aquesta hora difícil de la vostra història». Pocs dies després (26 d'agost) el Papa demanava «la creació urgent d'unes noves condicions per a un diàleg polític lleial entre les parts», que

evités el conflicte. Però el diàleg va ser substituït per les armes que sembraren aquelles terres de víctimes innocents i evitables. Quan Eslovènia i, més tard, Croàcia, assoliren la independència, amb el reconeixement immediat, per cert, de la Santa Seu, el conflicte se situà sobretot a Bòsnia, on ha arribat a l'extrem de la irracionalitat. No podem parlar de bons ni de dolents: tots s'han embrutat amb la guerra. Però sí que podem parlar d'un poder amb voluntat d'hegemonia unificadora que ha boicotejat sistemàticament tots els intents de diàleg entre pobles lliures. I podem parlar, també, de feblesa d'Europa i de les Nacions Unides davant la força dels agressors.

Després el conflicte ha esclatat al Caucas, la «muntanya de les cent nacions», com ja era anomenada antigament. És difícil endinsar-se en l'entrallat dels pobles que viuen en aquesta zona. Una trentena d'ètnies s'hi encabeixen en catorze repúbliques, de les quals deu formen part de la

Federació de Rússia. Les altres pertanyen a Azerbaidjan, Armènia i Geòrgia. Alguns d'aquests pobles han viscut relativament aïllats, i les seves identitats s'escapen dels esquemes nacionalistes occidentals. Ara Txetxènia, d'un milió d'habitants, capitanejada pel seu president i general de l'exèrcit soviètic de l'aire, Dzhokhar Dudaiev, es declara independent de Rússia. I l'estat rus no sap trobar altra forma d'afrontar el conflicte que l'esclafament militar. I el món —Nacions Unides, Europa, Estats Units...— calla o parla molt baixet... mentre Grozni és anorreada per les bombes.

Acabi com acabi, aquesta guerra demostra, una altra vegada, un buit gravíssim que amenaça la pau. La manca d'instruments internacionals de diàleg per a la discussió dels drets dels pobles. La manca —a causa de l'egoisme dels estats, tots, a l'*statu quo*— d'una instància arbitral, amb garantia eficaç de les Nacions Unides, per als conflictes entre els estats i les nacions que els componen.

Tribuna

Alliberaments

Ferran Guillén
escolapi

Al costat de les grans idees sobre l'alliberament, presentades sobretot per la teologia de l'Amèrica Llatina, hi ha petits *alliberaments* necessaris en la nostra cultura occidental. Avui en proposo dos: l'*alliberament de la bibliografia* i l'*alliberament de les estadístiques*.

Vull dir en primer lloc que *bibliografies*—recull més o menys exhaustiu sobre el que s'ha escrit sobre un tema— i *estadístiques*—resultats numèrics amb tants per cents i altres detalls i correlacions que donen l'aspecte quantitatiu d'un fenomen humà—em mereixen tot el respecte i són veritablement útils, però poden esdevenir tiràniques, en una cultura de les impressions i de la premsa.

Les bibliografies esdevenen cada cop més voluminoses i les estadístiques més minucioses. Per això mateix poden constituir un vertader obstacle a la decisió, al compromís, a l'engatjament, que finalment són el perquè

del dinamisme humà
M'explico.

Si abans de dir quelcom sobre un tema, he de llegir tota la bibliografia estic perdut *a priori*... L'abundància de publicacions, de llibres i revistes és tal, que sens dubte no podré començar a escriure fins d'aquí uns quants anys, en el supòsit que tingui accés, al menys, a una part d'aquesta bibliografia. (Els «bancs de dades», que són tan útils per altra banda, no fan més que augmentar la sensació d'impotència).

Si abans de prendre una decisió raonable sobre un aspecte, necessito una sèrie d'estu-

dis previs, amb les gràfiques i estadístiques corresponents, que em permetran potser d'endevinar l'orientació bàsica de l'acció a emprendre, tinc poques probabilitats de fer quelcom, perquè em sento aclaparat per les dades. A més, sovint, cal confrontar estudis diferents, o reformular les enquestes, a fi d'evitar les possibles manipulacions.

Doncs bé, situant-me en el terreny eclesial de la predicació, oral o escrita, i de l'acció pastoral, cal saber-se *alliberar* de l'aspecte paralitzant de *bibliografies* i *estadístiques*. Cal saber triar, llegir les fonts del missatge —Bíblia i Pares—, els tocs d'atenció d'actualitat —Magisteri—, les visions generals refrendades pels contactes directes amb la gent, i deixar-se portar per l'*instint de l'Es-*

perit Sant que ens porta a estimar com cal i el que cal, aquí i ara.

A vegades penso que si el temps i els esforços esmerçats en certes investigacions sàvies i en certs treballs minuciosos de sociologia pastoral, haguessin estat consagrats a la predicació, catequesi i acció caritativa directes, els veritables fruits haguessin estat més abundosos, en el Senyor. L'Església no és l'Estat en les seves mires.

Recentrem i concluem.

No es tracta d'una apologia de la ignorància; no es tracta d'un clam per tornar a mètodes primitius; no es vol denigrar la investigació ni la ciència, en cap dels seus aspectes. Es tracta d'*alliberar* el nostre cor d'una actitud pastoral, en el camp teòric o pràctic, que podríem anomenar perplexa o impotent. Les persones, grans o joves, que *necessiten* de Crist són al voltant nostre, els grans apòstols de tots els temps es van recolzar més en la *pregària* que en la *ciència*, per aconseguir grans obres en el Senyor, l'amor no consent de veure morir de *fam i set*, sense fer res, i la prudència de l'Esperit no és la prudència de la carn.

Més enllà de *bibliografies* i *estadístiques*, la caridad del Crist ens obliga (2 C 5, 14).

Cal saber triar, llegir les fonts del missatge —Bíblia i Pares—, els tocs d'atenció d'actualitat —Magisteri—, les visions generals refrendades pels contactes directes amb la gent, i deixar-se portar per l'instint de l'Esperit Sant que ens porta a estimar com cal i el que cal, aquí i ara

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Punti, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Colléll, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tenja, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Autoedició i compaginació: Josep Samper i Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggari 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publiograf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA, D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP

En la seva XXXIV Congregació general que començà el 5 de gener

Els jesuïtes debaten la seva contribució a la nova evangelització

ROMA.- Els jesuïtes presentaren a mitjan desembre propassat el programa de la seva 34 Congregació general, que reunirà de gener a març 220 delegats representant els seus 23.000 germans. Al centre dels debats hi figuren «la nova evangelització», la reconciliació dels catòlics de Xina i les relacions islamo-cristianes.

Una Congregació general és convocada només en dos casos: a la mort d'un superior general (aquest fou el cas de la 33, que designà el P. Kolvenbach com a successor del P. Pedro Arrupe) i quan cal prendre una decisió que el govern normal no pot prendre per ell sol, i aquest és el cas per la 34 que ha estat convocada per discutir la contribució dels jesuïtes a la «nova evangelització». Aquesta, en efecte, no ha tingut sempre una acollida favorable, ja que alguns hi veuen «una mena de restauració catòlica, una manera per a l'Església d'ampliar les files dels seus fidels, en una competició amb l'Islam», ha explicat l'actual preposít general, el pare Peter Hans Kolvenbach.

La 34 congregació, del 5 de gener al 25 de març

La comissió preparatòria ha escollit discutir sobre diferents temes com la promoció de vocacions, l'evangelització, l'ecologia i la promoció de la justícia. El propòsit general no respon a cap conflicte amb la Santa Seu amb motiu de l'actual congregació, contràriament al que havia passat l'any 1974.

Els jesuïtes han tingut una presència missionera important a la Xina, i han pogut jugar un paper essencial en la reconciliació dels catòlics «clandestins» i els «patriòtics» d'aquest país. «El Papa ha demanat que treballem en la reconciliació d'aquests dos grups», ha dit el P. Kolvenbach. I afegí que els jesuïtes treballaran també per millorar les relacions entre cristians i musulmans. «En aquest camp, hi ha un gran problema d'estereotips. L'Islam sempre és més identificat al fonamentalisme, però la imatge que molts musulmans tenen dels cristians no és altra que la de les Croades.»

L'orde masculí més nombrós

La Companyia de Jesús fou l'orde més poderós i el més influent de l'Església catòlica, fins al punt que el seu superior general ha estat anomenat el «papa negre». Els jesuïtes actualment són més de 23.000 arreu del món, però el seu nombre està en lleugera disminució (al voltant d'un 1%), el nombre d'ordenacions no compensa el de les baixes. «També els jesuïtes poden morir», ha respost el P. Kolvenbach somrient.

Joan Pau II amb un gest de simpatia vers el pare Kolvenbach, primer responsable de la Companyia de Jesús

La Companyia ha tingut 33 congregacions generals en el curs d'una història de quatre segles i mig.

La Companyia de Jesús, segons informa la revista *Jesuïtas*, és present a 170 països de diferent nivell de desenvolupament. Així, hi ha un total de 1.098 cases i 14.875 jesuïtes a 54 països classificats per l'Human Development Index (HDI) com d'alt desenvolupament humà. Mentre, a 29 països de desenvolupament humà mig compten amb 332 cases i 3.244 religiosos. Finalment, estan instal·lats en altres països de baix desenvolupament humà, en els quals tenen 417 cases i 5.144 fills d'Ignasi de Loiola.

Jesuïtes a Espanya

Els jesuïtes es distribueixen en el món a través d'11 territoris geogràfics: EUA; Índia i Ceilan; Europa Occidental; Espanya i Portugal; Llatino-amèrica sud; Àsia oriental i Austràlia; Llatino-amèrica nord; Europa central; Europa oriental; Àfrica i Itàlia. A Espanya i Portugal la Companyia compta amb set províncies: Castella, amb 608 religiosos; Loiola, amb 428; Bètica, amb 305; Toledo, amb 302; Tarraconense, amb 257; Aragó amb 249, i Portugal amb 264.

Pel que fa al nombre de cardenals jesuïtes que hi ha actualment, les mateixes fonts assenyalen que són sis: Carlo M. Martini, arquebisbe de Milà (Itàlia), Paolo Dezza, cardenal-diaconat emèrit i sense diòcesi; Jan Crisóstomo Korec, bisbe de Nitra (Eslovàquia); Alberto Vargas, arquebisbe de Lima (Perú), Julius Darmaatmatja, arquebisbe de Semarang (Indonèsia), i Alois Grillmeier, teòleg emèrit. (APIC)

Vaticà

Santa Seu: dates clau del 1994

• 21 gener. El Vaticà crea l'Acadèmia de les Ciències Socials per buscar models alternatius al capitalisme salvatge.

• 23 gener. Jornada de pregària per la pau a l'ex Iugoslàvia. El Papa diu que els nacionalismes són els nous murs que divideixen Europa.

• 20 febrer. Joan Pau II va criticar el Parlament Europeu per la recomanació als Governos de què es reconeguin els matrimonis entre homosexuals.

• 22 febrer. Carta del Papa a les famílies, on adverteix que el permissivisme actual destruirà la família i la societat.

• 12 març. A Bristol són ordenades les primeres sacerdoesses anglicanes del Regne Unit. Com a reacció, diversos bisbes i nombrosos sacerdots van ingressar al catolicisme. Dies després —30 de maig—, el Papa va publicar la carta apostòlica *Ordinatio sacerdotalis* ratificant el no catòlic definitiu a l'ordenació sacerdotal femenina.

• 23 març. Mor a Roma el prelat de l'Opus Dei, monsenyor Álvaro del Portillo, primer successor del beat Escrivá. Dies després va ser elegit per succeir-lo Javier Echevarría, el qual seria nomenat bisbe pel Papa el 21 de novembre.

• 10 abril. Inaugurat a Roma el Sínodo extraordinari per a l'Àfrica.

• 30 abril. Joan Pau II és operat d'una pròtesi de maluc, després de caure al bany de la seva cambra el dia 28 a la nit.

• 28 juliol. El Papa nomena Antonio María Rouco, arquebisbe de Santiago, successor en l'Arxidiòcesi de Madrid del cardenal Súquía. Va prendre possessió el 22 d'octubre.

• 10 setembre. Joan Pau II visita Zagreb durant dos dies, després d'haver hagut de renunciar viatjar a Sarajevo.

• 2 octubre. Inaugurat al Vaticà del Sínodo sobre la vida consagrada.

• 9 octubre. Missa multitudinària de les famílies a la plaça de Sant Pere, amb la qual el Vaticà culmina l'Any Internacional de les Famílies.

• 12 octubre. Monsenyor Montero pren possessió a Mèrida de l'Arxidiòcesi d'Extremadura, de nova creació.

• 19 octubre. El cardenal Ratzinger i la presidenta del Parlament italià presenten, a Milà, el llibre del Papa, *Travessant el llindar de l'esperança*.

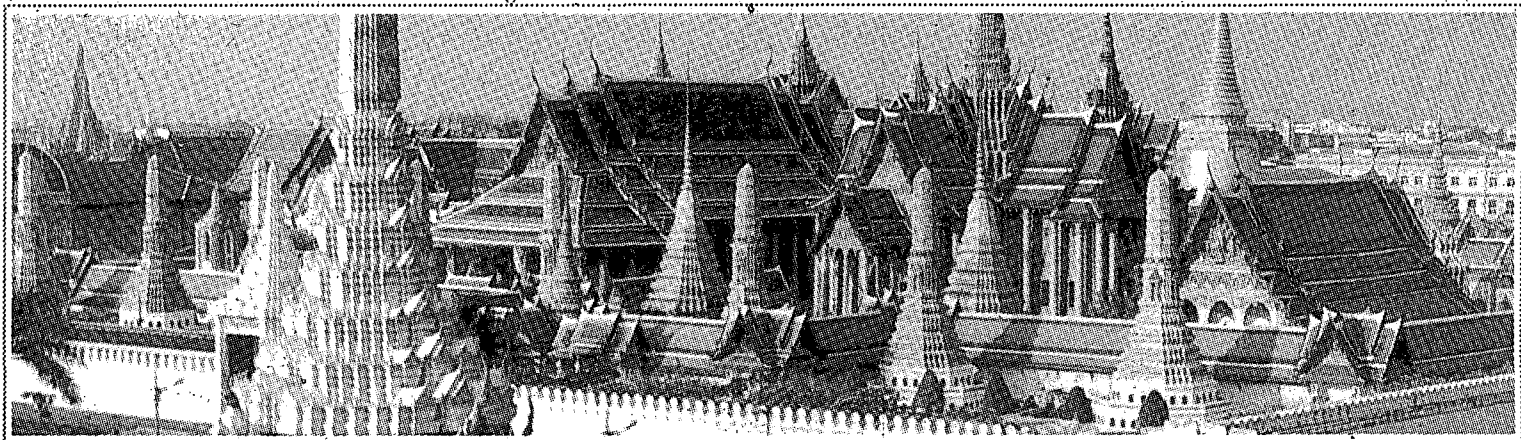
• 14 novembre. Joan Pau II publica la carta apostòlica *Tertio millennio adveniente* amb el programa d'actes per preparar el tercer mil·lenni de l'era cristiana.

• 26 novembre. Trenta nous cardenals reben el capel de mans del Papa, entre ells, l'arquebisbe de Barcelona, monsenyor Ricard Maria Carles.

• 28 novembre. Mor a València el cardenal Tarancón. Va ser enterrat el dia 30 a Madrid. (ABC)

Del 20 d'abril al 3 de maig de 1995

TAILÀNDIA

EL MÓN SIAMÈS

Bangkok i el seu entorn fins a l'illa de Pucke passant per Chiang Rai i les terres del nord

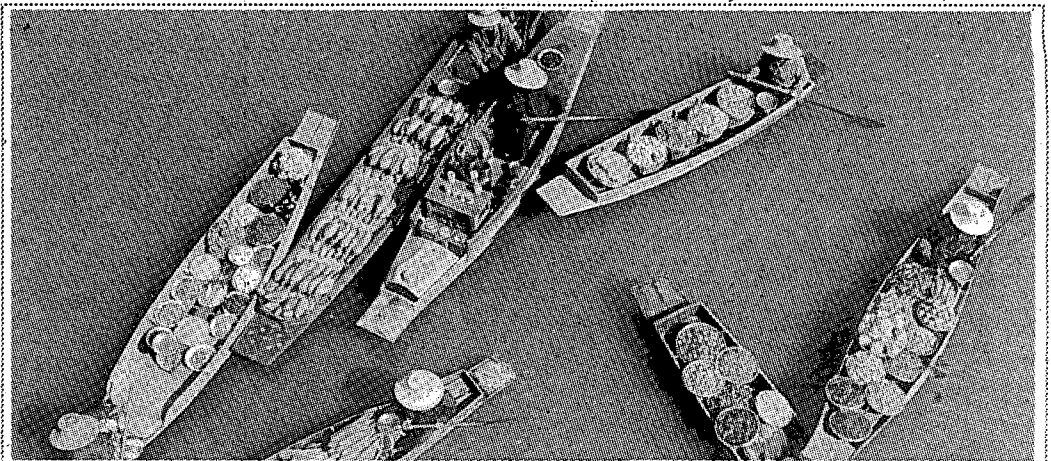
Pensió completa - Vols regulars fins a Bangkok i Pucket

Autocars gran turisme - Trajectes amb llanxa i piragua - Dinars en restaurants
Assegurances

Oberta la inscripció

Visitant:

- Bangkok • Damnoen Suduak
- Bang Pa In • Ayutthava
- Kampaenghets • Sukhothai • Uttaradit
- Nan • Wat Phuyin • Wat Thuin
- Chiang Rai • Triangle d'or
- Akkhā • Chiang Mai • Pucket

poblacions indígenes / indústries artesanals

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

Balanç de l'any als mitjans informatius

Monsenyor Yanes considera que l'Església no ha d'opinar sobre els casos de corrupció

MADRID.— Monsenyor Yanes va oferir als mitjans de comunicació un balanç de l'any recentment acabat. El president de l'Episcopat, que compareixia voluntàriament davant la premsa, es va negar a valorar l'actual situació espanyola, marcada pels casos de corrupció econòmica i política. Va parlar, en canvi, del mal que pot fer als infants i joves la manca de formació religiosa afavorida pel Govern.

Yanes va apel·lar a la responsabilitat de les forces polítiques per tal que no es repeteixin les irregularitats

La reflexió del president de la Conferència Episcopal Espanyola, monsenyor Elías Yanes, sobre els nombrosos escàndols que han esquitxat la vida política, econòmica i social espanyola durant el 1994 es conjuga, segons va explicar durant la presentació del balanç de l'Església en l'any que ha acabat, en el seu desig que el 1995 sigui «un any diferent». Una aspiració per la qual va apel·lar a l'esforç i a la responsabilitat de totes les forces polítiques i de tota la societat en el seu conjunt ja que, va assegurar, «tots hem de fer l'esforç per tal que aquestes irregularitats no es repeteixin».

Amb la prudència que el caracteritza, Mons. Elías Yanes va puntualitzar que tots els casos de corrupció apel·len a les consciències, perquè, segons ell, posen de manifest que «els valors morals tenen més importància i més transcendència social que els que se'ls ha concedit els darrers anys».

El president de la Conferència Episcopal va reiterar que en els darrers anys s'ha estès la idea *immoral* que el fi justifica els mitjans, una filosofia *rebutjable* que s'ha aplicat a tots els àmbits de la vida. Per això, Mons. Yanes va expressar el seu desig que els governants millorin la situació política el 1995 prenent com a lliçó que «els fins han de ser honestos i per tant també els mitjans per arribar-hi».

Tanmateix, i vista la transcendència pública que han tingut les «irregularitats més cridaneres», el president de la Conferència Episcopal va advertir que «podem caure en l'error de no tenir cura d'altres actituds reprovables que es cometien en àmbits més quotidians», i va apel·lar a la responsabilitat moral de tota la societat. Va destacar que el sistema democràtic exigeix una «societat més activa, la responsabilitat de la qual no es redueixi a

la seva participació en els processos electorals».

Un dels afers que ha enfrontat l'Església i el Govern durant el 1994 ha estat el decret pel qual es regula l'ensenyament de la religió. Monsenyor Elías Yanes va reconèixer que s'ha avançat en les negociacions amb l'Administració central però va matisar que aquest progrés «ens sembla insuficient, ja que considerem que l'ensenyament de la religió no pot estar en condicions de desigualtat amb altres disciplines».

Segons l'arquebisbe de Saragossa, les conseqüències d'aquesta decisió seran greus per a la societat, ja que, segons destaca, en unes edats en què es formulen les preguntes més serioses sobre el sentit de la vida i sobre els valors que ajuden al ple desenvolupament de la persona, el sistema educatiu que es configura en el Decret difícilment podrà oferir resposta als infants i joves. «Podem trobar-nos davant d'un pas decisiu en el desarmament religiós i moral de la joventut espanyola», va assegurar el president de la Conferència Episcopal.

Encara que monsenyor Yanes va qualificar la situació com a «insatisfactòria», també assegurà que no hi ha cap motiu per no continuar dialogant amb el Govern. (SIC)

Espanya

En una roda de premsa

L'arquebisbe de Burgos preocupat pel patrimoni rural de l'Església

BURGOS.— L'arquebisbe de Burgos, Santiago Martínez Acebes, en una roda de premsa es va mostrar especialment preocupat per la situació en què es troba el patrimoni eclesiàstic a les petites localitats.

«No és una preocupació exclusiva de Burgos, sinó compartida per totes les províncies de Castella i Lleó i així ho férem saber al Conseller de Cultura, Emilio Zapatero, en una reunió de la comissió mixta que varem tenir recentment».

Mons. Martínez Acebes va reiterar la difícil situació que travessen alguns béns patrimonials que es troben a petites localitats sotmeses a un risc de deteriorament i espoliació molt elevat.

«En la reunió —va afirmar l'Arquebisbe de Burgos— ferem un pas important per conservar part d'aquest patrimoni, concretament els llibres, ja que es va acordar crear un fitxer unificat per a tots els llibres que l'Església té en la Comunitat».

Mons. Martínez Acebes es va mostrar «satisfet» amb els esforços que estan fent totes les administracions per protegir el patrimoni, sobretot les Catedrals, «encara que espero que no passi com fa set anys, quan es va donar un impuls formidable, que després va anar disminuint de ritme fins a paritzar-se pràcticament».

«Reconec que és un mal moment —va puntualitzar l'arquebisbe— i que hi ha moltes necessitats i que les limitacions econòmiques també afecten a les catedrals i a la resta del patrimoni de l'Església». (EFE)

MONSENYOR ANTONIO MARÍA ROUCO VARELA, arquebisbe de Madrid, fou rebut en audiència, el passat 12 de desembre, pels reis d'Espanya, don Joan Carles i Donya Sofia, amb els quals apareix en la foto. Aquesta visita protocolària va tenir lloc gairebé quatre mesos després que monsenyor Rouco Varela fos nomenat arquebisbe de Madrid, el 28 de juliol proppassat. Igualment, don Antonio María va celebrar el 15 de desembre el seu primer encontre amb els religiosos i religioses de l'arxidiòcesi, que es va celebrar a la Fundació Pablo VI.

Un espanyol, nou bisbe al Brasil

MADRID.— José González Alonso, sacerdot espanyol, de cinquanta quatre anys, ha estat nomenat pel papa Joan Pau II bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Teresina (Brasil). Monsenyor González, que va néixer a Sobradillo (Salamanca) el 1940, va arribar al Brasil com a missioner fa vint-i-sis anys; el 1968. Fins ara era rector del Seminari major de Teresina.

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Internacional

Ho demanen per a la ciutat de Jerusalem les distintes confessions religioses

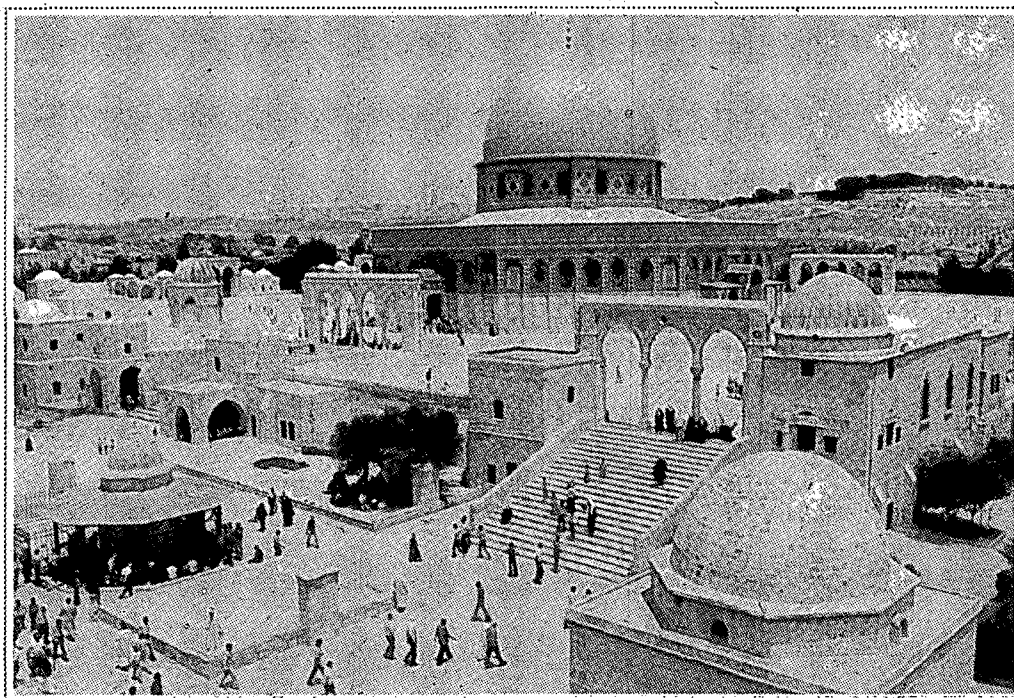
Un Estatut jurídic i polític garantit internacionalment

JERUSALEM.— Les comunitats cristianes de Jerusalem reclamen un Estatut jurídic i polític especial, que sigui garantit per la comunitat internacional. La finalitat és que la ciutat santa dels fills d'Abraham —jueus, cristians i musulmans— sigui una ciutat oberta a tothom, i que ningú no se n'apropriï d'una manera exclusiva.

Avui dia, per raons polítiques o de seguretat, «no hi ha un lliure accés als Llocs Sants a Terra Santa» sobretot, a conseqüència de diversos atemptats cruels, el clergat i, de retruc, els fidels de Cisjordània i de Gaza, no poden anar lliurement als seus santuaris de Jerusalem.

Israel no vol discutir la sobirania sobre Jerusalem

En un memoràndum sobre la significació que té Jerusalem pels cristians que acaben d'adoptar les 12 comunitats cristianes de la Ciutat Santa, els caps religiosos consideren

Jerusalem: Esplanada del temple (jueus), arcades dels croats (cristians) i mesquita d'Omar (musulmans)

que Jerusalem «no pot pertànyer d'una manera exclusiva a un sol poble o a una sola religió». Això es contradiu amb la posició de l'Estat d'Israel i amb el que va repetir el seu ministre d'afers estrangers, Shimon Peres, el desembre al papa Joan Pau II quan el va

rebre al Vaticà. Israel no veu cap altra solució «que una protecció israeliana dels Llocs Sants», però no es negociarà la sobirania de la ciutat.

Per a les dotze Esglésies cristianes de Jerusalem que signen el memoràndum —els

patriarques greco-ortodox, llatí, armeni; el Custodi de Terra Santa; els arquebisbes copte, siríac i etiop; els bisbes anglicà i luterà; els vicaris patriarcalcs greco-catòlics, maronita i siríac catòlic— el caràcter únic de Jerusalem li confereix una vocació especial: la crida a la reconciliació i a l'harmonia entre tots els seus ciutadans, pelegrins o visitants.

¿Jerusalem, «Capital de la Humanitat»?

Els qui signen, s'alegren que dins el marc del procés actual de pau entre Israel i el món àrab, s'hagin fet uns nous passos i s'hagin posat també uns signes concrets, però Jerusalem està encara apartada d'aquest procés.

A causa de la significació universal de la ciutat, la comunitat internacional s'ha de comprometre i assegurar que l'Estatut sigui estable i permanent. «Jerusalem és massa preciosa per dependre únicament de les autoritats locals, siguin municipals o de política nacional. L'experiència ens ensenya que s'imposa una garantia internacional». (APIC)

Enterrament a Tizi Ouzou de tres pares blancs assassinats

El nunci del Vaticà assegura que l'Església continuarà a Algèria

ALGÈRIA.— L'Església continuarà a Algèria, va assegurar Edmond Ferhat, nunci apostòlic del Vaticà a Alger, durant un curt missatge pronunciat amb motiu dels funerals celebrats en record dels quatre pares blancs assassinats per un escamot integrista a Tizi Ouzou, a 100 quilòmetres al sud de la capital.

C.C.

A l'acte religiós, celebrat entre grans mesures de seguretat, hi assistiren uns 300 fidels i religiosos catòlics, així com també representants de sis ambaixades, set dels quals eren espanyols. Espanya pretenia així mostrar el seu suport moral al responsable dels Pares Blancs, Miguel Larburu, basc, que des de fa prop de 30 anys viu a Algèria.

En un parèntesi de la missa i amb un fort to de veu, però amb serenitat, Miguel Larburu es va adreçar des de l'altar als autors de la matança i els va preguntar: «Senyors assassins, ¿tanta por teniu a les armes d'aquest exèrcit —el dels religiosos— que heu d'eliminar-lo, arribant fins i tot a disparar a traïció?». Larburu, com féu abans el nunci, va

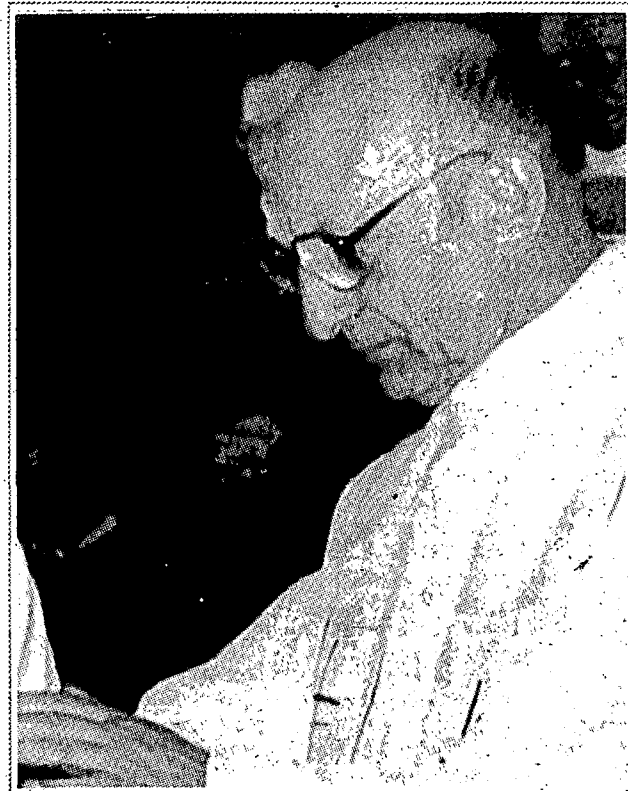
recalcar en la seva homília el compromís de l'Església amb Algèria, i animà els fidels a «estimar fins i tot els enemics per construir una nova Algèria bella».

La decisió de l'Església de continuar essent present a Algèria havia estat presa pels quatre bisbes que hi ha al país magribí.

Les declaracions del nunci i el compromís dels quatre bisbes d'Algèria i de Miguel Larburu mateix, no comprometen la resta dels religiosos catòlics que, en un nombre aproximat de 200, romanen encara al país, i que hauran de decidir per ells mateixos si se'n van o es queden. La majoria ha decidit quedar-se.

A Tizi Ouzou van ser enterrats tres dels religiosos assassinats —Alain Dieulangard, Charles Dekkers i Jean Chevillard— en una cerimònia a la qual assistiren milers de persones, i que va tenir com a escenari el cementiri europeu de la ciutat. El quart religiós, Christian Cheisel, fou enterrat en un poblet situat a 100 quilòmetres de Lió.

Gendarmes i policies de país van donar protecció a aquest seguici d'una immensitat de gent que va aplaudir i llançar tradicionals crits al pas dels fèretres.

El pare Jean Chevillard, 69 anys, assassinat a Algèria

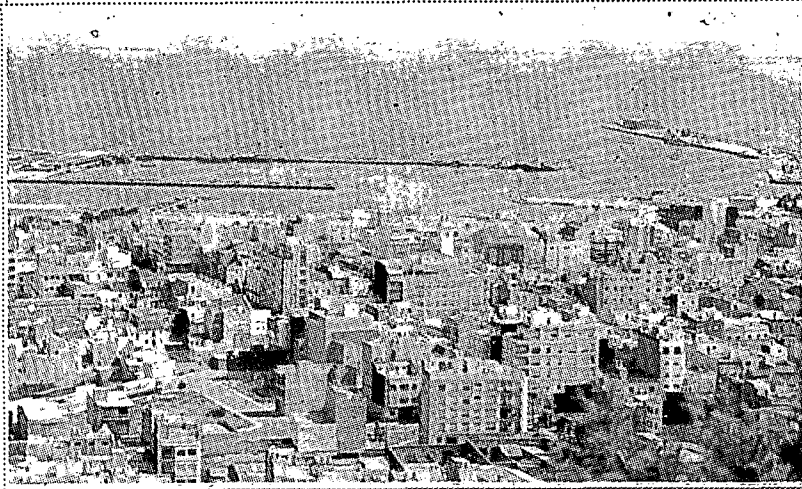
Mentre se celebrava l'enterrament, els comerços de Tizi Ouzou van tancar les seves portes i la ciutat va quedar pràcticament paralizada. L'ordre de tancament dels comerços havia estat feta per les associacions cíviques i culturals, que lluiten pel reconeixement de la seva identitat i cultura. En aquesta lluita també s'hi havien compromès els quatre pares blancs assassinats.

Tortosa

25 anys de creixement pastoral

Una església renovadora a la perifèria de la ciutat

SANT CARLES DE LA RÀPITA— Fa vint-i-cinc anys va començar la senzilla parròquia de Sant Josep Obrer a un dels barris perifèrics de Sant Carles de la Ràpita. L'aleshores bisbe de Tortosa, Ricard Maria Carles, signà el decret de la seva constitució. Enguany, s'ha volgut commemorar aquest fet tan important i s'han realitzat diversos actes en els quals han participat amb entusiasme la feligresia del temple, i que han culminat amb la construcció d'una església nova.

La parròquia de Sant Josep Obrer s'ubica a la perifèria de Sant carles de la Ràpita

J. Blanc i Bahima

S'ha editat un tríptic que defineix una comunitat parroquial com un grup de fidels d'una església que anuncien l'evangeli de Jesucrist, celebren allò que creuen i viuen el manament de l'amor. La gent ha assistit a les conferències programades, ha visitat l'exposició de fotografies de la història parroquial, ha escoltat el concert ofert per l'orfeó Pau Casals, els ancians han rebut el sagrament de la Unció dels malalts i la mainada s'ha divertit en una gymkama de temes parroquials.

Donar nou alè al barri

El vicari general de la zona, J. M. Tomàs, fill adoptiu i estimat a Sant Carles de la Ràpita, féu un resum de l'essència de la commemoració: "La parròquia del barri, després de 25

anys de la seva erecció, ja és una realitat viva de la Ràpita. Al costat de l'"Església Nova" hi ha la nova església de Sant Josep Obrer. Han estat 25 anys de maldecaps econòmics i 25 anys de treball pastoral. Ara és una realitat: un nou temple i una comunitat jove que s'esforça per no perdre mai aquesta saba, que dona nou alè a la vida cívica, cultural i cristiana del barri". I afegí: "Amb motiu del 25è aniversari de la parròquia i dels diversos actes que s'han preparat per commemorar-lo, tots hi hem participat, totes les esglésies de la Ràpita, perquè no són la mare i la filla, són l'Església de Crist a la Ràpita".

El rector de Sant Josep Obrer, mn. Paco Vives, ha estat el pare de la criatura que ha crescut fins els 25 anys. L'estil d'aquest capellà i les activitats de la parròquia confirmen el pols d'una església renovadora a la perifèria de la ciutat.

Vic

"Expo Bíblia", una bona iniciativa pedagògica

Josep Nadal

IGUALADA— Amb la intenció de popularitzar la lectura de la Bíblia, el Secretariat Interparroquial de Catequesi de l'arxiprestat Anoia-Segarra ha organitzat una exposició al Casal Interparroquial de la ciutat per conèixer la geografia i la història de les Sagrades Escripures, el reflex de la seva presència en altres documents escrits d'aquelles èpoques, els testimonis materials i la influència que té en la diversitat de les llengües humanes.

S'ha complementa l'exposició amb unes projeccions videogràfiques i amb diverses conferències, les quals s'han referit a "La Bíblia, Paraula de Vida",

feta pel monjo de Montserrat Romuald Díaz, i "Una possible redacció de l'Evangeli de Lluc" a càrrec de Josep Escós, rector de Sant Maure de Montbui. S'espera que aquests recursos, encaminats a propiciar una millor comprensió de la Bíblia, siguin prou atractius per desvetllar l'interès i tenir més present la Paraula de Déu.

Homenatge a un estudiós infatigable

D'altra banda, la ploma tan incansable com encertada de l'igualadí P. Romuald M. Díaz i Carbonell, monjo de Montserrat, s'ha reflectit en un llibre, en aquesta ocasió biogràfic, del qui

fou professor de Sagrada Escripura al Seminari de Vic, mn. Pere Pons i Solà.

Amb la voluntat que el seu treball serveixi per "conservar la seva memòria i alhora retre un petit homenatge als prelats i sacerdots actuals", el P. Díaz diu en el llibre sobre Mn. Pons que "és el sacerdot diocesà que ha estat més anys formant-se en ciències eclesiàstiques per voluntat expressa del bisbe Torras i Bages, essent el primer capellà que aquest bisbe envià a estudiar a Roma. Després de ser nomenat professor de Sagrada Escripura al seminari osonenc i vice-rector d'aquesta institució, continuà la seva tasca de professor, sempre amb l'esperit de servei que el caracteritzà".

Fets i criteris

**RAMON
TORRELLA I
CASCANTE**

Arquebisbe de
Tarragona i Primat

Cap a l'any 2000

El papa Joan Pau II, en la seva carta apostòlica «En el llindar del tercer mil·lenni», ens ofereix una gran meditació per preparar el Jubileu de l'any 2000.

El primer pensament se centra en les paraules de Pau: «Quan el temps arribà a la seva plenitud, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona» (Ga 4, 4).

La plenitud del temps s'identifica amb el misteri de l'encarnació del Verb i amb el misteri de la redempció del món. De manera suggestiva el Papa afirma que «la religió de l'encarnació és la religió de la redempció del món pel sacrifici de Crist, que comprèn la victòria sobre el mal, sobre el pecat i sobre la mateixa mort».

La religió —afegeix— que brota del misteri de l'encarnació redemptora és la religió del «romandre en la intimitat amb Déu», del participar en la seva mateixa vida, com deia sant Pau: «Déu ha enviat en els nostres cors l'Esperit del seu Fill que crida: "Abbà, Pare"» (Ga 4, 6).

Cada jubileu significa un any de gràcia del Senyor, i més aquest que correspon als 2000 anys del naixement de Crist. Amb aquest Jubileu l'Església s'alegra, dona gràcies i demana perdó, presentant súpliques al Senyor de la història.

Entre les súpliques, en aquest apropar-se al tercer mil·lenni l'Església implora del Senyor que creixi la unitat entre tots els cristians de les diverses confessions fins assolir, com més aviat millor, la plena comunió.

Tots som conscients que la unitat és un do de l'Esperit Sant. S'ha de continuar el diàleg doctrinal; però, d'una manera especial, tots ens hem d'esforçar més en la pregària ecumènica, en sintonia amb la invocació de Jesucrist abans de la passió: «Que tots siguin u. Que estiguin en nosaltres, Pare, com vós esteu en mi i jo en vós» (Jn 17, 21).

Joan Pau II considera que el Concili Vaticà II constitueix un esdeveniment providencial amb el qual l'Església ha iniciat la preparació per al Jubileu de l'any 2000. Més encara, el Papa afirma que la millor aportació s'ha de manifestar en el renovat compromís d'aplicar els ensenyaments del Vaticà II a la vida de cadascú i de tota l'Església.

Aquí trobem una coincidència important amb el Concili Provincial Tarraconense, que vol fer-se ressò del Vaticà II amb sincer esforç de fidelitat a allò que l'Esperit Sant diu a les nostres Esglésies. I ens sentim encara més empesos en el nostre camí quan el Papa diu que «l'Esperit és també per a la nostra època l'agent principal de la nova evangelització».

El Papa indica unes orientacions concretes per a la fase pròpiament preparatòria —del 1997 al 1999— i assenyalà per a aquest trienni una estructura trinitària: Jesucrist, Esperit Sant, Déu Pare.

Joan Pau II suggereix l'oportunitat de les relacions de l'Església amb les religions no cristianes, de manera particular el diàleg amb els jueus i amb els fidels de l'Islam.

Confiam que el pontífex actual, que es distingeix pel seu caràcter itinerant, arribarà al llindar del tercer mil·lenni. *Dominus conservet eum.*

Lleida

Afirma Mons. Malla en la seva carta dominical:

«La dona té una missió gens inferior a l'home»

C.C.

LLEIDA— Amb motiu del missatge que el papa Joan Pau II ha dirigit el «Dia mundial de la Pau», assignat al primer dia del 1995, el bisbe de Lleida, Ramon Malla, ha dedicat la carta dominical del 8 de gener a parlar de com el Papa s'ha mostrat sensible, una vegada més, a la realitat de la dona i de quina manera les seves paraules van en la línia de dignificar el seu paper en el món.

El Dr. Malla diu que «cal agrair que s'aixequi una veu autoritzada, de dimensió universal, per contrarestar tants missatges que presenten la dona principalment més com un objecte per obtenir plaer que com una persona amb una missió gens inferior a l'home, i mereixedora del respecte que li correspon com a ser humà».

Més endavant afirma el gran paper d'educadora que exerceix la muller i mare en el si de la llar. *«I tots tenim l'experiència de la serenor i consol que comunica la fermesa d'una dona en*

El Dr. Malla considera que la dona aporta serenitat i consola

moments de tribulació de la família, particularment pel que fa referència als fills». El bisbe de Lleida veu les paraules del Papa «com una alenada d'aire fresc de l'Esperit» i acaba la seva epístola amb una pregària perquè en aquest any que ha començat es ressalti la figura de la dona com a ésser humà, com ho fou Maria, la Mare de Jesús.

Solsona

Disset diocesans al Concili

Lluís Badia i Torras

SOLSONA.—La cúria diocesana ens ha fet conèixer la relació dels diòcesans (sacerdots i laics) que assistiran a les sessions del Concili acompanyant el nostre bisbe Mons. Antoni Deig i Clotet.

Són tots aquests, amb les respectives representacions: Mn. Manuel Guiu, Vicari General; Mn. Antoni Guixé i Mn. Ignasi Montraveta com a Vicaris Episcopals; Mn. Jordi Sala i Mn. Jordi Mas, en representació del Capítol Catedral. Pel Consell Presbiteral, hi aniran Mn. Jesús Huguet, rector de Solsona, i Mn. Ramon Alsina, rector de Cardona. En representació del Consell de Pastoral, els laics Sr. Josep Sensada, de Berga, i la Sra. Pilar Malagarriga, de Cardona. Els membres d'elecció episcopal seran el Sr. Florenci Besora, de Berga, i el Sr. Xavier Novell i la Sra. Mariana Solé, els dos de Tàrraga.

També han estat designats com a suplents els següents: Mn. Alfons Busto, de Tàrriga, i Mn. Josep M. Ferrán, arxiprest de Solsona-Morunys, pel Consell Presbiteral. Pel Consell de Pastoral, el Sr. Jaume Gavarra, de Cervera, i la Srta. Conxita López, de Solsona.

Puiggarí 5-7
08014 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 16 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, i mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça

Població D.P. Província..... Tel

[illegible]

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària
(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agência /

Adreça.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu *compte corrent/llibreta*

Data.....

--	--	--	--

--	--	--	--

--	--

--	--	--	--	--	--	--	--

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte/lílibreta

Barcelona

Amb el concert de Nadal

Es clou el IV Centenari de la Basílica del Sant Esperit

Màrius Heras

TERRASSA.— El passat 16 de desembre tingué lloc a la Basílica del Sant Esperit la interpretació de l'Oratori «El Messies» del gran compositor G.F. Handel, com a cloenda de tots els actes que han tingut lloc a l'esmentada basílica amb motiu del seu IV Centenari.

La interpretació anà a càrrec del Cor Montserrat, que l'any passat obrí aquest pòrtic amb el «Magnificat» de J.S. Bach, sota la direcció d'en Joan Casals.

Enguany dirigí Gonçal Comellas i els solistes van

ser Carmen Rodríguez, soprano; Montserrat Martorell, contralt; Lamberi Climent, tenor i Xavier Comoreira, baix, i com a músics solistes Lluís M. Heras, violoncel; Joan Casals, orgue, i Jordi Reguant, clavecí.

Obrí l'acte el Prior de la basílica, Mn. Ricard Masclans, el qual oferí al

públic en general i als seus feligresos en particular aquesta meravellosa peça musical, com a cloenda dels actes esmentats i també com a pòrtic de les festes de Nadal.

El públic, que omplí fins a l'últim racó del temple, unes 1.500 persones, fou el que donà el resultat i crònica del

concert: un aplaudiment final a peu dret durant llargs minuts que fou una rúbrica inoblidable del tancament d'aquest IV Centenari.

Terrassa té públic per escoltar i omplir locals, quan les coses es fan ben fetes, i molta gent va haver de seguir tot el concert a peu dret.

Més de 1.500 persones van omplir l'església

XXIII Reunió anual dels Grups d'Oració i d'Amistat

Testimonis de com es prega en família

C.C.

BARCELONA.— «Expressió de comunió eclesial, tan necessària en l'Església», és com va valorar el Sr. Cardenal-Arquebisbe, Ricard M. Carles, el calorós aplaudiment amb què fou rebut a la Sala d'Actes del col·legi La Salle Bonanova de la ciutat comtal, on els Grups d'Oració i d'Amistat celebraven la seva reunió anual.

El lema de la trobada va ser «Pregar en i per la família», al qual es referí el Dr. Daumal, bisbe auxiliar emèrit, en l'homilia de l'Eucaristia que presidí. Els testimonis de vivència de l'oració —un dels punts que sempre s'aporta a l'assemblea—, també tenien aquest objectiu: com es prega en família i la influència de la família en el camí d'oració dels seus membres. Per això, de manera simbòlica, es va

retre un record i homenatge als pares de tots els presents.

Gratitud per Mercè Saliatti

Cal destacar que la trobada d'enguany, tingué dues variants: l'absència del fundador dels G.O.A., Mons. Josep M. Casés, bisbe de Soborn-Castelló, i l'homenatge d'agraïment a la que durant 25 anys ha estat la responsable principal d'aquest moviment a Barcelona, Mercè Saliatti, homenatge que fou especialment emotiu i ple de sentiments de gratitud.

El dinar de germanor i el concert de la Coral Horta, foren hores de distensió i de compartir amistat en aquest joïós dia de la XXIII Reunió anual, en el qual, com un do més del Senyor, es donà a conèixer el nomenament oficial de Mn. Josep Serra com a Vice-Consiliari dels G.O.A. a Barcelona

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

¿Què esperem del Concili Provincial?

Dissabte vinent, a la catedral de Tarragona, celebrarem l'obertura del Concili Provincial de les diòcesis amb seu a Catalunya. ¿Què n'esperem, del Concili? Com vaig dir a la jornada de pregària del 10 de desembre a Montserrat, n'hem d'esperar tot allò que és bàsic per a l'acció i el servei de l'Església, tal com ho recullen els quatre temes conciliaris:

-Anunciar l'Evangeli a la nostra societat, ja que no n'hi ha prou amb sentir-se «salvats», si no vivim com a «salvadors» dels qui se senten distanciats.

-Veïllar més per la paraula de Déu i pels sacraments a les nostres Esglésies, tot aplicant-hi aquells mitjans que vehiculen l'evangelització, amb una atenció més gran per la seua qualitat humana i sobrenatural.

-La sol·licitud pels més pobres i marginats, ja que la comunió en una mateixa fe, sense la comunió de béns, no seria suficient per realitzar l'Església.

-La comunió i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies. Perquè és un sol poble el que hem d'encaminar cap a Déu, i amb les forces de tots els creients.

Tot això, amb l'ajut de Déu i amb la col·laboració lleial de tothom, ho farem sense por. No ens ha de fer por mantenir la identitat catòlica com a persones i a les institucions. No podem dissimular la nostra fe. L'hem de presentar amb més joia i amb més gosadia si cal, sense cap complex per haver estat cridats a ser i a viure com a fills de Déu, amb totes les conseqüències que això comporta, amb totes les diferències respecte de l'ambient dominant, per amor al Senyor i per fidelitat als germans.

No ens ha de fer por, tampoc, créixer en la comunió. Enfortim el cos de Crist, que és l'Església, quan vivim la comunió sense trencaments ni incoherències, en un estil de vida que va dels convenciments més profunds a les actituds més visibles. I això, tant pel que fa a la comunió dins la diòcesi, com pel que fa a l'Església a Catalunya i a l'Església universal. Hem de confessar també la nostra adhesió al magisteri del bon papa Joan Pau II, «successor de Pere, pastor suprem de l'Església» (AG 5). Potser no n'hi ha gaires, d'Esglésies locals, que, com a Catalunya, afegeixin al «credo», en confessar una Església santa, catòlica i apostòlica, la condició de «romana».

Finalment, tampoc no ens ha de fer por evangelitzar en els nostres ambients socials. Ha dit Jesús que tothom qui ha rebut l'Esperit Sant és portador al seu interior de dolls d'aigua viva. No podem, per tant, deixar morir de set aquells esperits amb què ens trobem en la nostra vida.

Com un record d'aquella jornada de pregària, hi ha vuit ciris votius davant la imatge de la Mare de Déu de Montserrat. Cada un porta inscrit el nom de la diòcesi corresponent, i restaran encesos sobretot durant les sessions de treball del Concili. Que la patrona celestial de les diòcesis de Catalunya ens obtingui bons fruits de l'assemblea conciliar a punt de començar. Ningú no pot inspirar com una mare el clima d'unitat i d'afecte càlid que ens cal, per prendre primer les decisions més adients i per posar-les després en pràctica.

Tarragona

Va obrir les portes fa 3 anys

Benedicció de la imatge de la Mare de Déu de Camp Clar

TARRAGONA.— La parròquia de Santa Tecla al barri de Camp Clar disposa de la seva primera imatge: La Mare de Déu de Camp Clar. La presència d'aquesta talla és el resultat d'una colecta popular realitzada durant els darrers mesos entre els fidels d'aquest nucli urbà tarragoní.

C.C.

La parròquia de Santa Tecla va obrir les seves portes fa tres anys. En aquest temps no han pogut gaudir de la presència d'una imatge. Ara, ja s'ha beneït la imatge de la Mare de Déu.

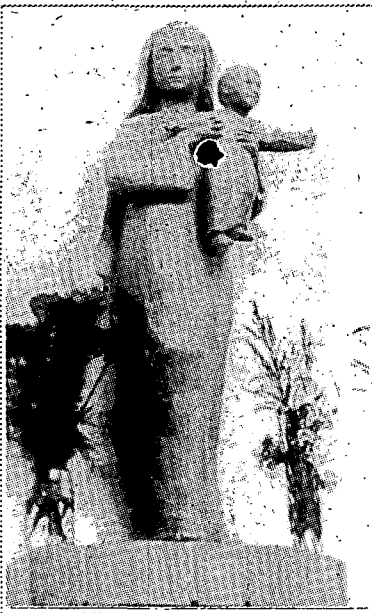
El rector de Santa Tecla, Mn. Agustí Ayats, ha tret importància al fet que durant tres anys l'església no hagi tingut cap talla. «La importància és relativa, perquè Maria sempre és present, encara que no hi hagi cap imatge seva, per bé per als fidels resulta un punt de referència». Mn. Ayats

no descarta que en un futur no massa llunyà, la parròquia de Camp Clar disposi de la segona imatge, que estaria dedicada a Santa Tecla.

La solidaritat de la feligresia

La imatge de la Mare de Déu de Camp Clar és el resultat de l'esforç particular fet pels fidels que habitualment acudeixen a aquesta església. El seu rector ha destacat aquest fet, ja que la gent ha col·laborat en una col·lecta popular per pagar les despeses generades per l'execució del projecte.

La imatge de la Mare de Déu és de fang

«La parròquia és pobre i, per aquest motiu, agraïm la participació de les persones del barri, que han donat econòmicament segons les seves possibilitats» va recalcar el responsable del centre de culte. I va expressar el seu reconeixement a Enric Madorrán, escultor resident al barri i que ha estat el creador de l'obra. La imatge de fang fa 1'20 metres. El rector descriu la talla d'una manera «molt rústica, amb molta expressivitat, que ofereix un nen en els seus braços».

El dia de la seva benedicció es van oferir flors a la Mare de Déu i es va presentar un trio musical dedicat a la Verge, creat també per una persona resident al barri.

Al cap de pocs dies, l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrellà i cascante, va participar en l'acte de confirmació de vint joves de Camp Clar.

Urgell

Un editorial contra la corrupció

URGELL.— L'editorialista del *Full Dominical* del 8 de gener escriu sobre el tema de la corrupció en el nostre país per fer-ne una reflexió, alhora que el pren com a signe per iniciar un camí de conversió.

C.C.

«En primer lloc va ser Itàlia. Denúncies i informacions sobre una teranyina de corrupció que havia enxampat algun polític i home de govern. El fenomen, possiblement a diferent escala, ha esquitxat també la classe pública d'Espanya. Mentre vivim aquesta situació hi ha qui pensa que la religió ha d'establir i afermar els pilars d'una societat renovada per l'acció de l'home nou. ¿Hi pot haver moral sense sentit de transcendència? ¿El bé i el mal poden trobar un punt de referència lluny de Déu?»

L'editorialista afirma que en alguns moments hom arriba a pensar que Déu fa nosa, i ho argumenta pel fet que el govern ha qüestionat la classe de religió, per moltes vegades que es ridiculitza l'acció i el missatge de l'Església o quan, en general, s'opta per apartar els infants de la pastoral sacramental. Però, considera que hi ha alguns valors ètics que configuren la mateixa naturalesa humana i formen part essencial del seu patrimoni. «Atacar aquests valors és atacar l'home, oblidar-los significa la ruïna de la persona. D'altra banda, estimar i conrear els valors ètics garanteix la dignitat de l'home i assegura el millor patrimoni».

Per això explica que: «Les informacions sobre corrupció són un SOS perquè tota la societat reflexioni i faci un canvi. No necessàriament un canvi de persones, sinó de direcció, perquè imposi un nou ritme i un altre estil de vida. Ningú no pot caure en el desànim, ni molt menys els creients. Les taques que han aparegut al rostre de la societat tampoc no poden convertir-se en el vas on es vulguin diluir les pròpies culpes. Els símptomes de corrupció són una exigència de conversió personal».

L'autor acaba el seu article considerant que l'ètica personal i la moral s'originen en una sòlida formació humana i cristiana, recolzada en el testimoni d'aquells que se senten responsables davant Déu i la història.

Homenatge a Sabino Benguria

40 anys al servei de l'Església

Gabriel Genescà

Consell Pastoral Parroquial

BARCELONA.— Recentment, va tenir lloc a l'església de Sant Vicenç de Sarrià un agraït acte d'homenatge a Sabino Benguria i Ibaragaray, amb motiu dels seus 40 anys de servei de la parròquia com a sagristà.

Quan es va iniciar l'acte, el rector, en nom de tota la comunitat, li va adreçar unes paraules de reconeixement pel seu lliurament generós al servei de l'església de Sarrià. Acabada la celebració, va continuar la festa a les dependències parroquials. Una representant del Consell, en nom de tots, el va felicitar ben cordialment pels 40 anys i tot seguit li va ser

lliurada una ceràmica commemorativa de l'acte. Després li van ser lliurats uns petits obsequis, d'entre els quals destaca un recull d'escrits signats per diversos mossens. L'encapçalava una breu nota de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles cardenal, seguida de dos escrits dels bisbes Dr. Pere Tena i Dr. Ramon Daumal.

Des d'aquell llunyà 1954, han passat per Sarrià molts rectors i a tots ha servit sempre amb la mateixa senzillesa, abnegació i generositat. Els qui més l'han conegut i l'han tractat van voler expressar-li, d'aquesta manera tan personal, el seu agraïment.

L'acte va acabar d'una manera ben tradicional —com no podia ser altrament en una parròquia mil·lenària—: amb el pastís d'aniversari i la bufada de les 40 espelmes.

Barcelona

XCIX Viatge Cultural

Diumenge 15 de gener de 1995

ÚLTIMES PLACES!!!

VISITAREM: PONTS, GUALTER, VILANOVA DE L'AGUDA, SANAÜJA, PANTÀ DE RIALB

Avisos i Comunicats

BARCELONA

• **SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA.** El dilluns, 16 de gener se celebrarà el XXIII aniversari de la mort de Mons. Gregori Modrego i Casaus, darrer arquebisbe difunt d'aquesta Seu. En memòria seva se celebrarà l'Eucaristia a les 10 del matí.

• **PREGÀRIA PER A LA UNITAT DELS CRISTIANS.** Amb motiu del l'Octavari de pregària per la unitat dels cristians, a la S.E. Catedral Basílica de Barcelona se celebraran pregàries per aquest fi. Els dies 18, 19, 20, 23, 24 i 25 de gener: a les 4 de la tarda, exposició del Santíssim. A les 6 de la tarda, Rosari i pregàries, benedicció i reserva. A les 7, tarda Eucaristia.

• **FUNDACIÓ PER ETARRÉS.** Aquesta fundació repren de manera renovada la realització dels cursos, per a viure en plenitud, la maduresa, sota el títol *Créixer amb els anys*. Per dilluns dia 16 de gener, 1a. conferència informativa, a dos quarts de vuit de la tarda al Centre Passatge, Passatge Mercader, 13 (entre Rambla Catalunya i Balmes). El dissabte, 21 de gener, a dos quarts d'onze del matí a ESADE, Avda. Pedralbes, 60-62, tindrà lloc l'altra conferència.

• **JORNADES D'ESPIRITUALITAT.** Tindran lloc els dies 30 i 31 de gener i 1 de febrer, a dos quarts de vuit del vespre, al Col·legi de MM. Escolàpies, carrer de Llúria 64 (xamfrà Aragó) dirigides per Mn. Joan Esquerda, prev. Versaran sobre els temes: *Dignitat de la persona humana, Persona, comunitat, Eucaristia, i Seguiment evangèlic de les vocacions cristianes*.

• **VIDA CREIXENT (Moviment cristià de gent gran).** El proper dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, tindrà lloc la VII Trobada Anyal de Gent Gran, a les 5 de la tarda a la Basílica de Sant Josep Oriol. Hi haurà pregària comunitària i celebració de l'Eucaristia que serà presidida pel cardenal Narcís Jubany. La trobada aca-

barà amb el cant de l'himne de Vida Creixent.

• **«INSTITUTO DE TEOLOGÍA Y HUMANISMO».** Sala Penyafort (Dominics: c/. Bailèn, 10, 08010 BARCELONA), els divendres dia 13 i 27, de 19 a 20 h. sessions del «Curs de formació permanent de religiosos i religioses»; dies 17 i 26, de 19'30 a 20'45 h. sessions del curs de teologia: «La celebració cristiana del tiempo», amb fra Lluís Carlos Bernial, o.p. Més informació: tel. 246 33 00.

• **«CRISTIANISME I JUSTÍCIA» (Fund. L'Espinal).** Seminari «Immigrants d'avui, d'ahir i de demà: comprendre les migracions», amb Lluís Recolons, els dimecres a partir del 18, de 19'30 a 21'30h., a c/Roger de Llúria 13, 1er., 08010 Barcelona. Més informació: tel. 317 23 38.

• **ESCOLA DE LITURGIA.** Curs sobre el servei litúrgic del lector, els altres ministeris laicals i la celebració del diumenge a càrrec de J. Urdeix i J. Aldazabal, a partir del dia 12, a les 19 h., al Seminari Conciliar (c/. Diputació 231, 08007 Barcelona). Informacions: Centre de Pastoral Litúrgica (tel. 302 22 35).

• **«TEOLOGIA DEL LAÏCAT».** Curset d'Antoni Ben tué, els dijous 19 i 26 de gener i 2, 9 i 16 de febrer, de 19 a 20.45 h., al Centre d'Estudis Pastorals (c/. Rivadeneyra 6, 3r. - 08002 Barcelona). Més informació, tel. 317 48 58.

• **ORQUESTRA «AMICS DELS CLASSICS».** Dimarts 17 de gener, al local social, Ausias Marc, 28, 8è, a les 19 h. projecció en

vídeo del 3r. acte de Parsifal. El diumenge 22 de gener, a la Sala d'Actes de la Delegació Territorial de l'O.N.C.E, c/. Calàbria 66, 2a. planta, concert de l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics, amb Lluís Grebol, violinista, i la direcció de Joan Palet Ibars, audició 903 de l'Orquestra, amb obres de H. Purcell, A. Corelli, J.S. Bach, i J. García Gago.

• **AGRUPACIÓ DE PESSEBRISTES DE RIPOLLET.** XV Exposició de Pessebres. Fins al 29 de gener 1995. Carrer Afòres, 14. Horari: Festius de 12 a 2, i de 6 a 8 tarda. Vigílies, de 6 a 8 tarda.

• **DISSABTES DE PREGÀRIA AMATADEPERA.** Oferiment dels Carmelites Descalços d'un temps i un espai per aprofundir en la pregària personal i comunitària. Dissabte, 21 de gener, de 10 a 14 h., a la Casa de pregària i acollida «Santa Teresa» (Pg. Matadepera, 42, int.; tel. 784 12 50. Tema: «La

paraula: vehicle de diàleg amb Déu», amb el P. Àngel M. Briñas.

• **3 CAPS DE SETMANA PER A MATRIMONIS I PARELLES.** Organitzats per la Fundació Amor i Veritat, al Seminari Marista de Llinars del Vallès (Barcelona). Primer cap de setmana, dies 14 i 15 de gener. Temes: «El sagrament del matrimoni viscut dia a dia» i «Mitjans per renovar el nostre amor». Segon cap de setmana, 11-12 de febrer. Temes: «Descobrir les diferències i complementaritats entre home i dona» i «Com fer créixer la confiança i l'amor entre els esposos». Tercer cap de setmana, dies 11-12 de març. Temes: «Estimar i atendre més els fills» i «Com conciliar l'harmonia de la vida de família i l'obertura de la família al món?» i «La família cristiana: un testimoni davant del món de què és possible l'amor». Per inscripció i més informació: Joaquim Alcazar i Ma. Carmen Bobadilla, tel. (93)

30195 34, Barcelona i Julià Franch i Teresa Esteban, tel. (93) 872 14 61, Manresa. ¿Per què no viviu aquesta experiència amb els vostres fills?

LLEIDA

• **INSTITUT DE RECERCA I ESTUDIS RELIGIOSOS (I-REL).** C/. Canonge Brugulat núm. 11, entresol, Lleida. Conferència sobre el tema «El judaisme» pel Dr. Jaime Vador. El dia 19 de gener a les 8 del vespre.

• **CLOENDA DEL CICLE DE NADAL.** Amb la 3a. Mostra de Nades, diumenge dia 15, a les 11 h. a l'auditori del Centre Cultural de la Fundació La Caixa (Av. Blondel 3), i a les 12.30h, lliurament de premis i guardons dels concursos de Nadal: 60è de Pessebres i 20è Infantil i Juvenil de Pessebres, i també als pessebres vivents o representacions dels «Pastorets» que tenen lloc a la ciutat de Lleida.

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Antoni M. Serrallonga, s.j.

Aquest mes de gener el Sant Pare ens demana pregàries perquè els creients en Crist sàpiguin discernir entre els valors autèntics i els ficticis del món d'avui.

Pau VI afirmava que la dicotomia entre fe i cultura era la tragèdia del nostre temps. No podem rebutjar els progressos de la ciència i la tècnica del món d'avui. Són do de Déu i conseqüència d'aquell precepte de dominar la terra. Però tampoc seria encertat oblidar que, com el blat i el jull, trobem barrejats el que és bo i el que és dolent, el que és recte i equivocac formant el teixit de la cultura, el clima espiritual de la persona.

És per això, que el cristià d'avui ha de viure sempre alerta en actitud de discerniment. Donar gràcies a Déu pels progressos hauria d'entrar en les pràctiques diàries d'oració. Però saber-se guardar de les desviacions del camí recte hauria de ser

l'esforç de cada dia. Per més que la publicitat ens bombardegi, no hauríem de variar els nostres criteris de valoració cristiana de les coses de la vida. Aquest és un servei que els cristians hauríem d'oferir gratuïtament a les persones que ens envolten. Nosaltres tenim la llum de la fe i l'ajuda dels ensenyaments de l'Església per no perdre el camí. Siguem fidels sent el que som; sense dissimular què som per por de quedar malament com antiquats.

Intenció missional

El Sant Pare també ens demana pregàries perquè la formació catequística en les comunitats cristianes tingui sempre inspiració missionera i ecumènica.

Missionar vol dir anunciar la salvació que ve del Crist. Ecumènic vol dir que s'accepta el fons de bé i de veritat que es troba en tota religió. Per això les respectem totes. Dues notes importants en tota formació cristiana.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. INDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ;

GUSTAVO PÉREZ BARQUISIMETO 1011 A - CARACAS VENEZUELA.....	25.584 Ptes.
P JOAN M. VILA CANAL PADRES CARMELITAS ED. ARAGUA VENEZUELA.....	25.584 Ptes.
M. ÀNGELS MASSIP SANT THOMAS CONVENT. STELLA MARIS 600004 MYLAPORE MADRAS INDIA.....	36.504 Ptes.
JOSEP M. VIÑAS MISSIONERS CLARETIANS MALABO GUINEA EQUATORIAL.....	25.584 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....	Tel.....
Adreça.....	Província.....
Població.....	D.P.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)	
L'import el faré efectiu mitjançant:	
☐ taló que adjunto	☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:	
Domiciliació: Banc / Caixa.....	
Sucursal n°.....	
Nº. compte corrent.....	
Població.....	
Província.....	
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.	
Població.....	
Data.....	
Signatura.....	
"CATALUNYA CRISTIANA" c/. Puiggari, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel.: 490 59 88	

Mirador

Una velleta txetxena camina per un carrer desert de Grosni després del pas de l'exèrcit invasor

Una dona palestina passa davant d'un control de policia israeliana a l'entrada de la localitat d'Al Jader

Oriol Camps

La guerra de Txetxènia

Les notícies del que passa a Txetxènia són contradictòries. Mentre Moscou va anunciar la presa de la capital, Grosni, que s'anunciava com un senzill passeig militar, el cas és que l'exèrcit de Moscou es va trobar amb una resistència molt ben organitzada a l'estil guerriller, i no va poder ocupar el principal nucli de resistència, el palau presidencial, i amb força baixes, es parla de més de cent soldats russos morts, ha hagut de retirar-se per organitzar una nova ofensiva que diuen que serà la definitiva... Però els fets han anat a favor dels enemics de Ieltsin que, naturalment, el fan responsable del desastre i aprofiten qualsevol entrebanc del president per aïllar-lo i fer-li impossible governar. De moment es limiten a pressionar-lo per acabar amb la que diuen humiliant guerra de Txetxènia. Els mateixos col·laboradors de Ieltsin estan dividits, però la majoria reclamen una solució negociada del conflicte, i més enllà de les fronteres de Rússia, des dels Estats Units concretament, també. I potser caldria rellegir la història d'aquella regió del Caucas que en el segle XIX (no tan lluny com sembla) va costar grans esforços als generals del tsar per dominar-la i incorporar-la a l'imperi, i no té res d'estrany que després dels dominis tsarista i comunista hagi volgut proclamar la seva independència. Cal tenir en compte, a més, que en la seva petita Txetxènia es força rica, ja que en el seu subsòl hi ha petroli i gas natural... riquesa a la qual Moscou no vol renunciar...

La situació a Algèria s'agreuja

Un cop que les autoritats franceses han interromput, després del segrest de l'Avió d'Air France, totes les comunicacions aèries i marítimes regulars amb el país magribí, continuen sense formular-se les condicions de seguretat que el govern francès exigeix per restablir-les. Però hi ha també el fet que el braç armat del Front Islàmic de Salvació, l'Exèrcit Islàmic de Salvació està disposat a continuar la seva acció, i es considera en estat de guerra amb França, si bé creu que seria un error i una bogeria fer la guerra en el mateix territori francès... Però hi ha el GIA (Grup Islàmic Armat), autor del segrest esmentat, que més radicalment instal·lat en les seves posicions, ha requerit Washington, Londres i Bonn que trenquin les seves rela-

cions diplomàtiques amb el govern d'Alger posant com a termini el 7 de gener, amenaçant d'assassinar «a sang freda», passada aquesta data, tots els «no creients», si no són clausurades les ambaixades dels tres països. Veritablement, l'any que ha començat no té aires gaire falaguers ni per Algèria ni pels seus amics.

La pau a Palestina

Hem repetit una i altra vegada que la pau a Palestina no tenia el camí gens fàcil. Perquè si les forces opositores d'un i altre bàndol s'han esmerçat a fer-se presents amb manifestacions verbals, amb atemptats i aldarulls que han fet témer que tot l'esforç seria debades, l'acció del govern israelià prenent l'ampliació d'un assentament jueu a Cisjordània, a la zona declarada autònoma, arriba a deixar perplex. Sembla, però que

Rabin s'ha adonat que això no era procedent i ha ordenat la paralització immediata dels treballs. Per altra banda, segons els colons jueus, ells varen adquirir legalment aquelles terres i no hi ha cap motiu per no treballar-les. Però els palestins afirmen que aquelles terres foren senzillament confiscades i per això s'oposen a l'ampliació... Tant el govern israelià com l'OAP volen salvar els acords, tan difícilment aconseguits, i han de fer front constantment als extremismos. De moment ha començat l'any amb set morts palestins, quatre d'ells policies, i onze ferits. Els israelians han dit que es tracta d'una lamentable confusió... Un xic difícil d'acceptar ja que és ben coneguda l'oposició del sector integrista d'Israel.

La crisi italiana

El president Scalfaro ha repès les consultes per arribar a la solució de la crisi de govern. Ha demanat a Berlusconi, que pretén continuar com a cap de govern sigui com sigui, que se sacrifiqui en bé del país... Scalfaro tornarà a entrevistar-se amb dos dels seus antecessors en la presidència de la República, Giovanni Leone i Francesco Cossiga. Mentrestant, els diaris italians es dediquen a una mena de *travessa* sobre qui serà el nou cap del govern. Entre els «candidats» figuren el ministre del Tresor, Lamberto Dini, el d'Afers Estrangers, Antonio Martino, i el de la Funció Pública, Giuliano Urbani... També, dies enrere, sonava el del jutge recentment dimitit, Di Pietro... La realitat és que una crisi de govern a Itàlia mai no es resol avui per demà, i aquesta ja fa setmanes que dura.

Voluntaris txetxens s'escuden rere un tanc rus que han destruït durant les operacions d'ocupació de Grosni

Treva de quatre mesos a Bòsnia

Miquel Àngel Codina
Periodista

Serbis i musulmans van firmar l'últim dia de 1994 un acord que preveu un cessament d'hostilitats a tot el territori de Bòsnia i Hercegovina durant un període de quatre mesos. Segons el document negociat per l'enviat especial de les Nacions Unides, el japonès Yasushi Akashi, i ratificat primer pel president de Bòsnia, Alija Izetbegovic, i després pel líder serbi Radovan Karadzic, les línies de demarcació entre els bel·ligerants no es modificaran. L'acord estableix, a més de la treva de quatre mesos —renovable—, que les

Forces de Protecció de l'ONU (Forpronu) es despleguin al llarg dels fronts i que els presoners siguin intercanviats sota la supervisió de la Creu Roja.

Aquest armistici és el pas següent a la treva firmada el 24 de desembre passat per serbobosnians i el govern de Sarajevo —de majoria musulmana—, duta a terme amb els auspicis de l'ONU i la mediació de l'ex-president nord-americà, Jimmy Carter. S'obren, doncs, uns mesos en què les parts en conflicte hauran de reiniciar les negociacions sobre els punts més candents del pla de pau elaborat per l'anomenat *grup de contacte*, format per Estats Units, Rússia, Alemanya, França i Gran Bretanya. L'esmentat pla va ser rebutjat en el seu moment pels serbobosnians, els

quals controlen actualment el 70 per cent del territori de Bòsnia.

Així mateix, es preveu la retirada de totes les forces estrangeres de Bòsnia. Aquest punt es refereix a la intensa activitat de les milícies sèrbies vingudes de la Krajina croata que combaten al costat dels secessionistes musulmans a l'enclavament de Bihac. El primer ministre bosnià, el musulmà Haris Silajdzic, afirmà recentment que «el feixisme, i no el fonamentalisme, és el pitjor perill que corre avui Europa». Cal fer esment que existeix, després de 33 mesos de guerra civil, una prudent confiança en què aquest cop les parts en conflicte respectaran la treva.

El missatge de cada dia

Josep Miró i Ardèvol

Amb motiu de la crisi de la Democràcia Cristiana italiana es dona entre nosaltres una modesta, però real, reflexió sobre el paper dels cristians en la vida pública, en la societat. En aquest sentit els textos recents de Giuseppe Dossetti són d'una utilitat extraordinària a condició que no fem una transposició mecanicista del que ell escriu a les nostres coordenades. Res més allunyat de la situació de l'Església italiana i el seu paper social i polític que nosaltres l'església de Catalunya. Dossetti escriu: «...Ara som en un punt de partença per a tots nosaltres, que hem d'abandonar alguns costums, certs recolzaments, certs puntals dels quals podem haver fet ús i gaudir en la mesura en què érem menys inspirats pel Senyor. I, al contrari, obeint la seva veu i la seva voluntat, hem de comptar més exclusivament només amb Ell, per creure en Ell, comptar només amb Ell, per creure en la força del seu Evangeli, en l'eternitat, en la seva Encarnació i en la seva Pasqua; per creure només en l'Esperit Sant i en la Veu interior que testifica: Aquest és el fill de Déu; ha ressuscitat d'entre els morts, i vencerà per nosaltres i per vosaltres la mort. I ens acollirà en la vida eterna. Així sia.»

Ara bé, nosaltres ja els vam abandonar, els costums, ja no els tenim, els recolzaments, han desaparegut els puntals i hem quedat molt reduïts al que és l'Església estricta. Per situar les diferències i com a exemple: a casa nostra seria inimaginable que l'Unità, el portaveu del Partit Democràtic de l'Esquerra (ex

P.C.), fes una edició popular dels Evangelis amb una introducció expressa del cardenal Martini. És des de la nostra situació real que hem de reflexionar. Com a Itàlia, «l'Església mateixa, si no es fa més espiritual, no aconseguirà complir la seva missió i reunir veritablement els fills de l'Evangeli». Però en el nostre cas el problema no és tant el de recolzaments temporals inadequats com la d'insuficiència de la nostra projecció, és a dir del nostre Testimoni.

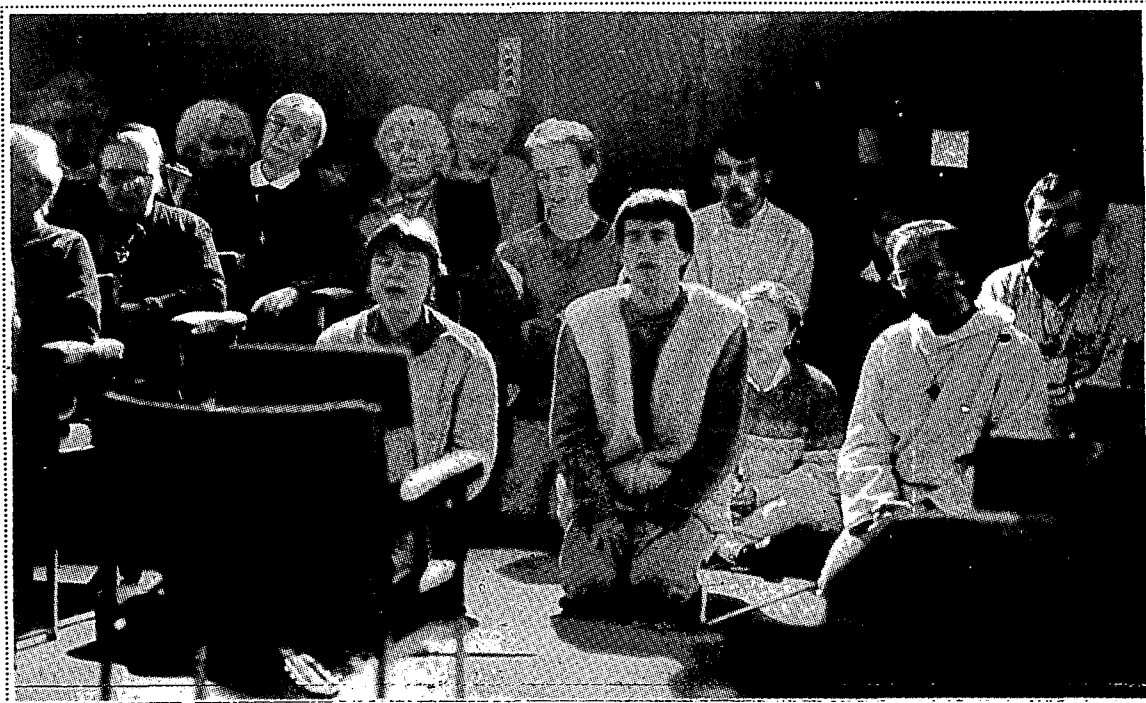
És cert que el valor del testimoni queda salvat quan es fa en consciència.

Els cristians de Catalunya hauríem de sentir un major interès per allunyar estranys complexos que fan invisible el nostre testimoni en la fe

ència, però alhora tenim el deure d'interrogar-nos sobre la seva eficàcia. A la fi del segon mil·lenni, en un món marcat per la comunicació, nosaltres no podem renunciar a preguntar com es transmet el gest i la paraula que volèm donar.

Modificar el testimoni de l'Església

I molt em temo que en aquest període de la fi de la modernitat, del post-progressisme, en aquesta definició del Bisbe Carrera, el nostre testimoni és transformat contra la nostra voluntat fins arribar a transmetre caricatures de la realitat inicial. Els mitjans de comunicació, els partits polítics, les multinacionals de la cultura i l'oci, moltes vegades les mateixes institucions de govern, utilitzen tres

Només si entenem que avui el camp d'activitat central de la nostra acció està en la capacitat de comunicar, aconseguirem recuperar també la capacitat de transmetre el missatge de l'Evangeli

vies per modificar el testimoni de l'Església quan aquest és poc adient als seus fins immediats.

Una via és la del silenci, la minoració, la desaparició pura i simple del fet, és a dir del missatge. Un exemple, la actitud de l'Església sobre la conveniència de no alterar el caràcter no laboral del diumenge. Tot el discurs, tots els raonaments han passat d'esquitllentes, simplement no interessava.

Una segona via és la pura i simple transformació de la realitat; en ocasions per fer-la coincidir amb el discurs ideològic del qui escriu; en altres per ignorància; fins i tot pura i simplement per ganes de fer mal. Els mitjans de comunicació de casa nostra publiquen cada setmana multitud de fets d'aquesta naturalesa, com ho mostra, per exemple, el brutal i indocumentat atac que en Quim Monzó feia de la mare Teresa de Calcuta al dominical del diari *Avui*.

Hi ha encara una tercera via. La de la integració d'aspectes parcials del fet religiós a la societat laicista. No és una via agressiva. I en aquest sentit és de més fàcil acollida, però és encara més mistificadora que les anteriors. Un atac brutal permet

intentar l'exercici de la caritat. Fa possible, per tant, reaccionar. La integració de fets parcials és com un núvol, sovint rosat, que tot ho difumina fins a trivialitzar la transcendència. La transformació col·lectiva de Nadal en una festa del consum en seria un exemple. El futur, però, encara ens portarà moltes més transformacions d'aquesta mena. De fet, fraccions del post-progressisme es transformen en «Nova Era». Promouen transcendència *ligh*. I com a mostra un detall, l'onada de moda angèlica que envaeix Estats Units i que a poc a poc aterra a casa nostra. Per començar ho fa precisament des d'un dels mitjans de comunicació més laicista, *El País*, que dedicava un ampli article, en un dels seus dominicals, a popularitzar el tema. Són àngels de la guarda, això sí, que tant impedeixen accidents com ajuden a les inversions en borsa, però ja no són missatgers de Déu perquè senzillament Ell ha estat eliminat de l'escenari.

Els cristians de Catalunya haurien de sentir un major interès i preocupació per recuperar la propietat sobre el nostre testimoni i sobre la nostra paraula i allunyar estranys complexos que fan invi-

sible el nostre testimoni en la fe d'un Déu viu i fet home. Només si entenem que avui el camp d'activitat central de la nostra acció està en la capacitat de comunicar, aconseguirem recuperar també la capacitat de transmetre el missatge de l'Evangeli. Com diu Dossetti, ens hem de fer més espirituals, com a condició necessària, però en el nostre cas hi ha més, una urgent condició de suficiència, la de comunicar amb la veritat el testimoni de l'Església.

I aquesta comunicació ha de ser feta des de la nostra realitat, que no és la dels grans mitjans sinó de la força organitzada, del testimoni concret i la paraula de tots i cada un dels creients. No es tracta, per tant, d'una resposta essencialment «tècnica» sinó de l'aplicació organitzada d'una resposta espiritual. Ens cal crear un moviment de cristians de bona voluntat que des del lloc on estan, parròquia, associació, moviment, lloc de treball, universitat, etc., vulguin complementar el seu servei habitual a la comunitat i a l'Església amb una nova tasca de transmetre a la societat el missatge i l'exemple concret de l'Església incardinada en les realitats de cada dia.

La sentència del català i el Tribunal Suprem

Jordi Mercader

La sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei de Normalització Lingüística és en molts sentits històrica. Aquest adjectiu no neix del fet de reconèixer que el legislador català va elaborar una llei constitucional, sinó de les consideracions que han portat al Tribunal Constitucional espanyol a aquella conclusió de constitucionalitat. Per primera vegada una instància de l'Estat espanyol ha reconegut que el català s'ha vist sotmès a agressions i minoritzat i, que en conseqüència, necessita del que podríem qua-

lificar com de discriminació positiva, per recuperar-se dels atacs soferts. Mai, des de la mort d'en Franco, cap instància espanyola, ni el mateix Rei havia assolit l'evidència: la persecució que des de 1714 i d'una forma periòdica ha hagut de suportar el català. Prohibit el seu ensenyament, desaparegut l'ús públic, limitades i condicionades les publicacions que el feien servir, la nostra llengua ha experimentat atacs ben recents, o històricament tan documentats, que semblava increïble que ningú no volgués donar-se per al·ludit. Ara el Tribunal Constitucional repara, en part, aquest deute històric i en certa ma-

nera dona una lliçó ètica al Congrés espanyol, al Govern i a la mateixa Casa Reial, que mai en el transcurs d'aquests últims vint anys han trobat ocasió per reparar amb les seves paraules el greuge històric.

Dit això, cal, però, fer observar que almenys formalment el litigi no està perfectament resolt. Cal recordar en aquest sentit que l'actual sentència obeeix a una petició feta pel Tribunal Suprem, qui va qüestionar de forma explícita la possible constitucionalitat de diversos articles de la Llei de Normalització. El Tribunal Suprem va formular aquell qüestionament amb motiu dels recur-

sos presentats a la Llei. En conseqüència, i a partir de la sentència del Tribunal Constitucional, li correspondrà al Suprem resoldre sobre els recursos interposats. Podria produir-se la circumstància que la futura sentència d'aquest Tribunal, tot partint de la constitucionalitat de la Llei, dictés unes condicions que en la pràctica fessin impossible la immersió lingüística que és, en últim terme, el que s'està debatent.

El problema, en definitiva, no està resolt però sí excepcionalment ben encarat, ara només es tracta que l'èxit aconseguit no ens faci oblidar que la història continua.

Església i Escola

Un dictamen important

Francesc Riu

El Consell d'Estat ha emès el dictamen preceptiu sobre el projecte de Reial Decret que el ministeri d'Educació i Ciència havia preparat per a regular l'ensenyament de la Religió en les noves etapes educatives establertes per la LOGSE.

Aquest projecte havia estat redactat perquè, en tres sentències diferents, el Tribunal Suprem havia anul·lat els articles referents a aquesta qüestió en les disposicions reglamentàries que estableixen els ensenyaments mínims per a les etapes educatives citades.

Com ja és sabut, el Tribunal Suprem havia considerat que el tractament donat a l'ensenyament de la Religió per part del ministeri d'Educació i Ciència implicava «una vulneració del principi d'igualtat davant la llei que l'article 14 de la Constitució garanteix».

A més, el Tribunal Suprem també afirmava que els preceptes relatius a les «activitats d'estudi», com a alternativa per als alumnes que no optin per la formació religiosa en l'àmbit escolar, infringeix el principi de la seguretat jurídica que l'article 9.3 de la Constitució igualment garanteix.

A causa d'aquest fet, el ministeri d'Educació i Ciència ha elaborat un nou projecte de Reial Decret per a la regulació de l'ensenyament de la Religió en les diferents etapes del sistema educatiu i, com és preceptiu, l'ha sotmès a dictamen del Consell d'Estat abans de presentar-lo a l'aprovació del Consell de Ministres.

Doncs bé, el Consell d'Estat ha

Tots els centres docents han de fer, segons la legislació vigent, una proposta de formació religiosa que pugui ser escollida lliurement per aquells que la desitgin

manifestat la seva disconformitat amb el nou projecte, fent veure que no respecta adequadament el contingut de les sentències del Tribunal Suprem.

Després d'una llarga exposició de motius, el Consell d'Estat indica que cal «modificar substancialment el text sotmès a consulta, per tal de dissenyar més clarament i amb més precisió el règim aplicable als ensenyaments de la Religió i als ensenyaments alternatius», aquests darrers adreçats als alumnes que no cursin l'àrea o matèria de Religió.

¿Què farà ara el Ministeri d'Educació i Ciència? Aquesta és la qüestió. Compartim el que afirma el dictamen que comentem: Seria desitjable que s'assolís un consens més gran en un tema de tanta transcendència.

La qüestió té una importància extraordinària per als centres públics i en molts centres privats, en

els quals hi ha pares d'alumnes que demanen formació religiosa per a llurs fills, però també n'hi ha que prefereixen completar la formació integral d'una altra manera. Segons la legislació vigent, tots els centres docents han de fer una proposta de formació religiosa que pugui ser escollida lliurement per aquells que la desitgin, sense que aquest fet comporti cap tipus de discriminació.

La situació és diferent en les escoles cristianes, en les quals l'ensenyament de la religió catòlica és una exigència del caràcter propi del centre i s'ofereix a tots els alumnes, sense distinció. En efecte, segons ha afirmat el Tribunal Constitucional, en escollir una escola cristiana per a llurs fills els pares expressen el desig que aquests rebin el tipus d'educació que s'hi imparteix, que inclou la formació religiosa.

En aquell temps

Una novel·la rosa

P-J Ynaraja,
capellà de La Llobeta

Abans com ara a qui més s'estima és al fill tingut en l'ancianitat. Molt més quan en aquell temps la pervivència es creia que només s'obtenia a través de la descendència i, en el cas que vaig a explicar, el matrimoni va tenir aquest fill després d'una llarga vida sense aconseguir-ho. L'esterilitat era una desgràcia per al matrimoni i una vergonya per a l'esposa, perquè, abans com ara, la culpa de la infertilitat sempre la donaven a la dona i aquesta era educada perquè el seu únic valer fos la procreació. Aquest preàmbul l'he posat perquè es comprngui que l'infant, el nostre coprotagonista, fou criat amb tota la cura, mimat i ben afalagat. Però el fill va créixer i encara que semblés que fins el vol d'una mosca podia fer-li mal, van haver de pensar a forjar-li un futur. El futur d'un beduí, ja se sap, tenir un bon matrimoni, un casament amb una dona de la seva classe, sigui d'on sigui, que el nòmada tingui la seva pàtria a la terra que trepitja i traslladi la seva pàtria amb el seu caminar. Compta en els seus càlculs la casta, la nissaga, l'estil dels avis. En aquesta situació estem quan la parella decideix arriscar-se i envia el seu més fidel administrador a les terres dels seus avantpassats amb exactes indicacions sobre qui triar.

Es tracta d'un criat fidel i piadós, ha après dels seus amos a resar en els moments de dificultat, a resar a la divinitat del clan, que en aquest cas no és una divinitat, sinó Déu. Això que dic no és un joc de paraules, hi ha una enorme diferència entre una divinitat i Déu. A aquella es tracta d'apacar-la, de guanyar-se els seus favors, però sense una relació de tu a tu, ja que d'una força, d'un poder, o d'una concentració de forces i poders, per molt espessa que sigui, no es pot rebre amistat. Però Déu, ésser personal, és comunicatiu i comunicable. Aquí hi ha la gràcia. És el gran descobriment que havia fet l'avi del nostre personatge.

Però aquestes disquisicions, per interessants que siguin, m'han fet oblidar que jo volia explicar una història, i això és el que vaig a fer.

Déu s'avé al desig de l'home

L'administrador que ha sortit preocupat, quan arriba a les terres dels avantpassats del clan, fa una pregrària, una pregària molt habitual, com la més freqüent encara entre nosaltres, una pregària de petició. Organitza en el seu pensament les coses, li prepara a Déu el terreny i sol·licita aleshores que Ell s'avingui als seus plans. I Déu en el fons és una persona humil, accedeix, com encara fa tantes vegades, a jugar i a seguir les regles del joc que li han proposat. Arribats a l'indret a la sortida de la ciutat, prop dels pous d'on treuran aigua en tornar de pasturar, l'administrador ha demanat al Senyor tenir una prova per conèixer la dona que cerca, una prova de bonesa, de generositat, amb més insistència ha demanat aquesta qualitat que la bellesa. Ara queda a l'expectativa i no triga a arribar una dona jove i bonica. S'apropa a ell i li demana de beure, i ella gentilment li ofereix una gerra, i tot seguit afegeix: Trauré aigua també per als teus camells i els en donaré fins que en tinguin prou. Exactament allò que ell havia demanat a Déu com a senyal. L'administrador no pot estar més content i esclata de goig, i cobreix de joies, braçalets i arrecades la donzella, i li pregunta qui és i on viu. I ella plena d'alegria, va a trobar el seu germà al qual explica el que ha passat, i aquest va a trobar-se amb l'estranger i el condueix a casa. I és rebut en bona hospitalitat, i se li ofereix un banquet. Tot és excel·lent, així que no pot esperar ni un moment i precipitadament explica l'encàrrec que du: busca una esposa per al fill del seu senyor. La donzella, que havia sortit a abeurar les ovelles, resulta que havia trobat pretendent. Entusiasmada, diu que sí a l'emissari, i està disposada a casar-se immediatament, ja que tot està tan ben preparat i es veu la intervenció de la mà de Déu. Rep la benedicció paterna i se'n va cap a les terres del seu promès.

En apropar-se als camps del seu estimat, el servent va veure que aquest tornava d'un passeig, li ho va dir a la noia que es va cobrir el rostre amb coqueteria. L'èxit de la trobada acabà en noces. El jove va trobar en la seva esposa el consol i l'amor que necessitava per la mort de la seva mare. I va tenir dos fills, un tan il·lustre que va donar nom a tot el poble, es tracta de Jacob, o Israel, com també se l'anomena. No sabem com ni on va morir aquesta dona gloriosa, que està enterrada, així sí, amb els seus a la cova de Makpela. He explicat un trosset de la història de Rebeca, que es troba en el llibre del Gènesi, capítol 24.

BALMESIANA i L'INSTITUT FILOSÒFIC DE BALMESIANA

li ofereixen un cicle de conferències que
el professor Dr. Joan Peguerols, S.I.
de la Universitat Ramon Llull

donarà sobre
**L'HERMENÈUTICA DE LA VERITAT
D'H.G. GADAMER I L. PAREYSON**

els dimecres, de l'11 de gener a l'1 de febrer, a 2/4 de 7, a l'Aula Magna de Balmesiana
Duran i Bas, 9 - 08002 Barcelona

Cinema

Ladybird, Ladybird

Director: Ken Loach. Intèrprets: Crissy Rock, Vladimir Vega, Sandie Lavelle.

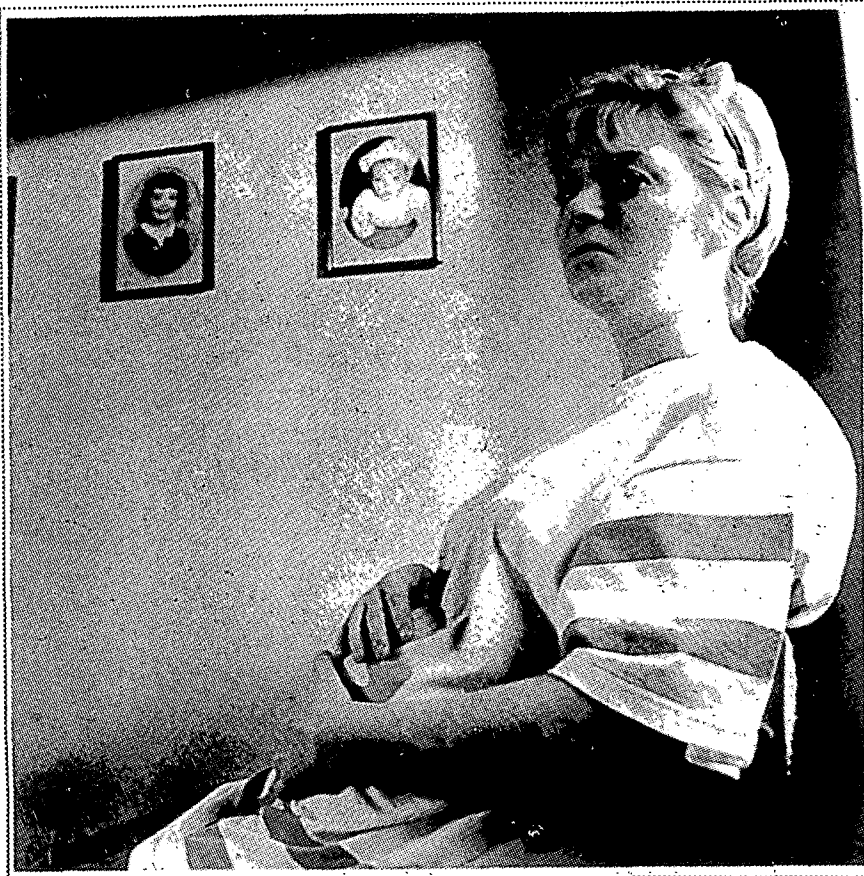
J.M. Aresté
(Aceptensa)

Ken Loach acostuma afrontar situacions límit. Però mai no havia presentat un conflicte dramàtic tan punyent com el de *Ladybird, Ladybird*, basat en un fet real.

Maggie (Crissy Rock) és una dona inestable, mare de quatre fills de diferent pare. A causa d'una negligència, tots quatre estan a punt de morir en un incendi. L'assistenta social associa aquest accident a altres punts obscurs del passat de Maggie, i decideix retirar-li la custòdia dels fills. Això produeix l'enfonsament moral de la protagonista, que sols té el suport de Jorge (Vladimir Vega), un refugiat paraguaià que podria ser l'amor de la seva vida.

El director compta amb un guió de Rona Munro molt ben articulat, que aconsegueix que interessin els personatges. Loach continua amb el seu característic estil de cinema documental, que imprimeix el desitjat estil realista i profundament dur del relat. Loach també continua amb la seva particular guerra contra l'Estat britànic. Aquesta vegada, el centre de les seves iras és l'assistenta social, de la qual fa un quadre on falta llum i que manca per tant de perspectiva.

De tota manera, la pel·lícula planteja una interessant qüestió. En quin punt concret la incapacitat d'uns progenitors per educar els seus fills legitima la intervenció de l'Estat pel que fa a buscar uns nous pares? Tan clar com l'amor de Maggie pels seus fills, ho són la seva incapacitat d'escoltar, la seva agressivitat. Però potser el seu cas no sigui tan diferent del de moltes persones que no atenen gens els seus fills. Arbitrar mitjans per ajudar-los en la seva tasca educativa ha de ser feina primordial, abans de recórrer a l'opció extrema de separar a pares i fills.

La Sardana i la Dansa

Homenatge al mestre Lluís Lloansí

Josep Ventura

Dins la temporada de concerts 1994-95, els Amics dels Concerts de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona dedicaran la seva sessió número 185 a homenajar el mestre Lluís Lloansí i Marill. Aquest destacat compositor, fill de Sant Feliu de Guíxols, és autor d'una interessant producció de sardanes i obres de tema lliure per a cobla que s'ha mantingut fidel en dotar el patrimoni musical sardanista d'un nivell de qualitat a través de la seva pròpia aportació i també tot participant en moltes iniciatives de difusió i a la direcció musical. El programa preparat per a aquest acte inclou una bona mos-

tra de la seva obra, amb sardanes com *Gentil*, *S'Adolix*, *Dues roses i un clavell* i *Tardoral*, així com la composició *Preludi i dansa núm. 2*, que serà interpretada per la cobla Sant Jordi. També intervinirà en aquesta vetllada el Quintet de Solistes de Barcelona, que interpretaran música catalana per a instruments de vent, de Manuel Oltra, Jordi León, Eduard Toldrà i Robert Gerhard. L'acte tindrà lloc el dia 29 de gener, a les sis de la tarda, al Teatre-Club Helena del barceloní barri de Gràcia (c/Ros de Olano, núm. 6).

DICCIONARI D'AUTORS DE SARDANES.—S'ha presentat al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat el que constitueix el primer diccionari que presenta músics que han compost sardanes

o música per cobla no sardana. Recull un total de 1.682 autors classificats en un volum de 240 pàgines, en un treball comú de Carles Riera, Josep M. Serracant i Josep Ventura. L'edició l'ha feta la revista de Cultura Popular Catalana *SOM*, on cal adreçar les comandes (apartat de correus 198, de Girona, codi postal 17080). També pot demanar-se al telèfon 246 64 76, prefix 93.

CURSET SARDANISTA.—Al barri de la Font de la Guatlla (carrers Sant Fructuós - Mèxic), de Barcelona, l'Associació de Veïns ofereix un curset sardanista per a totes les edats, al centre del barri Font de la Guatlla, carrer Rabí Ruben, 22-28, tots els dissabtes, de dos quarts d'una a dos quarts de dues del migdia.

Crònica televisiva

Jugar i aprendre

Miquel Àngel Codina
Periodista

En aquests dies d'hivern, de fred i boirines, els jocs de taula esdevenen una magnífica alternativa d'esbargiment per a aquelles persones que no practiquen l'esport blanc i que romanen ben calentes a casa seva, amb plantofes i bata, a la vora de l'escalfor de l'estufa o radiador. Nombrosos són els jocs de taula que ens poden fer passar una bona estona, tant a grans com a menuts. Des dels escacs, el parxís, el joc de l'oca, les dames o els diferents jocs de cartes fins als passatemps de tota la vida com, per exemple, els mots encreuats, els jeroglífics, els trencaclosques o les sopes de lletres. Clàssics entreteniments, als quals cal afegir-hi ara el popularíssim trivial pursuit, per a una plaent vetllada familiar o d'amics.

De dilluns a divendres, TVE-1 emet actualment a la tarda el concurs *Juguemos al trivial*, basat en el conegut joc de taula de preguntes i respostes. Dirigit per Lluís Montserrat i presentat per Juan Carlos Martín, el programa està destinat preferentment a una audiència infantil i juvenil atès que els jugadors —dues parelles de concursants— han de tenir entre deu i quinze anys per poder participar-hi. La mecànica del joc, que manté sempre les normes del trivial pursuit original, consisteix bàsicament en respondre el màxim nombre possible de qüestions relacionades amb cinc grans temes generals: ciència i tecnologia, art i cultura, oci i espectacles, llocs i costums, i el món de la natura. Les preguntes es formulen de manera oral, o bé, amb suport de vídeo. Els premis que aconsegueixen els nois i noies participants són d'allò més variats ja que poden anar des d'un viatge al parc d'Àstèrix fins a cadenes musicals, passant per regals sorprenents com llibres de matemàtiques o tamborets multicolors.

Aquesta nova versió de *Juguemos al trivial* posseeix un plantejament radicalment distint a les dues anteriors que hi va haver, presentades per Pepe Navarro i Jordi Hurtado, adreçades a un públic adult. L'objectiu principal del concurs és promoure, d'una banda, els valors del treball en equip i, per l'altra, instruir la canalla mitjançant el joc. Una combinació immillorable: entreteniment i cultura.

IMPORTANT PUBLICACIÓ PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE CATALUNYA

PREGUEM AL SENYOR

Pregàries dels fidels per a totes les festes i tots els dies ferials, preparades per Mn. Pere Farnés

- Fórmules pròpies per a tots els diumenges i festes.
- Col·lectes conclusives pròpies per a cada diumenge, amb al·lusió al missatge del dia.
- Pregàries per a totes les solemnitats i festes del Calendari universal, i textos propis per a les de Catalunya.
- Formularis per a les festes de les principals famílies religioses amb cases a Catalunya.
- Breus intencions per afegir a la pregària ferial de totes les memòries obligatòries.
- Pregàries per a les misses rituals, per a les necessitats ordinàries i extraordinàries de l'Església, per als aniversaris, per diverses necessitats dels fidels i de la societat.
- Diverses celebracions de difunts.
- Peticions per afegir en determinades circumstàncies.
- Formularis breus per a les misses amb nens.
- Fórmules melòdiques per a la pregària universal.

Format: 17 x 24 cm. 479 pàgines. P.V.P.: 3.500 ptes.

—De venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Llibres

Una guia per educar els fills en la vida cristiana

C.C.

Moltes de les nostres parròquies acullen les famílies que volen batejar un infant i els ofereixen unes trobades prebaptismals on es reflexiona sobre el sagrament que els pares demanen i el compromís que aquest fet comporta.

Però després es produeix un buit. I passen 7 o 8 anys i un dia la família torna a trucar a la porta per inscriure el fill a la catequesi infantil.

Volem ajudar les famílies a descobrir la manera d'acompanyar l'infant en el seu despertar religiós.

Un material en tres quaderns

S'ha tractat d'elaborar un material seriós i, a la vegada, senzill, planer. A l'abast de la majoria tant pel llenguatge com per l'extensió, com pel preu.

Els tres quaderns parteixen d'una mateixa base i amplien els continguts, sense perdre'n cap, d'acord amb l'edat dels infants.

—Introducció sobre les possibilitats d'aprenentatge dels infants.

—Els llenguatges. La pregària.

—L'amor.

—La contemplació.

—La festa. Les celebracions.

—Les imatges.

—Jesús i els seus seguidors.

El primer quadern es pot recomanar o donar als pares en el moment del bateig. Els altres, pot ser indicat lliurar-los quan la parròquia es posa en contacte amb els pares, en els aniversaris del bateig. De fet, hi ha moltes ocasions per lliurar aquests quaderns als pares joves.

Enriqueta Capdevila, pedagoga i catequista ha realitzat aquest material d'acord amb els suggeriments del SIC.

Enriqueta Capdevila. *El més petit de tots. La família creix. De cara enfora.* Edicions del SIC.

Una personalitat fascinant

Edward Le Joly. *La madre Teresa. Lo hacemos por Jesús.* Ed. Palabra.

M.S.

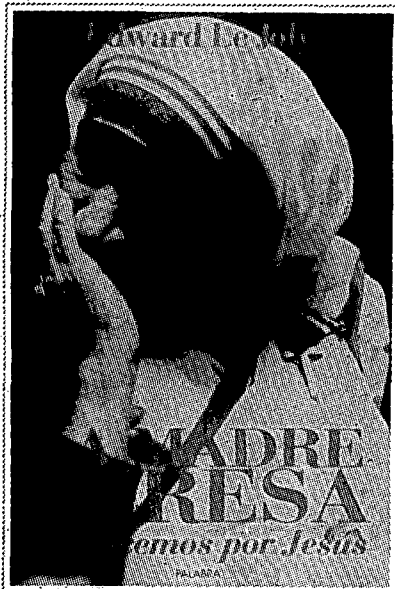
Aquest llibre no és una biografia completa de la mare Teresa ni un relat exhaustiu del treball de les Missioneres de la Caritat, la congregació religiosa la fundació de la qual Déu li va inspirar, perquè aquest relat només podrà ser escrit més endavant, quan es disposi d'una major documentació. Aquest llibre només intenta descriure els començaments, els objectius i l'esperit de les Missioneres de la Caritat, tal com els ha conegut algú que va estar directament relacionat, durant molts anys, amb la Congregació fundada per la mare Teresa.

Lo hacemos por Jesús havia de ser el seu títol i la seva inspiració a la mare en persona: és l'únic llibre que ella ha volgut que s'escriuï per explicar els seus propòsits als nombrosos amics i benefactors que té arreu del món.

La narració està basada en les paraules que la mare Teresa ha repetit sovint en converses públiques i privades, en les seves cartes i en les Constitucions de la congregació, redactades per ella, així com en testimonis de diverses persones que van treballar al seu costat, sobretot en els heroics primers anys.

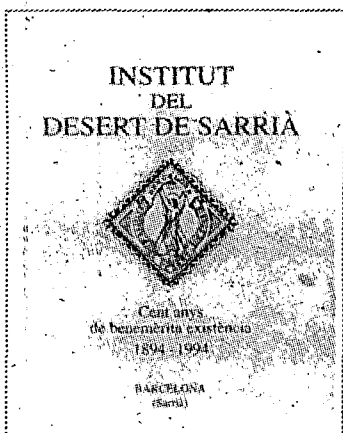
Amb autorització del pare Edward Le Joly, S.J., en aquest llibre s'han refós dues obres de l'autor, complementàries en molts aspectes: *We do it for Jesus* (*Mother Teresa and her Missionaries of Charity*) i *Mother Teresa, Messenger of God's Love*, aparegudes respectivament el 1977 i 1983. El primer s'ha traduït pràcticament en la seva integritat. Del segon, per evitar repeticions, s'ha fet una selecció de temes, insertant-los en el lloc oportú. D'aquesta manera s'ha completat i actualitzat el primer, més centrat en l'extraordinària figura de la mare Teresa de Calcuta que el segon.

Amb alguns dels textos no seleccionats s'ha confeccionat un anecdotari de la mare Teresa i un repertori d'algunes de les seves frases més profundes, espirituals i boniques. L'obra inclou també una taula cronològica de la seva vida.

Una obra humanitària

Cent anys de benemèrita existència 1894-1994. Institut del Desert de Sarrià.

Pere Vives i Sarrià

S'acaba de celebrar el centenari de l'Institut del Desert de Sarrià i s'han recollit en un llibre els principals fets d'aquests cent anys de benemèrita existència.

Des del seu naixement, gràcies a la donació altruista dels fundadors consorts Josep Sert i Manuela Mañeja, la Institució ha anat cursant una contínua línia ascendent de progrés i modernització.

En tants anys d'existència, però, no li han mancat a l'Institut vicissituds difícils i avatars temeraris.

El plet dels anys 1883-1893, les lleis desamortitzadores del ministre Mendizábal, la fatídica contesa civil del 1936, van ser els ensurts més difícils que van haver de superar les religioses filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, d'antuvi i sempre gestores eficients d'aquest Institut.

La vida centenària, la història estricta de l'Institut, ha estat sempre en un permanent equilibri d'ofertament cristià i d'assistència

d'obres pies, fetes providencialment sota l'advocació de santa Eulàlia, primera patrona de Barcelona, la mateixa santa que va néixer i viure al Desert de Sarrià i que espiritualment empara el benemèrit Institut.

Amb les reformes adients i ampliació de l'edifici, actualment hi ha a l'Institut uns 80 residents que gaudeixen de tots els beneficis religiosos i humans que se'ls pot oferir.

Molts d'aquests residents, malgrat els seus anys, són persones aptes per dedicar-se a quefers d'artesanía, de col·laboracions poètico-literàries o de lleures musicals. Cal destacar el resident Josep Espugas, famós poeta barceloní, com a coordinador de les activitats culturals de l'Institut que tan bé proporcionen a bon nombre de residents.

Tal com ens en parla el llibre, mereix un elogi l'esforç i dedicació de totes les religioses filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül i la gestió eficient i paternal de Mn. Xavier Bastida, canonge i president del Patronat.

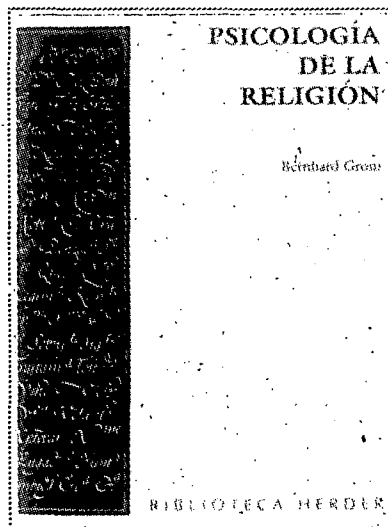
Les dimensions psíquiques de la religiositat

C.C.

Aquest llibre exposa els resultats de les investigacions internacionals, en especial de les desenvolupades als Estats Units, i presenta les bases científiques que permeten comprendre les dimensions psíquiques de la religiositat. A partir de clars exemples, presenta la diversitat del fenomen religiós com a cristallització de les diferents condicions de socialització (entorn o medi ambient), de la pluralitat dels motius i de les emocions (normals o periorbades) i dels diversos estats modificats de la consciència que participen en la transmissió i l'arrelament de les vivències i del pensament religiosos.

L'autor descriu l'àmplia gamma de les experiències religioses, tant habituals com extraordinàries: pregària diària, èxtasis i visions, pors i escrúpols, idees referents a Déu de nens i d'esquizofrèncics, evolució de la idea de Déu...

Bernhard Grom ensenya psicologia de la religió i pedagogia religiosa a la Facultat de Filosofia de Munic. En els seus llibres desenvolupa temes sobre la felicitat, el sentit de l'existència i qüestions relacionades amb l'educació religiosa.

Bernhard Grom. *Psicología de la religión.* Ed. Herder.

La Neu

Quan neva és bonic, ¿oi? La neu és tan blanca i silenciosa! És com un gran llençol que volgués acotxar-nos a tots, i diguéssim: Apa, tothom a casa, vora el foc i a dormir d'hora. La mare, quan neva, ens fa uns menjars ben calents, perquè ens ajudina no tenir fred. A mi m'agrada veure com neva: aquella munió de flocs de neu caient tant suaument mentre van encatfant teulades i carrers és un espectacle bonic de debò.

Allò que més em preocupa, però, és la seguretat que moltes persones passen fred, no tenen una casa calenta, ni un bon llit amb tres o quatre flassades, ni poden menjar ben calent perquè els passi el fred. I això m'amoïna. També penso en la gent que viu a la muntanya, i no poden treure els ramats, ni pasturar les vaques, ni aplegar herba pels conills, i que a més,

es queden sense llum, sense telèfon, sense camí... Quan era més petit no hi pensava en tot això. Però ara em fa patir.

A la nostra escola varem fer un gran ninot de neu, i ens vam divertir molt tirant-nos boles de neu entre cap i coll. I, l'endemà, festa.

Les dificultats que ens porta la naturalesa, entre tots, ajudant-nos i estimant-nos, les hauríem de fer més lleus. I que mai allò que per uns és motiu d'alegria, sigui per als altres motiu de tristesa.

Perquè estic segur que tots els Eixerits i Eixerides volem que tothom pugui estar sempre content, ¿oi?

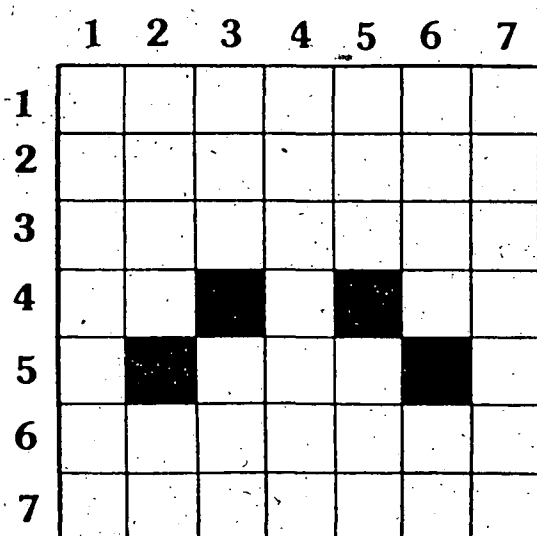
L'Eixerit

Encreuats

Horitzontals: 1.— Hi va perquè se li ha mort algú de la família.- 2- Ciència i tècnica de la navegació marítima.- 3- Entre altres coses, serveix per a matar rates.- 4- Conjunt de 25 fells. Divinitat egípcia.- 5- (a.r.) Mesquí, egoista.- 6- Condemnat, reprovat.- 7- (a.r.) Pesa, sosté.

Verticals: 1.— Galanteja, fa la cort.- 2- (a.r.) Nom de vall catalana que en basc vol dir vall. Està.- 3- (a.r.) Migdia, migjorn. (a.r.) Prefix que vol dir a sobre de tot.- 4- (a.r.) Dono paraula, m'obliga.- 5- (a.r.) Riu africà. Diuen que ho és l'home nòrdic.- 6- (a.r.) Adinerada, acabada. El que n'és se salva.- 7- Brutes, fetes un Sant Llätzer.

Horitzontals: 1.— Endolat. 2.— Nauca. 3.— Arsènic. 4.— Ma. Ra. 5.— Ior. 6.— Ròprobe. 7.— aspsos.
Verticals: 1.— Enamora. 2.— nara. 3.— dus. 4.— otemor. 5.— IIN. Ros. 6.— acir. Bo. 7.— Tacades.

La Pepa i la Nona

La Pepa era tota grassoneta, amb la cara picada i les galtones rosades, era rossinyol i duia el cabell tallat com un xicotot i, sempre, sempre, anava tota despenjada. El seu vestit de ratlles roses i blanques li feia massa nosa per jugar, i així que podia se'l treia.

La Pepa era la millor amiga que mai no havia tingut la Mònica. Estaven juntes des que les dues no aixecaven encara dos pams de terra. Anaven sempre l'una amb l'altra, a tot arreu. I no hi havia dues companyes de joc més entremaliades i més alegres que aquest parell.

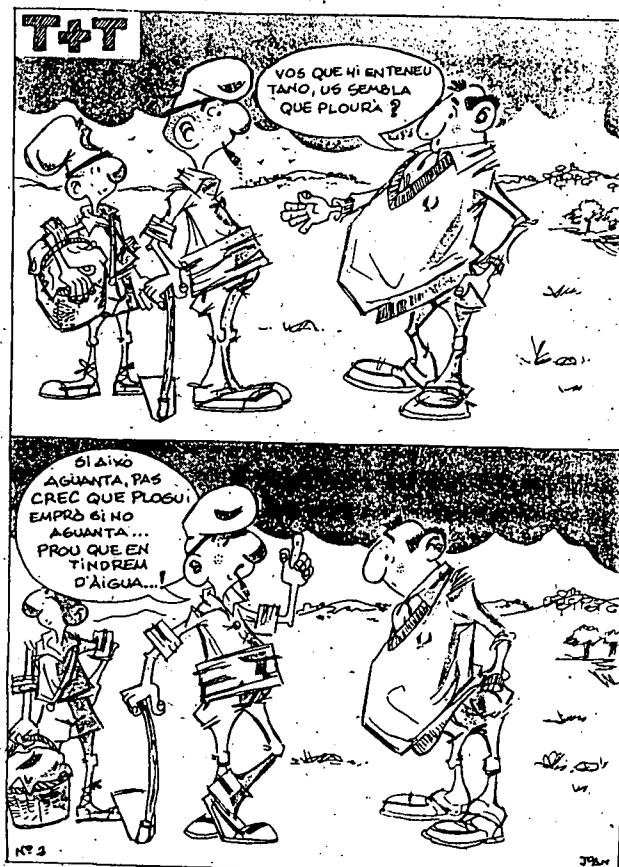
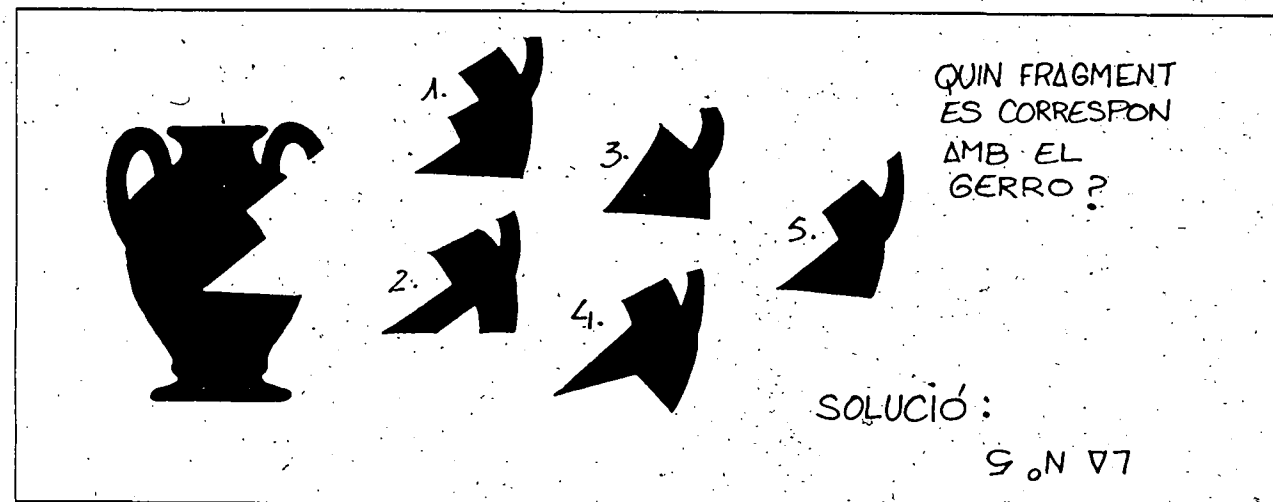
Però aquell any, els Reis li van portar una altra amiga a la Mònica. La Nona duia la cara neta, tenia el cabell vermell brillant i llarguíssim, el seu vestit no tenia cap descosint i les sabates eren ben noves. I la pobra Pepa ja començava a estar força tronada.

La Nona era a cops la germana petita, la filleta, veïna o alumna de la Mònica. Jugaven a botiguetes, a cuinetes, a metges i a pares i mares. La Mònica li feia una cua, la vestia, li donava el menjar i la duia a passeig en el seu cotxet nou. I la Pepa es trobava molt sola.

Però vet aquí que un dia la Mònica es va posar malalta, li feia molt de mal la panxa, i el cap, i li bullia el front. La mare va fer que es quedés al llit. La Nona li feia companyia i jugaven a cartes. Però jugar a cartes dues persones soles és molt avorrit, i de seguida es van cansar.

—¿Vols que llegim un conte juntes? —va dir de sobte la Pepa. La Pepa no s'havia mogut del costat del llit de la Mònica en tot el dia. Era la seva amiga i se l'estimava molt. I totes tres juntes van llegir contes, i van jugar a cartes, i sempre més van ser les millors «col·legues».

ANNA

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 04.10 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 10.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 11.00 *La Missa*: amb la participació dels Joves Cantors de Sant Andreu, Barcelona (Barcelonès) sota la direcció d'Adolf Gassol; (dirèctor i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

12.00 *Pueblo de Dios*.

CANAL 33

Divendres 16.30 *Signes dels temps*: Aquesta setmana entrevista al Sr. Arcadi Oliveras, economista, vice-president de Justícia i Pau; (director: Josep-Maria Pont).

Dissabte 12.50 *Signes dels temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 13/01 22.45 *Creure, avui*: Espai cultural: Els boixos de Can Abadal. Un estudi de material d'impremta de caire religiós a la nostra ciutat. Informatiu i Agenda; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 16/01 15.00 *Creure, avui*: (repetició).

Dv 20/01 22.45 *Creure, avui*: El matrimoni cristià. Mn. Josep Boix ens dona el seu punt de vista sobre el matrimoni cristià. Espai Cultural: El convent de les Tereses. La vida silenciosa de la comunitat de carmelites; (director: Ramon Safont-Tria).

RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

10.00 *La música religiosa*: *Gaude gloriosa Dei Mater*, de Tallis; *Have mercy upon me, Anthem Chandos núm. 3*, de Händel; *The Journey of the Magi, càntic op. 86*, de Britten.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*.

21.00 *El Espejo*.

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08:05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia*: informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 Déu vos guard! Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

22.05 *Objectiu, l'home*: el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista: continua amb el Dr. Àngel Fàbrega, canonge-arxiver de la Catedral de Barcelona; fets i notícies amb valors humans; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

de 07.00 a 01.00 h. *Emissió de música i informació*: religiosa, general, de serveis i cultura. Durant aquestes setmanes es van incorporant els programes a partir de les 22.00 h.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL/COPE (OM 882)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*.

21.00 *El Espejo*.

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de Madrid.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: **Cadena Cope-Reus** (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentari de Jaume Reixach), *Notícies i el significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època del any. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.30h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h.

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (diuenques 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diuenques 9.30h). Ràdio Besalú (diuenques 11.30h). Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cada dia

20.40 *Rosari*: en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiero*.

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes*: informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar (dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h). Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h.) Ràdio Begur (per determinar). Ràdio Besalú (diuenques 12.00h). Ràdio la Vall (diuenques 14.30h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h.) Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h). Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar). Ràdio Sarrià de Ter (dissabte 23.30h).

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten:

Ràdio Calella (FM 107.9) diumenge 11.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diumenge 11.10h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

Ràdio Vilafant (FM 107.3) diumenge 9.15h.

PUNT DE TROBADA: Programa magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, social i humana amb diverses seccions. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres-la Jonquera (dilluns 21.05h.)

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full "Vida diocesana").

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet FM107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Nueva Vinaròs (FM 98.2) dissabte 22.30h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00h.

Ràdio Ulldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSÒ: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 13.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE VIC

LLUITA I FESTA: Durada 15'. Lectura de l'Evangeli del diumenge i breu comentari a càrrec de Josep M. Masnou. Conversa setmanal del bisbe (es publica al Full Diocesà); bloc de notícies i informació religiosa. L'emeten:

Anoia Ràdio (FM 92.2)) diumenge 10.05h.

Ràdio Montesquieu (FM 106.5) diumenge 13.00h.

Ràdio Moià (FM 107.8) dijous 21.30 h.

Ràdio Ona Juvenil (FM 103.8) diumenge 16h.

Ràdio Ripoll (FM 90) diumenge 9.45h.

Ràdio Voltregà (FM 101.1) diumenge 10h.

Ràdio Zènith (FM 103.1) dissabte 11h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

Formació per a la Intervenció

410 16 02

Àrees

Cursos

Iniciació al Voluntariat

Iniciació al Voluntariat

Lleure i Animació
Sociocultural

Monitor
Director
Monogràfics
Diades de Tècniques

Animació amb
Gent Gran

Animadors de Gent Gran
Animació Tèrèpèutica
Monogràfics
Tallers d'Experiències
Direcció de Residències i
Serveis per a Gent Gran

Educació Especialitzada
i Marginació

Intervenció en Marginació
Sectors específics
Infància
Institucions
Drogadicció
Salut
Presons
Alfabetització
Disminucions

Educació Ambiental

Educadors Ambientals
Monogràfics

Pedagogia i Animació
de la Fe

Animadors en la Pastoral Juvenil
Pensament Social i Cultural Cristià
Dinamitzar la fe en el temps lliure

Gestió i Economia Social

Direcció i gestió d'organitzacions no
lucratives
Cooperativisme
Gestió d'entitats (curs semi-
presencial o a distància)

FUNDACIÓ PERE TARRÉS

■ Escola de l'Esplai ■

afinant

Llindar

¿Un Papa inactual?

Manuel Valls i Serra
director

Que la revista *Time* hagi proclamat Joan Pau II «home de l'any» i li hagi dedicat una de les seves espectaculars portades no ha estat, com era d'esperar, del grat de tothom. Més encara, aquest fet ha servit per revifar la polèmica sobre la figura i l'obra del Sant Pare. El diari *Avui*, per exemple, publicava el primer de gener un article del prestigiós periodista Agustí Pons, en el qual es jutjava molt negativament l'actual pontificat: «En realitat, Joan Pau II no té res a veure amb el món d'avui», concloïa. És un Papa inactual.

Ens dol profundament aquesta crítica. Estem davant un plantejament que, com tants d'altres, no ens és fàcil mesurar aquí el que té d'honorat posicionalment intel·lectual o de mera compulsió o aversió psicològiques. ¿Com es pot titllar de masclista un Papa que ha defensat tant valentament la dona a la «Mulieris dignitatem»? ¿No és injust acusar el Papa d'impedir un creixement equilibrat del Tercer Món, quan estem davant el Papa més *tercermundista* de la història? ¿O bé és que no interessa deixar-se interpel·lar pels elements ètics dels quals va reclamar tant fortament l'atenció durant la Conferència sobre Població i Desenvolupament del Caire? Ningú com aquest Papa no ens ha donat una visió de la sexualitat i una teologia del cos tan seriosa i tan profunda, ancorada en el personalisme. ¿No és ignorància —o millor obsessió— dir que en aquest camp els seus plantejaments són patètics i risibles? El lector comprendrà que no m'és possible ara de refutar una per una les acusacions que es formulaven en l'article esmentat.

¿Quines han estat les raons que adduïa la revista *Time* per proclamar Joan Pau II «man of the year»? «El papa Joan Pau II troba el coratge de condemnar allò que el món modern considera inevitable, la diferència abismal entre els rics i els últims de la terra, els sofriments dels qui són condemnats a una vida de misèria, pobresa i opressió». Aquesta era una de les principals motivacions. El reportatge de *Time* també destacava, entre altres coses, la capacitat de Joan Pau II de donar un missatge de fidelitat i d'esperança: «Ha difós, per tots els mitjans al seu abast un missatge no d'oportunisme o componiment, sinó sobre allò que està bé o que està malament; enmig de tant temor pel futur, Joan Pau s'ha atrevit a parlar d'esperança. No ha dit el que tot el món desitjava escoltar, i molts, dins o fora de l'Església, s'han molestat. Però la seva fidelitat a allò que creu que la gent necessita sentir ha romangut ferma i constant». Segons la revista *Time* el darrer lli-

bre publicat aquest any pel Papa, «*Travesant el llindar de l'esperança*», posa de manifest que «Joan Pau II no és un fonamentalista que rebutja la Il·lustració i els mitjans de la tecnologia... En canvi, sosté que el racionalisme, per si sol, no és suficient».

L'article del diari *Avui* potser tingui raó en un cert sentit: «en realitat, Joan Pau II, no té res a veure amb el món d'avui». Si per «món d'avui» entenem l'hegemonia de la trivialització de la cultura i la imposició d'un model antropològic i cultural que allunya l'home de la dimensió espiritual i de tot horitzó ètic, certament Joan Pau II no té res a veure amb «aquest» món. Un «món» que podem identificar, precisament, amb el món del capitalisme més salvatge i dels grans negocis, per al qual tot és moda i objecte de consum i que propugna, en conseqüència, el canvi d'orientació en el pensament com es canvia de cotxe. Un món que Joan Pau II ha denunciat amb fermesa en multitud d'ocasions i més particularment, en les seves magnífiques encíclics sobre la qüestió social i en les seves anàlisis culturals.

No crec que aquest sigui el «món» que subscriu l'Agustí Pons, però, curiosament, les seves opinions reflecteixen fil per randa les del *Financial Times*, diari dels poderosos «lobbies» econòmics de Londres —una veu prou genuïna i representativa d'aquest «món»— amb el qual coincidí en la duríssima contestació feta als elogis de *Time*. Més encara, sospito que ell simplement s'ha limitat a reproduir-les com si fossin l'oracle d'un déu. En efecte, el llarguíssim article del *Financial Times* publicat la vigília de Nadal, acusava el Sant Pare d'inflexibilitat, de condemnar sense termes mitjans l'avortament, d'oposar-se als mètodes contraceptius, de sostenir el celibat dels sacerdots. Un article d'un important diari econòmic, però, que silenciava l'ensenyament social del Papa actual, tenia molta cura d'entrar precisament en aquelles matèries d'ordre moral que no afavoreixen els seus interessos.

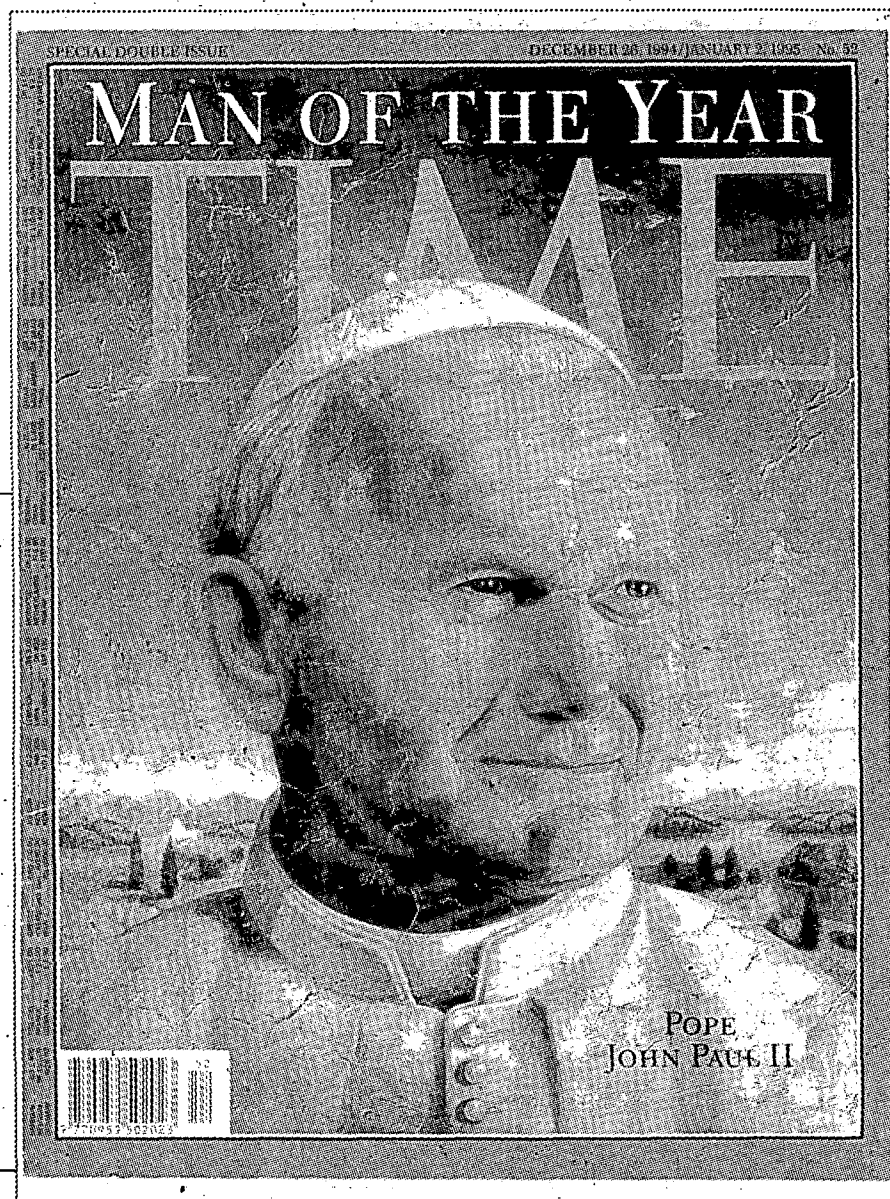
El pecat del Papa, segons el *Financial Times*, consisteix a no deixar-se convèncer per les conveniències polítiques, a no prendre partit per una part o per l'altra, proba-

blement per la part dels més rics. En definitiva, que el Papa no entén —aquesta és en el fons la seva acusació— que amb el seu lideratge moral toca els interessos consolidats, els de les classes més poderoses, els de les grans empreses farmacèutiques que, amb l'ajut de la política nord-americana, envaeixen d'anticonceptius el Tercer Món. «Ningú no posa en dubte, però —escriu el *Financial Times*—, la força de les conviccions del Sant Pare, el seu paper en l'esfondrament del comunisme, en el forniment de l'única seriosa alternativa intel·lectual al consumisme imperant de la nostra època». Però es tracta d'un llenguatge impopular i d'un plantejament inactual.

La revista *Time* reconeixia que les afirmacions de Joan Pau II pel que fa a la doctrina de l'Església sobre qüestions sexuals són les més controvertides, però reconeixia també que aquestes formen només una petita part dels seus ensenyaments i que s'han de situar lògicament dins un marc molt més ampli. I encara que molts no les comparteixin, afegeixo jo, ¿no haurien de reconèixer honestament que les seves afirmacions no deixen de tenir un gran pes i ens adverteixen seriosament dels perills d'una ètica utilitarista i disgregadora que acabi modificant l'estructura antropològica de la persona humana?

Com recorda el teòleg Thomas Reese: «Joan Pau II és l'únic que manté vius aquests temes, sobre els quals la gent hauria de fer una reflexió moral. Ell no pot imposar res, però recorda continuament que són qüestions morals, no simplement mèdiques o econòmiques».

«El papa Joan Pau II troba el coratge de condemnar allò que el món modern considera inevitable, la diferència abismal entre els rics i els últims de la terra, els sofriments dels qui són condemnats a una vida de misèria, pobresa i opressió. (...) Ha difós, per tots els mitjans al seu abast un missatge no d'oportunisme o componiment, sinó sobre allò que està bé o que està malament; enmig de tant temor pel futur, Joan Pau s'ha atrevit a parlar d'esperança. No ha dit el que tot el món desitjava escoltar, i molts, dins o fora de l'Església, s'han molestat. Però la seva fidelitat a allò que creu que la gent necessita sentir ha romangut ferma i constant». (*TIME*)

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Crítiques

No resulta fàcil, per més que hi posem voluntat, assumir l'aportació d'algunes crítiques dures a l'Església Catòlica. Penso ara en les que ens arriben a través de mitjans de comunicació de fora de l'àmbit eclesial. Sobretot en les de persones destacades del nostre món de la informació i de la cultura, capaces, doncs, de generar estats d'opinió, més o menys amplis, que també incideixen, lògicament, en els catòlics.

Quan dic que no resulta fàcil assumir-les ja dono a entendre un desig de fer-ho. La crítica és, en efecte, un factor positiu, necessari per a tothom. Ens permet d'adonar-nos de la imatge que projectem i que no sempre és la que ens pensem o la que voldríem projectar. Ens permet, també, d'enriquir-nos amb el pensament i amb els valors dels qui es mouen en un espai cultural diferent del nostre. Ara bé, sovint em vénen dubtes sobre l'objectivitat de certes crítiques repetitives adreçades a l'Església. No sempre fins i tot queden clars els límits entre la discrepància o àdhuc la rivalitat, absolutament legítimes, i una dèsgualificació que podria arribar a fer l'efecte que qüestiona el dret a pensar i a actuar d'una determinada manera.

Joan Pau II és, moltes vegades, el punt d'arrencada de moltes d'aquestes crítiques. Ara la gran difusió del seu llibre *Travessant el llindar de l'esperança*, especialment als Estats Units, i l'atorgament que li ha fet la revista *Time* del títol d'«home de l'any» li han donat una nova projecció extraeclesial. Això, tanmateix, ha estat també ocasió per a comentaris crítics de difícil recepció a causa de la seva parcialitat i manca de rigor. En deixo de banda, per la seva desmesura extrema, dos dels que tinc retallats i n'esmento un tercer. Aquest és d'un bon i benivolgut escriptor, habitualment ponderat. Diu, entre altres coses: «Joan Pau II no té res a veure amb el món d'avui. Tal com subratlla el mateix *Time*, l'actual Sant Pare el vol canviar, el món...». Això comporta, continua, «que algunes de les seves reflexions papals quedin, també, fora del món. Per exemple en tot que fa referència a la moral sexual resulten patètiques, quan no risibles». Acaba al·ludint al «seu pertinax i inacceptable masclisme» i al tema del control de la natalitat (Agustí Pons, *Avui*, 31/12/94).

¿Què en podem assumir, d'aquesta crítica? La voluntat de canviar el món la confessem obertament els cristians, que ens proposem obertament la meta «l'home nou». I, cada una a la seva manera, totes les religions. I moltes ideologies. I molta altra gent... Més aviat resultaria escandalós acceptar-lo totalment com és. Que el Papa no hi sigui, al món, o no hi tingui una actitud responsable, o no susciti el seguiment de molts... no és pas veritat: alguns l'ataquen precisament perquè troben que hi és massa. Pel que fa a la moral sexual, les seves reflexions hi aporten matisos, insistències, apel·lacions freqüents... Comprendria que, si de cas, la crítica s'agafés aquí. Però el contingut d'aquesta moral no és cosa de Joan Pau II: és la moral de l'Església. Les seves aplicacions més polèmiques, per exemple, va fer-les el seu insigne predecessor. No respondria a la veritat ni reduir tota la moral sexual cristiana a aquests aspectes i fer-la passar per una singularitat del Papa actual. Fóra caure en un simplisme enganyós. La moral de què parla el Papa forma part d'una proposta de vida arrelada en l'Evangeli, que és i ha estat, al llarg de la història, la d'una infinitat d'homes i de dones. No té res de risible. Tampoc no em sembla legítim atribuir algunes de les últimes decisions de Joan Pau II a un «pertinax masclisme». Fins i tot comprenent que aquelles decisions puguin ser crítiques, no s'hi val a prescindir de les raons adduïdes pel Papa en prendre-les, i introduir en la polèmica un judici d'intenció.

Tot amb tot, no diria pas que d'aquest tipus de crítica no en podem assumir res. En el seu subsòl hi ha un missatge que la nostra Església necessita descobrir. Resta pendent, doncs, la pregunta apuntada: ¿què en podem assumir d'aquesta crítica? Miraré d'esbrinar-ho en un altre article.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Sant Joan de la Creu i el nostre sofriment

Un bon amic em conta que està molt desinflat. Tant, que vol abandonar determinades obligacions concretes. Diu que no pot aguantar més. El deixo esplaïar. Guardar problemes al calaix del propi interior sol fer-los molt més grans, exposar-los a un conseller els procura una mida natural. I, sovint, després d'haver-los narrat, es tornen nans o desapareixen. Per això no em fa res escoltar atentament els problemes dels altres. Una bona manera —de vegades l'única— de poder-los ajudar. També d'aconsellar discretament.

Vaig parlar-li del dolor i de la creu. Maduren i tenen valor sobrenatural. Com Jesús, quan va decidir anar a Jerusalem per a lliurar la vida, el cristià s'ha d'enfrontar i ha d'assumir el dolor. Amb tal serenor, que en pugui brollar el goig que eleva el sofriment a la categoria de redempció. Però, no tot es va acabar amb la meua exhortació. Jo em disposava per a la celebració de la missa —era la festa de sant Joan de la Creu— i vaig invitar l'amic a participar-hi.

Sant Joan de la Creu, reformador carmelità, va passar moltes i moltes dificultats. Místic, intel·ligent... no va assolir, ni de lluny, provocar adhesions moltes vegades. El poema de *La noche oscura del alma* reflecteix el seu estat interior, la seva experiència que Déu es troba a les palpentes i que, fins i tot, en determinats moments, resta totalment silenciós i amagat. Com si només existís el buit i el no sentit.

Les pregàries de la missa del sant expressen l'abnegació perfecta de si mateix i del seu amor a la creu; també la brillantor del misteri de la creu en la seva vida. Fan suplicar a l'Església de saber seguir les petjades de sant Joan i arribar a la contemplació eterna de la glòria divina, de reproduir els misteris de la passió en la pròpia existència, d'adherir-se fortament a Crist amb fidelitat i de treballar per la salvació del món. En acabar l'eucaristia, l'amic va entrar a la sagristia i va fer-me: «Les pregàries d'aquesta festa m'han fet entendre moltes coses. Accepto els meus compromisos. Adéu». I se'n va anar amb aire d'alegria.

Impromptu

Oriol Camps

Han passat els Reis...

Han passat els Reis amb tot el seu brogit de cavalcada infantina, amb tot l'espetec propagandístic imaginable. Avui, imaginable fa relativament poc.

Abans del seu pas d'aquest any, he sentit alguns comentaris radiofònics que, sentit-ho molt, no m'han plagut. Sobretot, un que deia que hauríem de renunciar als «Reis» i passar-nos al «Pare Noel»...

La nostra tradició del dia de Reis vol ser el record dels obsequis que els Mags feren a Jesús nounat. L'or, l'encens i la mirra, els hem transformat en joguines pels nostres infants. Confesso que no coneix l'origen de la tradició «Noelista» dels països d'on prové, i no dubto que també té el seu fons religiós.

Però, ¿per què hem de renunciar a la tradició de casa a favor d'una de forana? ¿Per què, un dels comunicants pretenia «poliutilitzar» els Reis dient que aquesta tradició prové d'un altre àmbit peninsular, sí, tot i admetent-ne la possibilitat, ens l'hem feta tan nostra que se'ns ha arrelat profundament? Si ens arriba algun costum de l'est o de l'oest i és cosa bona i ens el fem nostre, ¿per què hi hem de renunciar?

Potser allò que seriosament hauríem de lamentar de la diada dels Reis, és que ha perdut entre nosaltres bona part el seu sentit religiós. Els cristians, hauríem de fer un esforç per conscienciar-nos-en i per recuperar-lo, de manera que el comuniquéssim als nostres fills i nés, i potser aleshores no ens faria tanta nosa el consumisme que ens ha envaït tergiversant-ho tot.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Canonització d'un polític

Mentre en el nostre món es parla de la corrupció dels polítics, fa poques setmanes que a Itàlia en l'aula magna de la universitat de Milà es va cloure el procés diocesà de beatificació i canonització d'un gran polític: Giuseppe Lazzati.

El professor Lazzati fou un profund cristià lliurat a la política militant. Així ho ha manifestat l'arquebisbe de Milà, cardenal Martini, en una roda de premsa: «En el marc de la política, el servent de Déu proposava solucions basades en la concòrdia, i és per això que en el seu programa ideològic aconseguí una munió de militants.»

El cardenal Martini, com a bon jesuïta, digué també que «el discerniment» sobre el bé comú —unit a la fe— en cada situació concreta, fou la passió del professor Giuseppe Lazzati. Aquest discerniment es féu palès a l'hora de redactar la Carta Constitucional d'Itàlia, on el nostre polític hi tingué una part rellevant. La força del catòlic polític es manifesta quan expressa i reclama

la necessitat dels valors ètics en les lleis», manifestà Martini, al·ludint a Giuseppe Lazzati.

Ara a Itàlia es parla de revisar la Constitució. «En un procés canviant, ¿què en pensa el cardenal?», li preguntà un periodista. Martini respon: «Cal que quedin immutables els grans valors de la dignitat de l'home, la solidaritat i la llibertat». L'arquebisbe recorda que en la redacció de la Carta Constitucional vigent fins ara, hi contribuïren moltes persones; entre elles, el qui ara es demana que sigui beatificat i canonitzat.

Personatges semblants al polític cristià d'Itàlia no han faltat a Catalunya. També han estat coherents amb la seva fe cristiana i amb els valors que el cardenal Martini atribueix al professor Lazzati. Igualment es podria iniciar el seu procés de beatificació i canonització. Així, pensem amb en Guillem Roviroa, Josep Capdevila, Carasco i Formiguera i, en èpoques més actuals, Coll i Alentorn. El temps dirà.

**ANTONIO
MONTERO**

**Arquebisbe de
Mérida-Badajoz**

Església-món obrer, i a la inversa

Va quedar enrere un llarg recorregut, esforçat i curull d'esperança. Tres anys de reflexió compartida, en treballs de grup, assemblees diocesanes i trobades nacionals, o a nivell d'Estat, com es diu ara. Fins a clarificar, pas a pas i entre tots —obers cristians, líders dels seus moviments, clergues i religiosos, bisbes inclosos— el que ha de ser avui, des de la fe i l'Evangeli, un *Projecte* pastoral de l'Església, mirant els treballadors, a la classe obrera de sempre.

Bé; doncs ja el tenim. Aquí hi ha el Document que el recull: vint-i-sis folis, cinc capítols, amb aquest títol i subtítol: *La Pastoral Obrera de tota l'Església: Propostes operatives*. Està subscrit per la Conferència Episcopal Espanyola (17-XI-94) i recull els fruits d'aquest enorme esforç col·lectiu, il·luminats per dos fars: La Doctrina social de l'Església, i els seus ensenyaments sobre els laics cristians en el Poble de Déu i en el món d'avui. No es parteix de zero. Qualsevol lector atent troba en les seves pàgines reflexos molt clars dels documents episcopals que li han obert camí: *Els cristians en l'Església i en el món* (1992) i *La caritat en la vida de l'Església* (1994). I pel que fa a efectius humans, l'Església d'Espanya viu una il·lusionada recuperació dels seus moviments apostòlics i obres de signe social, amb un llarg historial a l'esquena, teixit de lluites i de frustracions, però també d'assoliments notables en l'evangelització dels pobres.

Un flash del món obrer

¿Els pobres? Durant molt de temps se'ls ha confós, sense més ni més, amb els treballadors per compte d'altri i amb els obrers amb el sentit ampli. Ara s'analitzen millor els conceptes i s'afinen les expressions. D'una banda, el tre-

ballador manual, en el camp, la fàbrica, la mina, o el port de carrega, va sent suplantat per les màquines. D'altra, la posició econòmica i social d'un obrer qualificat ja no es pot titllar de proletària. Tenir avui un treball remunerat, segons les lleis socials, en una empresa sòlida, no és per inspirar compassió, sinó a l'inrevés. Però, ¿on és aquesta rara avis, en la societat neocapitalista?

«El món obrer, se'ns diu en aquest document, està compost pels qui treballen legalment o pels qui han de fer-ho en economia il·legal o submergida; per obrers fixos, eventuals i en atur... Formen el món obrer els treballadors autònoms, sovint amb dificultats de subsistència. El formen els qui tenen consciència clara de ser obrers. Tots aquests: joves i adults, actius i jubilats, barris populars, famílies senceres... amb les seves condicions de treball i de vida marcades per la precarietat, modèstia econòmica, dependència... Amb les seves diferents situacions i amb les seves llums i ombres, constitueixen la realitat inqüestionable del món obrer actual».

Continua, doncs, havent-hi classe obrera, que coincideix en gran mesura amb el món dels pobres. Les seves condicions de vida, la seva dependència de decisions alienes, la seva inseguretat en l'ocupació, la seva discriminació en el tracte social, són resultat sovint d'estructures econòmiques i socials marcades per la injustícia. Així ho denuncien la doctrina social de l'Església i, més en concret, les tres grans encíclics socials del papa Joan Pau II: *La Laboris exercens* (1981) sobre la dignitat del treball humà, la *Sollicitudo rei socialis* (1991) sobre els nous problemes socials i la *Centesimus annus* (1991) sobre el magisteri de l'Església en aquest camp durant l'últim segle i mirant el que ve.

Parlar de pastoral obrera vol recordar-nos a tots que Crist vingué abans de tot a evangelitzar, a anunciar la bona notícia als pobres (Lc 4,18) i que es compadia de les multituds que el seguien, fins i tot sense menjar, multiplicant a favor seu els pans i els peixos (Cf. Mc 27, 2-10). Pa de la paraula i aliment del cos, evangelització i promoció. En altres ocasions, ens diu sant Mateu (9, 36) que Jesús «en veure les multituds se'n compadi, perquè estaven malmenades i abandonades com ovelles sense pastor». Les gents, les turbes, les multituds sofrents i marginades, demanen a crits, en el seu mutisme i anonimat, pastors idonis. Una pastoral obrera, com diríem ara.

Ens plouen les preguntes: ¿Són evangelitzades les bones gentes del metro i dels transports públics, de barriades socials

del suburbi, de les cues de l'atur, les del subsidi i del PER?, ¿les de les manifestacions, pel carrer i compactes, pel tancament de fàbriques? Sé que la majoria no acostuma anar a missa, mentre que en molts d'ells sobreviuen els prejudicis, o bé queixes amb fonament contra els creients i l'Església. Però no vull ofendre les parròquies de barri, ni les comunitats religioses suburbanes, ni als militants de la JOC i de la HOAC, testimonis de l'Evangeli en els ambients més sacsejats per la injustícia social i la incredulitat religiosa.

Oberts a l'Evangeli

Dono per cert que anem molt distants encara d'una evangelització efectiva de la immensa majoria de la masses treballadores. Però, potser pecant d'optimista, sostinc que en aquests ambients puja el nivell de proximitat i de confiança entre la seva gent i l'Església.

Les parròquies populars de barri i moltes del proletariat rural, es mostren més vives i animoses que les dels centres urbans de classes mitges i altes de la gran ciutat. Allí, el clergat treballa fins al límit, les religioses són estimades, els treballadors cristians respectats.

Crec que allí es donen les condicions propícies perquè l'Església com a tal, pastors i comunitats, diòcesis i parròquies, impulsin una pastoral obrera tal com la descriu el document. Per ser-ho autènticament, s'haurà d'encarnar en la realitat, moltes vegades sofrent, del poble, fent seves les seves causes i aspiracions. Alguns senten temor que les parròquies així es converteixin en nuclis d'agitació social, mentre que altres els demanen que es dediquin a la seva feina, al culte i a la sagristia.

Ni una cosa ni l'altra. L'Església ha de viure i d'anunciar allí l'amor uni-

versal de Crist al servei de tots, essent sal i ferment de la transformació social, des dels valors de l'Evangeli: dignitat i drets de l'home, progrés en justícia i llibertat, amor preferencial pels pobres, construcció cristiana de la pau, visió transcendent de la vida...

Res d'això no se'ns dona gratis ni sorgeix per art d'encantament. L'Església, allí i fora d'allí, ha de fer-se més creïble per la seva vida evangèlica i pel seu tarannà samarità, sense oblidar el misteri de la creu. Es necessiten agents pastorals i militants de base, homes i dones, joves i adults, de ferm compromís eclesial i clara pertinença al món del treball i dels pobres. Sense resentiment ni amargor, lluitadors i esperançats. No s'hi pot dir res més. Llegeix el document.

...l'Església d'Espanya viu una il·lusionada recuperació dels seus moviments apostòlics i obres de signe social, amb un llarg historial a l'esquena, teixit de lluites i de frustracions, però també d'assoliments notables en l'evangelització dels pobres

Pinzellades

Justo López Melús

Grans facilitats

Gran hauria estat la bondat del Senyor, diu el beat mossèn Sol, si se celebrés l'Eucaristia, tot i que fos en un sol lloc, i una vegada l'any. Gran hagués estat la seva misericòrdia, si poguéssim confessar-nos per bé que fos molt lluny, i hi haguessin molt pocs confessors. Però el Senyor ens ha donat moltes facilitats per combregar i confessar-nos. Encara que aquest no era el cas d'aquell illenc...

Al Sínodo de Bisbes sobre la penitència, un Bisbe irlandès va comentar: Un sacerdot confessava en una illa. Un home d'una altra illa va anar a confessar-se. —Pare, fa cinc anys que no em confesso. —Quant de temps sense confessar! —Miri, Pare, vinc amb avió des d'una altra illa. En aquestes condicions, confessar-se de pecats venials és molt car, i venir a confessar-se de pecats mortals, és perillós.

Acudit

Nou curs per preparar-se per a la jubilació, de la Fundació Pere Tarrés

Lluís Antoni Sobrero: «Créixer els anys és viure una maduresa»

Recuperat d'una intervenció quirúrgica que l'ha dut a un temps de convalescència, el pare Lluís Antoni Sobrero ha tornat amb energia renovada a la seva tasca dedicada de ple a les persones. Des de l'àrea de Gent Gran de l'Escola de l'Esplai de la Fundació Pere Tarrés, el pare Sobrero coordina una nova experiència adreçada a les persones que vulguin millorar la vivència en l'edat madura i preparar-se per a una jubilació activa. Aquest és l'objectiu del curs «Créixer amb els Anys». El seu precedent ha estat el curs «Saber envellir». Ara amb l'experiència de set anys i amb l'encàrrec del Departament de Benestar Social de la Generalitat d'elaborar un pla de preparació a la jubilació, s'ha dissenyat aquest nou programa on han col·laborat un representant d'AFOPA, un de Creu Roja i el pare Sobrero per part de la Fundació Pere Tarrés.

Gemma Aragall

Lluís Antoni Sobrero és jesuïta, economista, un dels fundadors d'ESADE i consiliari del moviment Vida Creixent. També és l'impulsor, al nostre país, d'aquest tipus d'iniciatives que han despertat un gran interès, no sols entre les persones que volen preparar-se per viure una jubilació i maduresa activa, sinó entre totes aquelles que en l'àmbit professional o familiar tenen a la seva cura persones grans.

—Es reestructura el Curs de Preparació a la Jubilació que, amb el títol Saber Envellir, s'impartia des de 1988. Ara ens arriba Créixer amb els Anys per encoratjar a prendre una actitud activa davant la jubilació i l'etapa de més maduresa de la vida. Expliqui'ns, però, quina és la nova orientació que adopta el curs.

—Quan el vam iniciar ara fa set anys era Saber Envellir, i ara és Créixer amb els Anys. Que per què aquest canvi? Doncs perquè Saber Envellir sembla que preparava més per viure una vida de vellesa, de tranquil·litat i de pau. En canvi, Créixer amb els Anys té

un sentit més dinàmic. En línia, no sols amb el que promou el Departament de Benestar Social, sinó també a nivell europeu, ja que avui dia es parla de maduresa activa. No és

tant preparar per viure de renda espiritual, humana, etc..., sinó continuar amb la capacitat de treball, sobretot tenint en compte que la jubilació s'avança i la vida humana s'allarga. L'objectiu és que la persona gran continuï integrada a la societat sentint-se joiosa de col·laborar-hi.

—¿Aquest curs està només adreçat a la gent gran o també hi poden participar els joves?

—La gent jove sempre serà benvinguda. Es podran fer convocatòries especialitzades. Per exemple, per a la gent jove es farà el mateix curs que per a gent gran però tenint en compte que parlem amb joves i que no els preparem per a una jubilació més activa, sinó perquè ajudin als que tenen al seu càrrec des del punt de vista professional o familiar. El gruix principal del curs serà, però, la gent

ses activitats cíviues o eclesials, fruit d'aquest curs. O bé persones que han vist com ha canviat la seva relació amb les persones amb les quals conviu.

—Una de les bases del curs, segons que assenyalava el programa, és l'assessorament personalitzat que els professors i vostè mateix, com a coordinador del curs, fan de tots els participants.

—Això s'ha fet sempre. Nosaltres començem el curs fent una enquesta, una espècie de confessió o currículum, no sols intern sinó que també és una primera crida a un autococoneixement, per tal que vagin apareixent les coses que no funcionen bé i que formin part del diàleg amb els altres participants. També es fa a través del coordinador que va coneixent les reaccions de les persones. Aquesta enquesta inicial es passa a tots els alumnes de

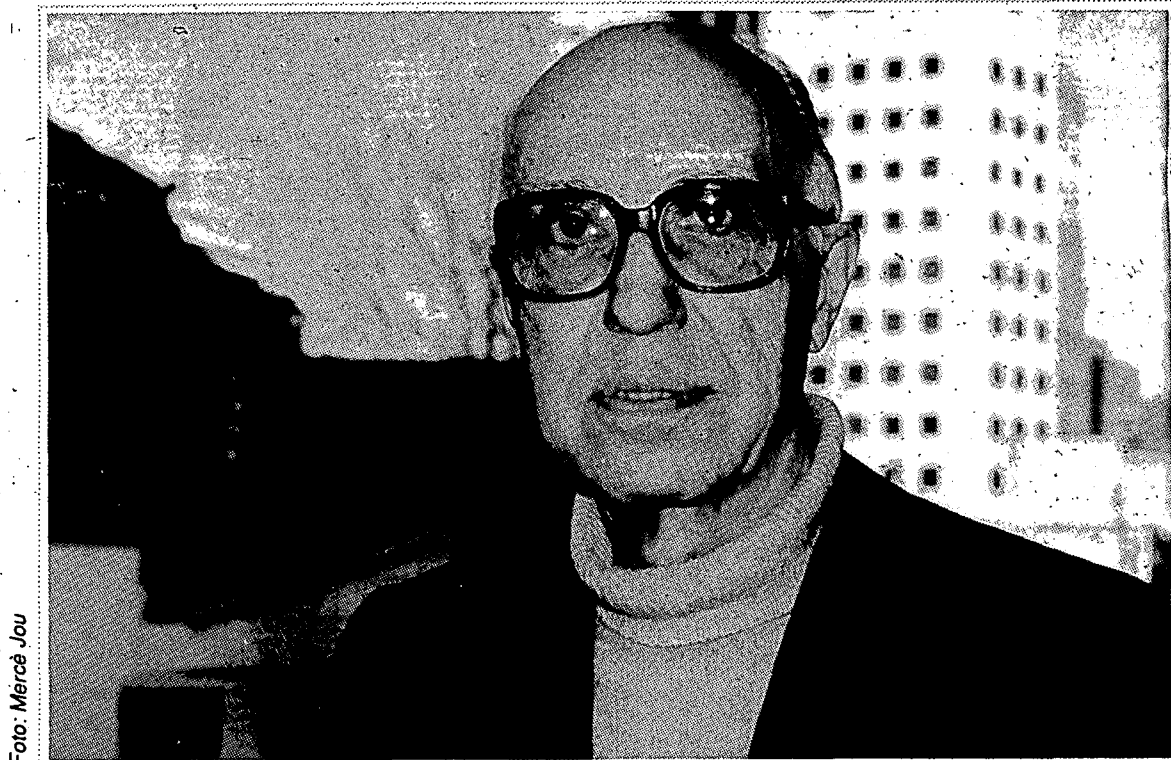

Foto: Mercè Jou

Créixer amb els anys

Curs de preparació per viure en plenitud la maduresa

Objectius:

- Proporcionar un millor coneixement d'un mateix i de l'entorn social.
- Animar a preparar l'evolució vers la plenitud en aquesta etapa de la vida, tant en els aspectes socials com en el temps disponible
- Aportar els mitjans apropiats per enfocar amb avantatges els inconvenients que poden sorgir en aquest procés.

Professorat:

Professionals en exercici i experts ja jubilats.

Durada del curs:

20 sessions de dues hores

Certificat d'assistència

Sessions públiques informatives de lliure assistència:

Dilluns, 16 de gener a 19.30h a Centre Passatge, passatge Mercader, 13.

Dissabte, 21 de gener a 11.30h a ESADE, avd. Pedralbes, 60-62.

Informació i inscripcions:

Fundació Pere Tarrés, c/Numància, 149-151 de Barcelona.

gran que es prepara per a la jubilació. Altres destinataris seran caps de personal o de recursos humans, perquè puguin orientar, assessorar o aconsellar altres persones.

—Des de l'any 1988 quan es va iniciar el primer curs i fins al moment actual, ¿quina valoració fa del funcionament d'aquesta iniciativa?

—La valoració en nombre de persones és molt positiva. A través de les 40 convocatòries que s'han fet entre Barcelona, les seves rodalies, Lleida, València, Balears i Portugal, hi han participat un miler d'alumnes i jo diria que un 95 % n'han quedat contentíssims. No sols per haver disfrutat durant aquells dies sinó per haver après quelcom d'útil per al seu demà. I en tenim constància a través de les persones amb les quals mantenim el contacte o que vénen per participar a cursos complementaris. Realment hi ha casos meravellosos de gent que s'ha vinculat a diver-

forma anònima. Fem, també, una avaluació mig camí del curs per prendre el pols als assistents i una altra al final de tot. Amb les dues avaluacions podem saber com ha anat el curs i això repercuteix en la seva millora.

—¿Quina és l'estructura de Créixer amb els Anys?

—Es fan sessions de dues hores. Durant la primera hora s'exposa un tema. Després durant una mitja hora es realitzen dinàmiques de grups perquè els participants puguin plantejar nous problemes. I l'última mitja hora s'estableix diàleg amb el professor. En algunes sessions s'aprofundeix més en el diàleg entre els alumnes i el professor. A cadascú se li lliura un resum de les xerrades i documents complementaris perquè no perdin temps apuntant-ho tot, només allò que els crida més l'atenció.

—Enguany també s'han canviat algunes àrees del temari. Per exemple, en lloc

er amb activa»

de parlar d'higiene mental es parla de desenvolupament personal: la persona i el seu temps disponible.

—Sí, perquè quan es parla d'higiene mental a la gent li sembla que és preparar-se per no caure en la demència senil. No és això, es tracta de sessions de medicina preventiva per al cos. Tampoc no es vol fer caure ningú en manies sobre les malalties que un pot tenir, sinó que se sàpiga fer front als problemes a través de l'alimentació adequada, l'exercici o des dels primers símptomes d'una malaltia. D'aquesta manera es pot retardar l'atròfia mental i aconseguir no agreujar el caràcter per poder conviure amb els altres. Aquesta higiene mental s'ha de cercar a través d'una teràpia ocupacional, la utilització del temps disponible. En aquest sentit hi ha un aspecte molt important que és la cultura del voluntariat, la cultura del servei als altres. Es tracta de viure d'una manera molt més oberta i els resultats sempre són millors que passar-se tota una tarda jugant al dòmino o a cartes. En el moment que tens tracte amb els altres, la ment s'aireja més i resta més desperta.

—¿De quina manera es presenta Déu i la Fe en les sessions de Creïxer amb els Anys?

—Déu hi és present, però sense nomenar-lo. I sobre aquest tema podria explicar una anècdota: en una sessió inaugural vaig fer la meua exposició i al final vaig parlar de l'àrea de vida transcendent, on cada qual segons les seves conviccions religioses, la seva vida cristiana o de creient, té una motivació complementària per donar-se als altres, per acceptar la realitat, per viure amb joia,... I jo vaig parlar de vida transcendent i no vaig anomenar Déu, i un senyor se m'adreçà i em digué: «m'estranya que la Fundació Pere Tarrés faci un curs i no s'hi esmenti Déu». Jo li vaig respondre que qui anomena molt Déu no vol dir que el visqui més, i en canvi, Déu pot ser present sense anomenar-lo. I això ens ha propiciat que al curs hi hagin vingut persones no creients o no practicants que no s'han sentit molestes. Per contra, els ha impactat aquesta postura de donar-los una manera de viure la transcendència sense forçar-los vers cap ideologia. I encara que som dos sacerdots que hi col·laborem, la part estrictament espiritual la porta Mossèn Batlles, persona de reconeguda vàlua en el camp pastoral i també de la joventut. Ho exposa de tal manera que és una de les assignatures que té més ressonància per aquest respecte a les consciències i aquesta claredat en les idees.

—Aquests cursos, amb la idea de preparar-se per a una maduresa i una jubilació actives han estat una idea pionera, a l'Estat.

—Completament. En començar, ara fa uns quants anys, vàrem anar a veure el conseller de Benestar Social. Ens va escoltar, però ens

va dir que ens havíem avançat. Fa pocs dies, el mateix conseller hi va fer referència i ara la Generalitat està promovent una campanya perquè la gent, de forma anticipada, es prepari per a una jubilació i maduresa actives. Organitzaran sessions públiques i gratuïtes a través de diverses entitats, ja sigui l'Administració, sindicats, «pimes»,... D'aquesta manera es vol promoure que les persones trobin el seu lloc a la societat, que no sigui únicament pel camí de l'entreteniment, sinó pel camí de la integració.

Conèixer-se per jubilar-se

—¿Com defineix vostè el col·lectiu de persones que anomenen de gent gran?

—Gent gran es pot analitzar des de molts angles: persona que oficialment li diuen que s'ha de jubilar. Aquests, diguem-ne, que laboralment són grans. Són grans també aquells que arriben a l'edat de jubilació encara que puguin continuar treballant. Amb el compliment oficial dels 65 anys, ja entren a formar part d'aquest col·lectiu. També és gran la persona que comença a experimentar les xacres de la vellesa. Ara bé, tot això són definicions que no es poden generalitzar perquè, qui és gran? Aquell que ho és sociològicament però no psicològicament, i per tant arriba als 65, als 70 o 75 anys amb esperit jove. L'objectiu de «Creïxer amb els Anys» és que tots els que passen pel curs, encara que no siguin grans en aquell moment, sempre tinguin el cor jove. Però de l'altre cantó que siguin conscients de fins a on poden arribar.

—¿La jubilació ha estat una bona invenció de les nostres societats actuals?

—Si parlem de la jubilació d'una forma matemàtica, forçada o canalitzada, crec que és contra la llibertat humana i contra les possibilitats de les persones. I per això una de les coses que pretenem amb Creïxer amb els Anys és que cadascú es conegui a si mateix. Perquè si arribem, com sembla que és la tendència actual, a una jubilació flexible, voluntària, vol dir que un mateix ha de saber quan s'ha de retirar. Si s'arribés a aquesta situació en què tothom sabés el moment a partir del qual ha d'abandonar tasques que està fent i fos conscient de quines pot continuar fent, jo diria que no fóra necessari parlar de jubilació. Actualment, però, hi ha un element que justifica la jubilació, que és el deixar lloc als joves, i més en una societat amb constants canvis tecnològics. Però no es tracta d'una qüestió que es pugui resoldre dient jubilació sí, jubilació no o jubilació forçada o flexible,... sinó que parlem d'un conjunt sociològic on els joves han de poder treballar i on es mirin les possibilitats de tothom. Per exemple, fa anys es va decretar que els catedràtics havien de jubilar-se als 65 anys. Però la realitat és que la majoria d'ells en aquesta edat tenen una experiència meravellosa i es troben en una situació privilegiada per assessorar els altres. Aquesta situació s'ha reconegut i avui poden jubilar-se als 70. Una situació paral·lela passa a l'Església, que jubila els rectors de parròquia i els bisbes als 75 anys.

Hi ha persones que als 80 anys encara tenen el cap clar. En aquest cas haurien de procurar deixar un bon substitut.

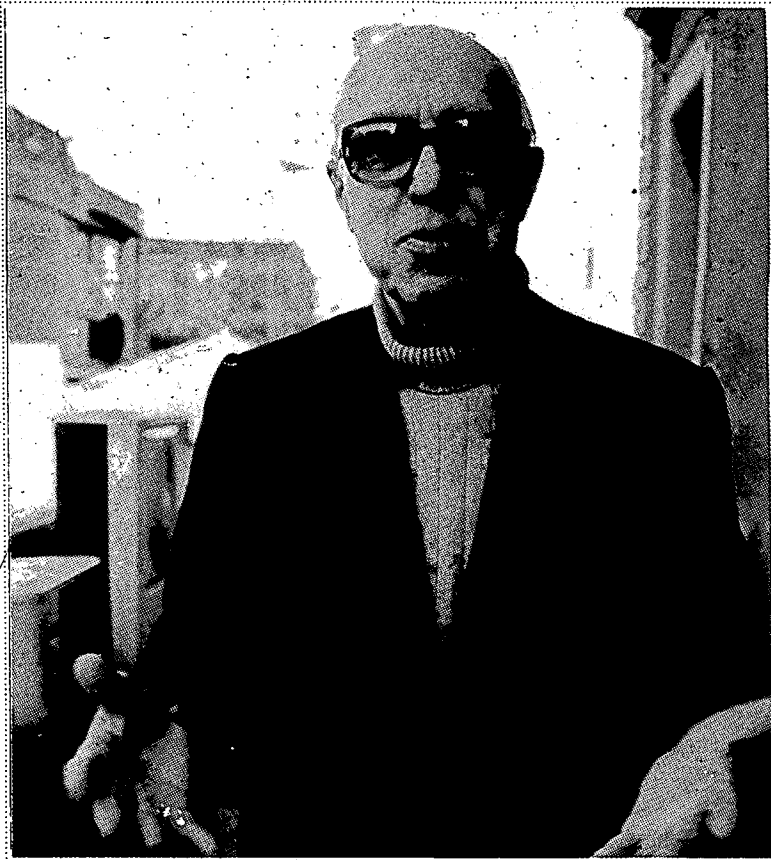

Foto: Mercè Jou

Pensions i residències, reptes europeus

—Un dels problemes que més afecta la gent gran són les pensions. No fa gaire el govern central recomanava a les persones que el més aviat possible contractin plans de jubilació a entitats privades, perquè l'Estat potser en un futur no podrà garantir les pensions. ¿Què en pensa, d'aquesta situació?

—No es tracta només d'un problema d'Espanya, sinó que és mundial. Així com va haver-hi una època del boom dels naixements, ara hi ha un boom de gent gran. Per molt que s'hagués previst, els avenços mèdics, la qualitat de vida,... fa que actualment s'hagi disparat la presència de persones de 65 a 85 anys en la societat. D'altra banda, el cost de vida ha pujat, i també la inflació. Això comporta una disminució de la Seguretat Social. I és curiós que quan l'any 93 vaig participar com a parlamentari al Parlament dels Senyors, a Luxemburg, a tots els països de la Unió Europea es plantejaven els mateixos problemes. Hi ha un decalatge entre allò que es cobra i l'augment del cost de vida. Això crea un problema al jubilat però també a les arques de la Seguretat Social, perquè no té diners. Actualment, a gairebé tots els països, es paga als jubilats a través dels diners que s'ingressen dels treballadors, quan haurien de ser les rendes d'allò que els mateixos jubilats han pagat al llarg de la seva vida. No és el rendiment d'un capital que s'ha anat acumulant sinó que entra per les quotes de Seguretat Social i surt per a les pensions. I això el primer país que ho va detectar va ser un país ric i ben organitzat com és Suïssa. Per tant, no és un problema de govern (es pot administrar millor o pitjor) però és un problema europeu o de tot el món occidental.

Precisament el tema econòmic va ser un dels que vam tractar al Parlament dels Senyors al qual vaig assistir l'any 92 i 93 convidat per Concepció Ferrer. D'aquí va sorgir una iniciativa que es contempla en el Pla Integral de la Vellesa de la Generalitat, perquè la persona gran i jubilada pugui rebre unes compensacions econòmiques. Això, estrictament parlant, a Espanya no es pot fer. Però sí que hi ha països que ja ho estan fent. Per exemple, els països de l'Est van ser els primers que van fer que els jubilats tinguessin unes tasques socials i compensació econòmica. A França també s'han buscat solucions d'aquest tipus.

—Un altre aspecte que preocupa a les persones grans és el tema de les residències. ¿Què n'opina el pare Sobrero?

—Aquest és un fet que cada vegada serà menys realitzable, a no ser que es tracti de persones amb molts diners, o que puguin pagar per treure's del damunt la gent gran. De fet, en un nivell mitjà o econòmicament feble avui ja no és possible perquè s'han disparat els preus de les residències de pagament per l'augment del cost de vida. I, per tant, hi ha gent que s'ho pensa molt, si s'estima més els avis o els diners. És una qüestió purament materialista. Amb la pedagogia actual i amb les noves lleis es camina cap a una altra banda. Recentment el conseller Antoni Comas parlava d'una espècie de tutelés en què matrimonis adults que han casat els seus fills i s'han quedat sols a casa, acullen persones vídues o matrimonis més grans, i els cuidin com si fossin els propis avis. Es tracta de juntar persones que puguin trobar un ambient familiar que supleixi la fredor d'una residència. També existeixen els Centres de Dia que pejorativament han estat anomenats *guarderies de gent gran*. Però en realitat són clubs que a més ofereixen unes teràpies i altres complements. El tema de les residències és un problema bastant gran perquè abans hi havia menys gent i s'hi podia crear un cert caliu de joia i alegria, però actualment hi ha molta gent i molt envellida i es necessita una gran pedagogia perquè aquestes persones arribin a participar en unes dinàmiques. Malgrat això es pot aconseguir. Tenim l'exemple d'en Quico Muñoz, de l'Escola de l'Esplai, que és un especialista no sols explicant-ho, sinó fent-ho viure.

Cartes

◆ Els mètodes naturals de regulació de la fertilitat

Sr. Director,

Respecte a la carta del Dr. Cusi del 15 de desembre contestant sobre els mètodes naturals de regulació de fertilitat, m'agradaria manifestar el següent:

1.— L'eficàcia del mètode Billings, després de moltes proves realitzades en diferents països i cultures, és xifrada en un 98'50 per cent per l'Organització Mundial de la Salut.

2.— Pau VI en l'*Humanae Vitae* no incorre en contradicció quan considera lícit el recurs als períodes infecunds, mentre que condemna sempre com a il·lícit l'ús de mitjans directament contraris a la fecundació. Ell mateix ho raona atentament en l'encíclica.

3.— Ja sabem que a molts esposos dels països desenvolupats els costa viure bé aquest tema. Al l'Àfrica, als cristians els costa molt de ser monògams. Però tot es pot aconseguir amb una bona educació i l'ajuda de Déu.

DR. J.M. SIMON CASTELLVÍ
Barcelona

◆ Resposta a un article de Catalunya Cristiana sobre l'administració de la Generalitat

Sr. Director,

Després de llegir a la seva revista l'article titulat *Repàs a l'administració de la Generalitat* (publicat el 22-XII-94), he quedat sorprès de l'anàlisi simplista que es fa del departament d'Agricultura, Ramade-

ria i Pesca (DARP) per demostrar la necessitat d'agilitar, desburocratitzar i descentralitzar l'Administració.

A l'article, que demana la racionalització de les administracions, cosa sobre la qual, n'estic segur, tots compartim la mateixa opinió, i en la qual hem d'aprofundir els qui ja hi treballem s'utilitzen uns exemples que porten a sobredimensionar la imatge de l'Administració (agrària, en aquest cas).

L'articulista, senyor Mercader, es basa en els cens dels agricultors que poden votar, i va fent divisions i traient-ne conclusions. Tant de bo que el tema fos tan senzill.

El cens agrari neix de la llei de bases de les Cambres Agràries de l'Estat espanyol i només permet votar als agricultors a temps total. A Catalunya n'hi ha més del doble a temps parcial i, per això mateix, les persones que reben atenció directa del DARP en agricultura són més de 135 mil. Cal recordar també, senyor Mercader, que vostè va fer ommissió de tot el món de la pesca: en el departament hi ha una direcció general que s'ocupa únicament i exclusiva d'aquest tema.

Amb tot, no és la meua intenció demostrar que en lloc de 20 són 50 els atesos, perquè no és així. El DARP atén tots els ciutadans de Catalunya i vetlla pels seus interessos. Dintre de les nostres funcions hi ha la de vetllar pel medi natural i la seva correcta utilització: això comporta una guarderia rural que significa un nombre important de personal. A més dels agents rurals, cal afegir els guardes de les reserves de caça i tot el personal que gestiona els parcs naturals. Serveixi com exemple el següent: el DARP expedeix cada any 120 mil llicències de caça, 60 mil llicències de pesca continental i 33.100 de pesca marítima.

¿Vostè se n'adona de la tasca administrativa i de control que això significa?

No crec que valgui la pena estendre's més en aquest sentit. Si es tractés de fer números, també caldria tenir en compte la tasca del DARP quant al sector agroalimentari, un dels més importants de Catalunya significa al voltant d'un 9% del PIB i dóna ocupació a més de 350 mil persones.

Segurament, el que sí faria falta és explicar als ciutadans què fa cadascun dels departaments per evitar lectures o interpretacions que no s'ajusten a la realitat, tot i ser en part certes. També caldria aprofundir en altres temes com la investigació o l'educació.

Com veurà, senyor Mercader, la tasca és més complexa del que es desprèn de la seva anàlisi. Però també, com li he reconegut, cal fer un esforç en el camí que vostè indica, i modestament crec que l'anem fent. En els darrers anys, i a conseqüència dels canvis profunds derivats de l'entrada a la Unió Europea, el DARP ha augmentat espectacularment la seva feina: els nous ajuts, les primes d'herbació, d'oví i vacú, d'abandó de terres o les quotes lleteres, signifiquen un volum ingent de paperassa que mirem d'enllestir el més diligentment possible en favor dels pagesos i de l'eficàcia necessària en l'Administració, ja que la feina augmenta i les persones són menys. El convido a conèixer el nostre pla de reducció personal i de despeses.

Segurament, si vostè mira estadístiques no li sortiran els números. L'explicació és senzilla: des dels seus inicis, el DARP s'ha trobat amb l'herència del personal procedent dels traspassos, i a mesura que es produeixen els traspassos de noves competències, el nombre total no disminueix, sinó que fins i tot augmenta, com ha passat durant el 94. La lluita contra frau, el servei

a la normalització de fruites i verdures o les cambres agràries són responsables d'aquest increment del personal. Amb tot, els nostres objectius són fer una Administració àgil i adequada en estructura a les necessitats reals del sector.

Serveixi aquesta carta per mostrar el nostre compromís davant vostè, els lectors i els sectors agrari, pesquer i forestal. Els petits exemples que he posat van en aquest sentit, i no en la voluntat d'una justificació.

FRANCESC XAVIER MARIMON,
Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya

◆ Resposta al Dr. Cusi

Sr. Director:

Donada la reiterada confusió que pot crear la carta del Dr. Manuel Cusi sobre els Mètodes Naturals de Regulació de la Fertilitat, ens veiem en la necessitat de aclarir que el llibre a què fa referència el Dr. Cusi està escrit fa més de 20 anys (1973) i que el Protocol de l'OMS, publicat per estandaritzar l'ensenyament dels Mètodes Naturals és de l'any 1978. Des de llavors no ha parat la investigació i l'estudi de la Regulació Natural de la Fertilitat i són milers els matrimonis d'arreu del món que han gaudit dels seus beneficis, tant per la seva salut física i psíquica com per a la de les seves famílies.

ESPERANZA COLL
Vicesecretària de la Asociación Española de Profesores de Planificación Familiar Natural
Barcelona

Retalls

Ecclesia (24-XII-94)

Educadora per a la pau

Cada any —i ja són molts— quan s'acosta la Jornada Mundial de la Pau, dins del context nadalenc de «pau a la terra», el Papa proclama als quatre vents el seu missatge per al primer dia de l'any i busca en tots els «homes i dones de bona voluntat» els seus destinataris. Aquest missatge proposa cada any una nova reflexió, una crida sempre urgent per fer possible aquesta aspiració universal, tan insistentment desitjada com habitualment trencada, com és la pau. Són moltes les escales que pretenen arribar al cim de la pau, però molt fràgils i fàcils de caure per terra. Totes les enquestes del món, des de fa algunes dècades, coincideixen en assenyalar que la pau és,

per a la gran majoria dels humans, un bé suprem, i malgrat això no és possible trobar en la història de la humanitat ni un sol dia sense violència, sense que el calendari es tenyeixi de guerres.

Una altra vegada el Papa ha utilitzat tot el seu poder de convicció per recomanar la pau, explicant com es pot edificar i com buscar eficaços constructors. El balanç de l'any que és a punt d'acabar no és gens falaguer. Tot i que sembla que s'han allunyat les angoixes i les amenaces d'una temuda guerra total, continuen oberts al món virulents i inexplicables enfrontaments. Rwanda, Sudan, Bòsnia, Txetxènia —però n'hi ha molts més— són noms que van descobrint-nos una geografia desoladora.

Gairebé tots els diumenges, des de la finestra de l'àngelus, Joan Pau II prega per la pau, demana als

governants i als organismes internacionals que intervinguin per aturar les guerres, que detinguin aquesta tragèdia col·lectiva que sumeix en el dolor tants milions de persones. Aquesta mateixa súplica dominical s'amplia en aquest missatge anual. Sense renunciar al llenguatge del cor utilitza també el llenguatge de la raó persuasiva. Amb veu «angoixada» subratlla que la injustícia que pesa sobre continents sencers «no pot ser tolerada durant més de temps», reconeix estar «atònit i preocupat» pel dramàtic creixement d'una violència «cega» que a vegades es manifesta amb «formes execrables de barbàrie».

No vol maquillar el llenguatge, però no n'hi ha prou amb paraules, ni amb promeses, ni amb bones intencions. «És hora —diu— de passar de les paraules als fets». I ho diu a tothom, perquè de tots depèn

el que la veritat creixi, i la justícia, l'amor i la llibertat, que no són conceptes sinó compromisos molt concrets, tot un projecte educatiu per a la pau, «que abasta tota la vida» i que «dura tota la vida». A partir d'aquí el missatge pren com a objectiu i destinatari especial la dona, perquè sigui educadora, testimoni, missatgera, teixidora de pau en la vida familiar, social i cultural i en les situacions de conflicte.

El fonament de la convivència i de la pau rau en la dignitat de la persona. Són precisament les dones les que han patit en la història més frustracions en el reconeixement de la seva dignitat, però han fet també passos importants en aquest camí «difícil i complicat», «substancialment positiu», per a sortejar i saltar els obstacles que s'han interposat en el respecte i la valoració de la seva dignitat.

La dona, diu el Papa, ha sabut frontar amb èxit situacions d'exploació, discriminació, violència i guerra. Demana que la família es converteixi en escola de pau, que es lluiti en el seu interior contra «intolerables» discriminacions. Joan Pau II vol la capacitat de la dona per transformar el món, que el seu tarannà i energia es posi al servei de la convivència, de la dignificació de les relacions, que aquest signe dels temps que constitueix la seva progressiva presència en la vida social i política, s'utilitzi també en l'edificació de la pau. S'ha escrit que hi ha en aquest text pontifici un cert aroma feminista. Evidentment, hi ha un reconeixement a la dona forta, però sobretot un reconeixement del seu poder per il·luminar i defensar la vida, per il·luminar la pau.

Amunt els cors!

Pere Tena

bisbe auxiliar de Barcelona

En un himne de la Litúrgia de les Hores hi ha aquesta frase, adreçada al Senyor: «...et corda sursum subleva/ad Te, superna gratia». (i enlaireu envers Vós els nostres cors, amb la gràcia divina). Però cada vegada que celebrem l'Eucaristia, comencem la pregària amb aquesta invitació que el sacerdot adreça a tota l'assemblea, i en la qual ell mateix està implicat: «Sursum corda!» (Amunt els cors!).

És evident que estem davant d'una imatge espiritual. L'actitud dels que preguem, dels que celebrem l'Eucaristia, ha de ser una actitud d'elevació espiritual. La frase de l'himne és clara indicant l'orientació, i el mateix fa la resposta tradicional a la invitació del sacerdot: «Habemus ad Dominum» (Els elevem al Senyor).

¿Per què elevar els cors?

El Catecisme de l'Església Catòlica té un breu paràgraf on se sintetitza la resposta de la pregunta: «¿Qui celebra la litúrgia de l'Església?». Diu així: «La litúrgia és acció de "tot el Crist" (*Christus totus*). Els qui des d'ara la celebren més enllà dels signes es troben ja en la litúrgia celestial, allà on la celebració és totalment comunió i festa» (n. 1136). Tot seguit, el Catecisme

explica qui són els celebrants de la litúrgia celestial (el Pare, el Fill-Anyell, l'Esperit Sant, els àngels i els sants, en primer lloc la Mare de Déu), i acaba dient: «Quan celebrem el misteri de la salvació en els sagraments, l'Esperit i l'Església ens fan participar en aquesta litúrgia eterna» (n. 1139).

És clar, doncs, perquè la litúrgia cristiana insisteix en la recomanació a elevar els cors: és una indicació de la ruta que cal seguir per celebrar de veritat. No podem pas pensar que ens ho fem tot nosaltres, que la litúrgia és alguna cosa que l'Església s'arregla simplement pel seu compte, o que som només els qui estem presents formant l'assemblea eclesial els interessats en l'acció litúrgica.

La litúrgia oriental desplega més encara que la litúrgia romana aquesta atmosfera d'elevació. L'entrada mateixa del pa i del calze, que han estat preparats des d'abans de la missa, (la Gran Entrada), és destacada com el moment d'elevació de l'assemblea per posar-se en comunió amb l'assemblea celestial, apartant-se de qualsevol distracció terrena.

Val a dir que aquesta orientació fonamental de la litúrgia no sempre resulta clarament percebuda en les nostres celebracions. Potser no queda prou clar que allò que fem, o ens disposem a fer, està més enllà de les nostres forces i del camp de la nostra experiència immediata. Diguem-ne

acte de fe, o diguem-ne sentit del sagrat: allò que importa és prendre consciència que estem elevat els nostres cors —allò de més profund de la nostra persona— vers el Senyor.

«On hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu»

El més important de la litúrgia cristiana, en definitiva, ja està fet una vegada per sempre: és el culte que Jesucrist, Fill de Déu, fet home per la nostra salvació, ha donat al Pare, per l'Esperit Sant, amb la seva obediència filial. Sant Pau ho deia als Colossencs: «Cerquen allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu» (Col 3, 1).

Altra vegada aquí el Catecisme de l'Església Catòlica ens explica què signifiquen aquestes afirmacions: «En la litúrgia de l'Església el Crist significa i realitza principalment el seu misteri pasqual. Durant la seva vida terrena, Jesús anunciava i anticipava amb els seus actes el seu misteri pasqual (Noteu aquí la importància, en aquest sentit, del signe de Canà de Galilea, que trobem en la lectura evangèlica del diumenge II durant l'any; allà Jesús parla de la seva Hora com encara no arribada). Quan arribà la seva Hora 9cf. Jo 13,1; 17,1), visqué l'únic esdeveniment de la història que no passa: Jesús mor, és sepul-

tat, ressuscita d'entre els morts i és assegut a la dreta del Pare "una vegada per sempre" (Rm 6,10; He 7,27; 9,12). És un esdeveniment real, que succeeix en la nostra història, però és únic: tots els altres fets de la història succeeixen un cop, i després passen, engolits en el passat. El misteri pasqual del Crist, en canvi, no pot quedar-se en el passat únicament, ja que amb la seva mort destruí la mort, i tot el que Crist és i tot el que ha fet i sofert per tots els homes participa de l'eternitat divina i es projecta així a tots els temps i s'hi fa present. L'Esdeveniment de la Creu i de la Resurrecció roman i ho atreu tot cap a la Vida» (n. 1085).

Estem en una explicació densa, però clara, d'allò que és decisiu en la nostra litúrgia: el misteri pasqual de Crist, present per sempre. I d'aquí comprenem una mica més la lògica interna de la invitació en començar la pregària eucarística: Amunt els cors! Sí, els elevem al Senyor, al que està a la dreta del Pare. És per Ell, amb Ell, i en Ell, fent el seu memorial tal com Ell ens el va confiar, que el Pare omnipotent, en la unitat de l'Esperit Sant, rep de l'Església tot honor i tota glòria, pels segles dels segles.

Només queda afegir la súplica que repeteixen en privat, insistentment, el sacerdot i el diaca durant la sagrada litúrgia, a orient: «Que el Senyor es recordi de nosaltres en el seu Regne!».

Lectures Bíbliques

Diumenge 2n durant l'any

Lectura primera

*El teu Déu estarà content de tenir-te,
com el nuvi està content de tenir la núvia*

Lectura del llibre d'Isaïes

62: 1Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa.

2Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. 3Serà una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. 4No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La-Desolada» a la teva terra; a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. 5El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

Paraula de Déu.

Salm responsorial 95 (R. v. 3)

- 1Canteu al Senyor un càntic nou,
canteu al Senyor, arreu de la terra,
2canteu al Senyor, beneïu el seu nom.
R. Conteu a tots els pobles els prodigis del Senyor.
3Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat,
4conteu a les nacions la seva glòria,
5conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.
6Doneu al Senyor, famílies dels pobles,

doneu al Senyor honor i majestat,
8atribueu al Senyor l'honor del seu nom. R.
9Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat.
Que tremoli davant d'ell tota la terra.
10aDigueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!»
«sentència amb raó les causes dels pobles. R.

Lectura segona

*L'únic Esperit distribueix a cadascú
els seus dons com li sembla bé*

Lectura de la primera carta de sant Pau
als cristians de Corint

12: Germanys, 4els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. 5Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. 6Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. 7Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

8Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda, un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats, 9un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe, un altre, el do de donar la salut als malalts, en virtut de l'únic Esperit, 10un altre, el do de fer miracles, un altre, el do de profecia, un altre el de distingir si un esperit és fals o autèntic, un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos, un altre, el do d'interpretar-los. 11Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

Paraula de Déu.

Al·leluia (2Te 2:14) o bé un altre

Déu, valent-se de l'Evangeli,
ens ha cridat a posseir la glòria de Jesucrist,
el nostre Senyor.

Evangeli

*Així començà Jesús els seus miracles
a Canà de Galilea*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

2: En aquell temps, 1se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. 2També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats.

3Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi.» 4Jesús li respon: «Mare, ¿per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora.» 5Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui.» 6Hi havia allà sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usals entre els jueus. Cada una tenia cabuda de quatre a sis galledes. 7Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques.» Ells les ompliren fins dalt. 8Llavors els digué: «Ara treieu-ne i porteu-ne al cap de servei.» Ells la hi portaren. 9El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi 10i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor.»

11Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

Paraula del Senyor.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(cicle dominical: C; ferial: I)

SETMANA 2 DURANT L'ANY

(salteri: setmana 2)

GENÈR:

15. Diumenge 2 durant l'any: *verd*. Lectures: Is 62:1-5 (Salm 95) / 1C 12:4-11 / Jo 2:1-11.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Pau, ermità (a Tebes, Egipte); sants Maur (Maur o Mauri) i Plàcid, abats (deixebles de sant Benet); sants Habacuc i Miquees, profetes; sant Efisi, màrtir; santa Secundina, verge i màrtir; beat Francesc Fernández Capillas, prevere (dominica) i màrtir; beat Jaume de Villa, religiós (servita).

Festes majors: Arbolí, Falset, la Figuera, Guimerà i Santa Margarida de Montbui.

16. Dilluns. Del dia: *verd*. Lectures: He 5:1-10 (Salm 109) / Mc 2:18-22.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Marcel I, papa i màrtir; sant Fulgenci d'Ècija, bisbe; santa Priscil·la (matrona romana); sant Berard, prevere (franciscà) i màrtir; santa Estefania, verge; sant Frisi, màrtir.

Aniversari de la mort del bisbe Gregori Modrego, de Barcelona.

Festes majors: Saderra.

17. Dimarts. Memòria de sant Antoni (el Gran), abat (d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar): *blanc*. Lectures del dia: He 6:10-20 (Salm 110) / Mc 2:23-28.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Santa Leonil·la, màrtir; santa Rosalina de Vilanova, verge (cartoixana).

Festes majors: Arfa, Ascó, les Borges del Camp, Camarasa, Cambrils, Corbera de Llobregat, Figuerola d'Orcau, Garcia, Garidells, la Granadella, Llaberia, Massalcoreig, Maspujols, Mediona, Miravet, Montmaneu, Móra d'Ebre, el Perelló, el Pont de Claverol, Pradip, Querol, Salou, Sanatija, Sant Antoni de Vilamajor, Sant Feliu de Codines, Sarroca de Lleida, la Selva de Mar, la Torre de l'Espanyol, Tost, Vilabella, Vilanova i la Geltrú, Vila-seca i Vimodí.

18. Dimecres. Del dia: *verd*. Lectures: He 7:1-3.15-17 (Salm 109) / Mc 3:1-6. **COMENÇA LA SETMANA DE PREGÀRIES PER LA UNITAT DELS CRISTIANS.**

Bisbat d'Urgell: Festa del beat Jaume-Hilari Barbal, religiós (La Salle) i màrtir (*vermell*).

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, màrtir (romana); santa Margarida d'Hongria, verge (dominicana); santa Vicenta-Maria López Vicuña, verge.

Festes majors: Vilella Alta.

19. Dijous. Del dia: *verd*. Lectures: He 7:25 - 8:6 (Salm 39) / Mc 3:7-12.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Canut (rei de Dinamarca); sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifac i Àbac, màrtirs; sants Gumersind, prevere, i Serveu, monjo, màrtirs; beat Marcel Spínola, bisbe (de Sevilla), cardenal; beats Jaume Sales, prevere, i Guillem Sautemouche, religiós; Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, preveres; Ignasi d'Azevedo, prevere, i companys, i Jaume Bonnaud, prevere, i companys, màrtirs (jesuïtes); santes Pia i Germana, màrtirs.

20. Divendres. Del dia: *verd*. Lectures: He 8:6-13 (Salm 84) / Mc 3:13-19.

MEMÒRIES LLIURES: Sant Fabià, papa i màrtir (*vermell*); sant Sebastià, màrtir (tribú romà, patró de Palma de Mallorca) (*vermell*).

Festes majors: Alcaràs, Alfarràs, Alfés, Alforja, Alió, Almenar, Alòs de Balaguer, Alpicat, Bellvis, Bigues, la Bisbal del Penedès, la Canonja, Cànoves, Castellserà, Constantí, Copons, Cunit, Espolla, Figols d'Organyà, Fondarella, la Granja d'Escarp, Gratallops, Isil, Isona, Ivars de Noguera, Maials, la Masó, el Masroig, Miralcamp, Mojà, Monistrol de Montserrat, Montferri, Montmell, Olvan, els Omellons, Oristà, els Pallaresos, Perafort, Polinyà, la Riera de Gaià, Riudoms, Roda de Berà, Rodonyà, Sant Jaume dels Domenys, Sant Llorenç d'Hortons, Sant Martí de Tous, Sant Pau de Segúries, Sant Pere Pescador, Santa Maria de Mirallès, Santa Maria d'Olló, Soses, Taradell, Tèrmens, Tordera de Segarra, Torrebesses, Torrefarrera, Torrelameu, Vespella, Viladecans, Vilagrassa, Vilanova d'Escornalbou, Vilanova de Segrià, Vilaplana, Vila-rodona i Vilosell.

21. Dissabte. *Bisbats de Catalunya*: Festa de sant Fructuós (o Fruitós), bisbe (de Tarragona) i màrtir, i sants Auguri i Eulogi, diaques i màrtirs: *vermell*.

Lectures: He 10:32-36 (Salm 33) / Jo 17:11b-19. Tot propi; vespres de demà.

ALTRES CELEBRACIONS PARTICULARS: Santa Agnès, verge i màrtir (romana); beata Josepa-Maria de Santa Agnès, verge (agustina, de Beniganim).

Festes majors: Balenyà, Sant Fruitós de Bages i la Vall de Santa Creu.

El Senyor esposa Sió

(Is 62:1-5)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

L'anunci joios

La nostra perícopa és la primera de les tres seccions de què es compon el c. 62 del llibre d'Isaïes. La perícopa canta la ciutat de Sió —Jerusalem— com si fos una núvia a punt de rebre el seu espòs. Les altres dues parts d'aquest capítol són: Jahveh-Espòs garanteix la salvació com un regal de nocces (vv. 6-9), i l'arribada del salvador victoriós (vv. 10-12).

«Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem, fins que aparegui com un raig de llum el seu bé» (v. 1a). L'espòs és equiparat al sol, que projecta els seus raigs benèfics sobre la ciutat enfosquida per la boira espessa de la desolació. El profeta-cèntinella anuncia l'arribada del nou dia que il·luminarà la ciutat i la farà aparèixer als ulls de tots com una realitat nova, resplendent. Encara no és dia ple, però, així com l'esclat del sol es fa precedir per l'aurora, la comitiva de l'espòs anuncia en la nit el fulgor de les nuiances: apareix «la seva salvació com una torxa encesa» (v. 1b). És la ciutat-núvia, que és requerida a alçar-se i a projectar la seva llum tot a l'entorn (Cf. 60:1ss). «Els altres pobles veuran el teu bé —la felicitat que t'ofereix el teu espòs—, tots els reis veuran la teva glòria» —la que et prevé del rei que t'esposa— (v. 2a). A l'esclat d'aquesta nova llum i, recordant el passat de desolació i ruïna en què la ciutat-núvia havia estat sumida, tots els qui s'admiren de la seva sort actual, oblidaran els mals noms amb què la designaven —«no et podran dir més "L'Abandonada", no podran dir "La-Desolada" a la teva terra» (v. 4a)— i la coneixeran pel «nom nou que els llavis del Senyor designaran» (v. 2b). Serà la revelació de l'amor apassionat i gratuït, transformador, amb què el Senyor l'ha enriquida: «A tu et diran "Jo-me-l'estimo", i a la teva terra, "Té-marit", perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra» (v. 4b).

L'esposa, corona de l'espòs

«Una dona forta és la corona del marit», llegim a Pr 12:4a. La Jerusalem renovada serà la corona gloriosa del seu espòs. Revelació de com la glòria de Déu és justament la realització plena del seu disseny de salva-

ció. És el ressò del «Déu veié que tot el que havia fet era molt bo», de Gn 1:31, i que al final, gràcies a la sang de l'Anyell, es converteix en el vestit de nocces de l'esposa: «Li ha estat concedit de vestir-se de lli blanc i resplendent, que són les bones obres del poble sant» (Ap 19:8). La ciutat de Jerusalem, il·luminada amb la gràcia salvadora de Jahveh, apareix com una visió gloriosa, amb els seus merlets i les seves torres que imiten una corona reial. «Serà una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu» (v. 3). Amb aquestes imatges de nocces reials, el profeta, no sols anuncia la salvació de Jerusalem —de tot Israel—, sinó que li declara la joia que li surt a l'encontre. «El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa, com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te, com el nuvi està content de tenir la núvia» (v. 5). Si el Senyor és la glòria de la ciutat santa, el seu amor per ella l'ha transformada de tal manera que ha volgut que la Jerusalem reconstruïda —redimida— fos la seva glòria, la glòria del Déu creador i salvador, en una comunió perfecta. Tot és glòria, do de Déu, obra seva.

El fill esposa l'Església

El càntic profètic del trito-Isaïes s'acompleix en l'obra de Jesús de Natzaret. El Fill, reconstrueix per la seva mort i resurrecció, la nova Jerusalem, la ciutat santa dels fills de Déu redimits del pecat i de la mort. Són les nocces de l'Anyell, cantades en l'Apocalipsi. El Fill de Déu, el Salvador del món, guanya i aplega la humanitat redimida, i l'entra en comunió perfecta amb ell. «Vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs» (Ap 21:2). Avui en la lectura de l'evangelí assistirem a una visió en clau de comportament senzill i popular d'aquesta revelació. Jesús, amb la seva mare i els deixebles, comparteix amb uns nuvis i els seus convidats la joia i la felicitat d'una festa de bodes. Serà en aquesta escaïença justament que el Senyor començarà els seus miracles, manifestarà la seva glòria, i els seus deixebles creuran en ell. En reprendre, acabat del cicle de Nadal i Epifania, el camí de la quotidianitat de la vida cristiana, amb els diumenges de durant l'any, la paraula de Déu ens recorda, sota aquestes imatges nupcials, el gran misteri de la nostra redempció: el Fill de Déu esposa l'Església i és d'aquesta unió que, pel baptisme, hem nascut tots nosaltres al do de ser fills de Déu.

L'Aqüeducte

Sant Bernat

Sermó per a la Nativitat de la B. V. Maria.

La vida eterna és la font inesgotable que rega tota la superfície del paradís. Encara més, és la font embriagadora, la que adorna els jardins, l'aigua viva, les onades de la qual impetuoses es precipiten des del Líban (Cant 4,15) i inunden amb un riu d'alegria la ciutat de Déu (Sal 45,5). Però ¿quina és aquesta font de vida sinó Crist nostre Senyor? «Quan apareixerà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria» (Col

3,4). Sens dubte la plenitud s'ha buidat, per fer-se la nostra justícia, la nostra santificació, el nostre perdó, no apareixent més com la vida, la glòria i la benaurança. Les aigües d'aquesta font han estat canalitzades fins a nosaltres en les places públiques (cfr. Prov 5,16)... Aquest fil d'aigua celestial ha descendit a nosaltres per un aqüeducte que ens distribueix l'aigua de la font, no tota de cop, sinó que fa caure la gràcia gota a gota sobre els nostres cors ressecs, a uns més, a altres menys. L'aqüeducte és ple, de sort que tots reben de la seva plenitud, sense rebre la plenitud que ell conté.

Si no m'enganyo, ja heu endevinat quin és l'aqüeducte

que, rebent la plenitud de la font que brolla en el cor del Pare, ens distribueix tot seguit a nosaltres allò que som capaços de rebre. Sabeu, en efecte, a qui es dirigien aquestes paraules: *Déu te guard, plena de gràcia...* Però ¿com pot arribar el nostre aqüeducte fins una font que brolla tant alt? ¿De quina altra manera que per la força del desig, l'ardor de la devoció, la puresa de la pregària? Com està escrit: «També la pregària dels humils travessa els núvols» (Sir 35,21). I ¿qui és just si no ho és Maria de la qual va néixer el Sol de justícia? ¿Com ha pogut ella aconseguir aquesta inaccessible majestat, sinó cridant, demanant i buscant (cf. Lc 11,9)? Finalment va trobar allò que buscava, segons li va dir l'àngel: «Déu t'ha concedit la seva gràcia» (Lc 1,30).

**El fenomen sectari tema monogràfic
del pròxim número de JOVES**

¿Quina responsabilitat tenim en la proliferació de sectes?

La responsable de l'organització Assessorament i Informació sobre sectes (AIS) i especialista en l'anàlisi del fenomen sectari, Rosa Boladeras, parlarà en el nostre pròxim número de les causes de l'expansió d'aquests grups. Boladeras lamenta sobretot «la falta d'una educació per viure en la inseguretat constant en què avui ens movem a la feina, a casa, amb els amics» i l'absència d'una «educació en la crítica que ensenyi a pensar per un mateix, a preguntar-se sempre el perquè de les coses».

Per a aquesta entesa, aquests serien els dos principals motius del desenvolupament de les sectes, que, segons afirma, ha arribat a un moment en el que desapareixen les grans organitzacions i proliferen les petites sectes. Boladeras també reflexionarà sobre el paper que l'Església pot tenir en aquest fenomen.

Precisament, mossèn Xavier Morlans, teòleg i un dels responsables del Projecte Pastoral David s'interrogarà en un article sobre quina part de responsabilitat en aquesta *fuita* d'alguns germans amb set de veritat cap a grups sectaris tenen els cristians i la seva prèdica, potser feble, poc explícita, poc acollidora o poc càlida.

Finalment, un jove que ha passat per l'experiència de pertànyer a una d'aquestes organitzacions totalitàries i anorreadores de la personalitat i la llibertat oferirà de manera anònima el seu testimoni, explicant què hi buscava, què hi va trobar i perquè va decidir marxar.

Tot això serà al pròxim número de JOVES.

Edita:

Delegació Diocesana de
Pastoral de Joventut
de Barcelona
c/ Rivadeneyra, 6, 9è.
08002 Barcelona
Tel.: 301 12 77

JOVES

Full de la Delegació de Pastoral de Joventut de Barcelona
Any I - DESEMBRE / GENER 1995 Núm. 2

Ells em van estimar primer

Quan em van encomanar aquest article m'hi vaig negar. La raó: que la meua família no és una típica família catòlica i que jo mai no m'he sentit un cristià autèntic, almenys en la meua família. Però van rebutjar la meua negativa, i ara l'estic escrivint. ¿Quin testimoni en puc donar?

Abans que res, una cosa tinc a l'esment. Eren i són els meus pares els primers en donar-me testimoni. A ells els dec la vida, la meua educació; sóc conscient dels esforços que ha fet el meu pare al llarg de la seva vida per tirar endavant la família, de les preocupacions de la meua mare quan jo he emmalaltit. Ells són la primera referència. Com he intentat jo viure cristianament enmig d'ells és una cosa que ve després. I és una cosa que es recolza en les virtuts i testimonis que d'ells he rebut. I doncs, ¿què hi faig, jo?

Quan vaig abraçar conscientment el cristianisme —i d'això ja fa anys— manteníem a casa discussions amb relativa freqüència sobre els capellans i l'Església. Però malgrat que jo arribés a obtenir algun cop victòries parcials en aquestes discussions, no veia que

els provoqués cap efecte positiu. I em vaig adonar de la inutilitat de la discussió, i vaig començar a veure'ls com uns éssers que en tot allò que diuen o fan hi posen més el cor que no pas la raó. I que si alguna cosa els arriba al fons del seu ésser és perquè el commou, no perquè hi hagin arribat amb una deducció racional.

Repassant el que he fet per a ells per amor em veig pobre, si bé és cert que ells també han pogut conèixer en els meus amics una joventut que no posa els seus valors només en el material. I és clar, he pregat per ells gairebé tots els dies.

Els meus ulls no han vist que durant aquest temps la seva actitud davant Déu hagi canviat. És aleshores quan a un cristià a la seva família, com li pot esdevenir en el treball, sembla que l'atrapi el desànim. Perquè no hi veu cap progrés, perquè no hi veu fruits. Tanmateix, penso que només Déu sap el que succeix al cor de les persones. I també penso en allò que digué Sant Pau que la paciència engendra esperança, i que aquesta esperança no quedarà mai confosa.

Alex

«A ells els dec la vida i la meua educació. Sóc conscient dels seus esforços. Ells són la primera referència»

SUMARI

2 La família jove

Per Eulàlia Mas

4/5 Fitxes informatives sobre els Moviments i Associacions de la Diòcesi. En aquest número MUEC i Maristes

6

Entrevista a Salvador Cardús: «Cal argumentar les raons quan es parla amb els fills»

8

L'atractiu de les sectes ens qüestiona: ¿Com i què prediquem?

La família jove

Em demanen que parli de la família jove. Què l'acoti: que n'extregui característiques o elements que la diferencien de la família en general.

Sempre m'ha fet por parlar de la

la societat. Amb necessitats, problemes i demandes pròpies.

Evidentment que sí. Que a cada edat, els humans tenim interessos i experiències que van pautant el nostre temps, el nostre moment. Però el

«Menys quan es torna rígid o dogmàtic sota consignes de qualsevol mena, el jove és flexible i capaç d'adaptar-se a situacions ben diverses»

joventut específicament; i més encara, aplicar l'adjectiu *jove* a qualsevol substantiu genèric. És a dir, parlar de gustos joves, d'actituds joves, de moda jove, de missa jove... No sé, em sembla que és ingenu i a la llarga estèril contemplar la joventut com si es tractés d'un sector aïllat enmig de

que no acabo d'entendre és per què al jove, al jove en exclusiva, se li presta tanta atenció i se'l fa tant protagonista de l'interès dels adults.

¿No serà, pregunto, que l'adult va força desorientat pel que fa al tipus de món a què aspira, i en una mena de cerimònia estranya, s'emmiralla

família segueix sent un dels temes que més preocupa la gent.

—¿S'ha identificat crisi familiar amb crisi de models de família?

—Quan hi ha canvis de models i normes familiars, com està passant als últims anys, en què per exemple la relació entre pares i fills ha experimentat una notable transformació, planen sobre la institució algunes incerteses que es poden llegir en termes a vegades excessivament catastrofistes i es crea aquesta sensació una mica apocalíptica. A això ajuden alguns discursos de determinades institucions que adverteixen sobre aquests canvis amb una preocupació exa-

pares?

—En la transmissió d'una mena de coneixement pràctic aplicat, com per exemple pot ser-ho en el

tar models i defensar-los, ja que s'han de confrontar amb d'altres, tenen molt poc suport i difícilment ningú no li donarà la raó com abans

«L'entrada del televisor a l'àmbit familiar ha suposat un xoc important en el paper socialitzador dels pares»

gerada. Sovint es presenta un problema com a molt greu per dir, tot seguit, que la solució a aquest problema tan i tan greu només la tenim nosaltres. I aquesta exageració interessada s'està donant.

—La socialització primària descansa cada cop més en la TV i l'escola i menys a la família.

—L'entrada de la televisió a l'àmbit familiar ha suposat un xoc important per al paper dels pares. L'avanç de l'escolarització a les actuals edats fa, d'altra banda, que el nen conegui mons diferents al familiar molt més d'hora que no ho feia abans. Això comporta tot sovint inseguretat dels pares en el seu paper, que canvia molt. Els pares han de trobar el seu nou paper adequat a les noves necessitats, i descobrir què han de fer i què no han de fer.

—¿Per exemple, en què ha substituït l'escola o la TV els

delicat món de la sexualitat. Actualment, abans que un pare pugui dir res al seu fill sobre aquest tema el nen ja ha vist al televisor imatges i detalls que abans eren considerats íntims. Això no passa només amb el sexe: l'accés a d'altres mons a través de l'escolarització i la televisió fa que sovint quan un pare vulgui informar un fill aquest ja en sàpiga més que ell sobre el tema.

—¿Com afecten aquests canvis de socialització en la formació del jove?

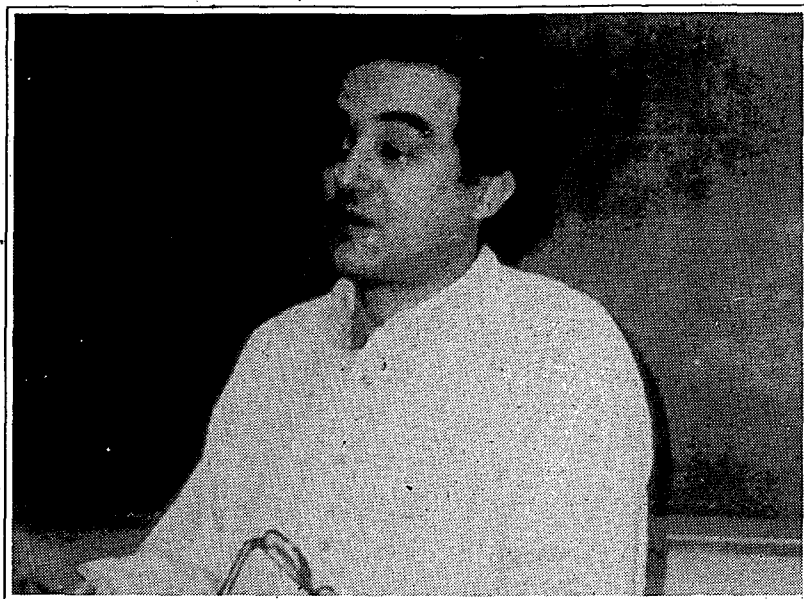
—D'una banda, el coneixement des dels primers anys de mons alternatius fa que l'autoritat paterna i l'àmbit familiar no sigui l'únic conegut i que fins i tot caigui en descrèdit i calgui una argumentació i una reflexivitat a l'hora de proposar conductes als fills. Cal argumentar les raons quan es parla amb els fills, cosa que abans no calia. I cal també més seguretat per part dels pares a l'hora de presen-

passava en la defensa d'un determinat model familiar. D'altra banda, tot això fa que els pares siguin ara més conscients de les seves responsabilitats educatives i més conscients que cal donar explicacions. També són més conscients que és necessari respectar les diferents formes de veure el món que hi ha dins d'una mateixa família, en la que potser pensen de manera diferent fins i tot el marit i la muller.

—Cada cop cal més diàleg i una relació més d'igualtat entre pares i fills, doncs?

—Certament tenim que l'actual model familiar proporciona un tracte més reflexiu-argumentatiu entre pares i fills i també més equilibrat. Ja no és que el pare ho sàpiga tot, sinó que també els fills saben moltes coses pel seu contacte amb l'escola i la TV, i de fet fins els pares poden aprendre dels fills.

David Vidal i Castell

Salvador Cardús, sociòleg

«Cal argumentar les raons quan es parla amb els fills, cosa que abans no calia»

El sociòleg Salvador Cardús i Ros, professor a la Universitat Autònoma de Barcelona i membre del Consell Pastoral Diocesà, considera que estem vivint una crisi de model familiar, però

recorda que *crisi* vol dir canvi i no destrucció, i no s'arreglera amb aquells que fan una lectura catàstrofista de les conseqüències d'aquesta evolució.

Cardús considera que una

d'aquestes noves característiques de la família és el tracte més equilibrat entre pares i fills, que obliga els pares a argumentar les raons i els valors que volen transmetre als seus fills, ja que aquests es troben en contacte amb una societat plural i oberta que els ofereix molts altres mons possibles. «Tot això —diu— fa que els pares siguin ara més conscients de les seves responsabilitats educatives i més conscients que cal donar explicacions.»

—**¿Vivim una crisi de la família com a institució?**

—Crisi vol dir canvi, i si ho entenem en aquest sentit, sí, sempre. I ara més que mai la família és una institució en constant redefinició. Ara bé, si entenem que crisi vol dir que està en perill de desaparició o que cada cop és menys important per als ciutadans, no. Al contrari, la

«El jove pot aportar la seva capacitat de refer-se, de renovar l'ambient, de transformar situacions, d'aprendre d'uns i altres: Té l'energia de la vida que creix»

en el jove per a veure-hi la gosadia, la decisió i la força que li manquen? ¿No li està posant altaveus perquè pronuncii una paraula plena de sentit, constructora d'un món diferent, quan encara no hi està preparat? ¿No li demana una funció que no pot exercir?

Tanmateix, el jove, com a membre d'una comunitat on hi ha nens, on hi ha vells, on hi ha adults, sí que pot ser abordat i atès. Perquè es relaciona amb altres generacions, hi conviu i hi comparteix problemes i esperances.

Es des d'aquesta perspectiva que abordo la qüestió proposada. En efecte, la família és un espai intergeneracional per excel·lència on el jove pot aprendre a viure entre gent gran i gent menuda.

El fill jove, la mare o el pare joves són una anella de la cadena familiar. En aquest sentit, poden exercir un paper fonamental en la comunió familiar, poden fer àgil la relació entre generacions. Poden fer de pont i fer-se dúctils a les tensions que suposa la convivència en família, atenuar-les, fer-les vivibles. La seva capacitat de refer-se, de renovar l'ambient, la seva capacitat de transformar situacions, la seva curiositat per aprendre d'uns i d'altres, són els ingredients que el jove està en situació d'aportar al nucli de vida familiar.

Exceptuant quan es torna rígida o dogmàtica sota consignes de qualsevol mena, el jove és flexible i capaç d'adaptar-se a situacions ben diverses.

Té l'energia de la vida que creix, que es fa, que projecta futur. Alhora va adquirint, a força d'errors i d'encerts, una formació que el permet ajudar grans i petits. Pot fer-se càrrec

de les vides fràgils que viuen al seu costat. Fins pot fer-se'n responsable si arriba el cas. Perquè té el coratge i la força dels primers plantejaments, dels primers compromisos.

Ara, és clar, tot això pot fer-ho a condició que algú li eduqui. Les generositats, els creixements en lliurament i en capacitat de donació no sorgeixen espontàniament. Cal obrir-los pas, fer-los lloc.

El jove és permeable a la formació. I la família d'origen, l'escola o l'associacionisme poden ser font per a la futura família jove. Allà on ell o ella aprendran a créixer.

Si la família acabada d'estrenar aborda la seva convivència des de la ductilitat de l'amor, pot fer font a reptes i a dificultats amb serenitat. Si no emmascara temors, si no s'encalla

en orgulls o egoismes més o menys dissimulats, té per davant totes les oportunitats que la vida li brinda.

Si la parella jove és capaç de creure en allò que té entre mans, si estima allò que està construint, si ho assaborix, si sap alimentar la seva afectivitat, si la seva vida sexual n'és una perllongació íntima, generosa i plaent, la seva unió repercutirà salubrament en l'entorn.

Tot això és el que la família jove pot aportar a la família gran. Cal vetllar-la, però, per a què els seus fruits ens facin profit a tots.

Eulàlia Mas

FITXES INFORMATIVES SOBRE MOVIMENTS I ASSOCIACIONS DIOCESANES

☐ **Nom** Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians MUEC

☐ **Seu Central**

c/ Llúria Núm. 7, 1ª CP. 08010 Població Barcelona

Telèfon (93) 301 68 02 Fax (93) 302 02 30 Horari d'assistència al públic tardes i vespres

☐ **Finalitats**

Com a grup d'ESGLÉSIA ens proposem com a objectius fonamentals dur a terme:

- L'EVANGELITZACIÓ, anunciar i viure el projecte de Jesús a partir del medi estudiantil i universitari.
- Un procés EDUCADOR que forma les persones en la fe, en el compromís social, en la responsabilitat i en el sentit crític.

☐ **Destinatari**

Estudiants, tant universitaris com secundaris.

☐ **Trets bàsics de l'evolució històrica**

El 1970 es funda el Secretariat d'Universitaris Cristians. El 1975 es constitueix el MUEC Catalano-balear. Enguany celebrarem el 25è aniversari.

☐ **Objectius generals en aquests moments**

- Analitzar des d'una òptica cristiana, els problemes derivats de la societat de consum, especialment les seves repercussions ecològiques, com a punt de partida per actuar en el medi estudiant.
- Potenciar la formació del militant. ● Extendre el moviment a la diòcesi.

☐ **Activitats que realitza i amb quina freqüència**

- Grups d'estudiants que es reuneixen periòdicament en petits grups on fan revisió de vida.
- Trobades (campaments, jornades,...) tant diocesanes com a nivell catalano-balear on compartim el treball dels grups.
- Activitats a l'universitat o institut (col·loquis, conferències...) al voltant d'un tema.

☐ **Serveis que ofereix**

- Grups de revisió de vida. ● Espais de formació per a responsables, animadors, consiliaris i militants.
- Trobades on s'alterna la formació amb l'aspecte lúdic.

☐ **Publicacions que edita**

FULL: revista informativa i formativa del moviment. Tres números cada curs.
FIL DIRÈCTE: fulletó informatiu del MUEC de Barcelona.

☐ **Altres aspectes a considerar**

- El MUEC és un moviment Catalano-balear i federal al moviment internacional d'estudiants cristians (JECI-MUEC). ● Moviment d'Acció-Catòlica.

FITXES INFORMATIVES SOBRE MOVIMENTS I ASSOCIACIONS DIOCESANES

☐ **Nom** JOVES MARISTES (Federació d'Associacions Juvenils Mà Oberta-Cor Obert de Catalunya)

☐ **Seu Central**

c/ Vallespir Núm. 162 CP. 08014 Població Barcelona

Telèfon (93) 490 20 05 Horari d'assistència al públic 17:30 a 19:30

☐ **Finalitats**

Promoure l'educació en la convivència, l'anàlisi de la realitat i el compromís social des de la concepció cristiana del món i de la vida a l'estil de Marcel·lí Champagnat, fundador dels Germans Maristes.
Promoure valors educatius en el camp de la realització personal i de la vivència en grup fonamentalment en el temps lliure dels infants i dels joves.
Desvetllar la inquietud pel tema social, la solidaritat i el compromís de respondre als problemes que es plantegen al nostre entorn, especialment del tercer i quart Món.

☐ **Destinatari**

Nois i joves entre 10 i 29 anys que estudiïn o tinguin alguna relació amb l'Institut Marista.

☐ **Trets bàsics de l'evolució històrica**

Els grups neixen a la segona meitat dels anys 70, quan grups de joves de 13-14 anys de les escoles maristes enceten la campanya «Mà Oberta» de recollida de material reciclable per vendre-ho i ajudar els més necessitats. La programació i planificació d'aquesta campanya va fer sorgir els grups Mà Oberta, que a inicis dels 80 s'estenen per tota Catalunya i amplien el ventall d'edats.

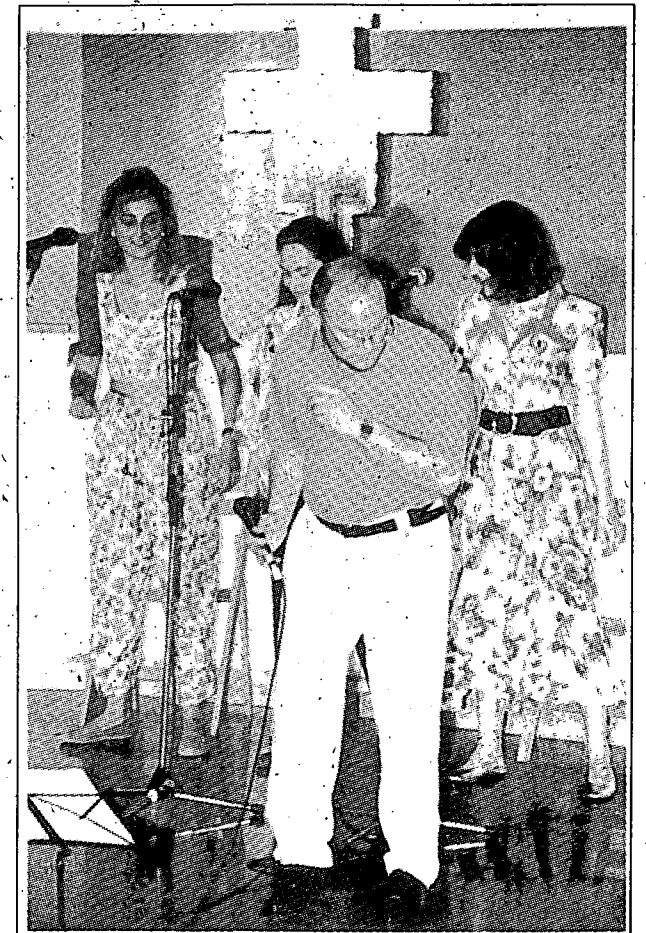
Actualment hi ha els grups Ulls Oberts (10-11 anys), Mà Oberta (12-13), Cor Obert (14-17) i Joves Maristes (18-29).

☐ **Objectius generals en aquests moments**

Les activitats conjuntes són de periodicitat trimestral. Cada trimestre hi ha una gran trobada conjunta per edats, i tota la programació gira entorn d'aquesta trobada. Les activitats conjuntes, depenent de les edats, van des dels campaments pels més joves a la Pasqua Juvenil, els caps de setmana de pregària i els camps-missió al Tercer Món. Durant el curs, les reunions són el lligam setmanal del grup.

☐ **Activitats que realitza i amb quina freqüència**

La participació a la Pasqua Juvenil és oberta a grups de joves de tota Catalunya.

Toni Torrelles i el grup Kairoi, exemple de la pastoral juvenil.